

2022. 01.

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	A Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Fodorné Dr. Ablonczy Margit, Komádi Róbert, Szenes Mártonné Durucz Anna, T. Kabai Virág
Olyasőszerkesztő	Kormányosné Makai Eszter
Szerkesztőség	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu
Tervező	Kiss Ákos
Fotó	Ablonci Janka, Bán Magdolna, Csőszné Pető Krisztina, Kass-Francz Andrea, Kuti József, Laczainé Csibrán Emőke, Losonczy Tímea, Noszlopy Miklós, Pálóczy Károly, Papp Attila, Simonné Bakó Mária, Szabó Gáborné, Zajacz Lajos, Zilahi Kálmán
Illusztráció	Dunszt István
Kiadó	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu
Felelős kiadó	Varga Nándor
Nyomda	PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu
Címlap	A széchenyivárosi templom látványterve
Hátlap	Tavaszi tőzike (fotó: Juhász Ratalin)

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

X. évf. 2022. 1. szám

Készült 600 példányban

Főszerkesztői gondolatok

SZERZŐ BÁN MAGDOLNA

Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer majd ilyen zűrzavaros világot élek meg magam körül világvárossal, természeti csapásokkal, háborúval... Azt hittem, ezt a nagyszüleink, szüleink letudták a 20. század nagy történéseivel. Sokat gondolok arra, hogy ha ezt az édesapám megélhette volna, miként viszonyult volna ehhez. Ő, aki gyerekként átvészelte a második világháborút, fiatal teológusként 56-ot, volt megfigyelés alatt, sokszor nehéz helyzetben. Egészen biztos, hogy ezt a közel kétéves járvány miatti bezártságot nem bírta volna, mert nagyon barátkozós, gyüszmélős ember volt. Most pedig éjjel-nappal hallgatná a híradásokat, nézné a háborús tudósításokat, és olvasná a legújabb politikai okfejtéseket. És persze határozott véleménye, sőt ötlete, javaslata lenne a megoldásra, már ha valaki kérdezné tőle, mert a tutit mindig tudta. Mi – de úgy látom, a nagyvilág is – azonban értetlenül, döbbenet és tétován állunk. Nem gondoltuk azt, ami végül mégiscsak bekövetkezett. Még igazán el sem múlt a fejünk fölül a koronavírus okozta sokk, máris egy humanitárius állomás lettünk a sok háborúból, háború elől menekülő ukrainai számára. Már kevésbé figyelünk arra, hogy egy nap alatt hányan betegszenek meg a koronavírustól, hányan kerülnek lélegeztetőgépre, vagy mi lesz az áprilisi választásokon. Most mindenki arra koncentrál, hogy adományokat gyűjtsön, és azt minél gyorsabban és biztosabban célba juttassa. Miközben örülünk, hogy elmúlt a járványügyi korlátozó-sokkal járó távolságtartás, a maszkviselési kötelezettség, találkozhatunk barátainkkal, és megölelhetjük szeretteinket, ott a kétségbeejtő szorongás bennünk: vajon mi jön még ezután? Jódtablettákat vásárolunk, élelmiszertartalékot halmozunk fel, vagy – biztos, ami biztos – útlevelet csináltatunk, hogy ha mégis úgy alakul, azonnal indulhassunk. Kérdések halmaza, amire nincs válasz: lesz-e benzin; kiürülnek-e a készletek; mennyit esik a forint még; hogyan alakul a gazdaság? Talpra lehet-e állni ebből a reménytelen helyzetből? És ha igen, mikorra?

Most valahogy nincs vidámság körülöttünk. Sok a kétség, a szorongás és szomorúság bennünk. Erőlködik a tavasz, hogy elűzze a tél sötétjét; hogy valami vidámat, napsugarasat hozzon. Most még bójtben vagyunk, és készítjük magunkat a feltámadás ünnepére. A legnagyobb igei vígasz az elmúlt két év alatt számomra az volt, hogy az Úristen szüntelenül keres bennünket, kopogtat az ajtónkon. Nekünk nincs más dolgunk, mint beengedni Őt!

Húsvétkor

HÚSVÉTKOR,

a feltámadott Krisztust ünnepeljük, akit nagypénteken keresztre feszítettek, meghalt és eltemették! Akit eltemettek, azt támasztotta fel Isten. Akit feltámasztott, nem szellemileg és eszmeileg, hanem testben támasztotta fel! Aki meghalt – ahogy Pállal együtt én is mondhatom –, szeretett engem, és önmagát adta értem; testében vitte fel vétkeimet a keresztfára; a vétkeim miatt kapott sebeket, bűneim miatt törték össze; ő bűnhődött, hogy nekem békességem legyen! Isten szeretete lett ott szemmel látható és kézzel fogható: aki abban mutatta meg szeretetét irántunk, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen! Általa van bűnből szabadulásunk és vére által szabad utunk Istenhez! *„Ámulok, hogy Ő, az ártatlan, mit tesz értem. Ámulok, hogy Ő, az ártatlan szenved értem. Minden bűnömet magára vette, minden vétkeimet elfedezte, büntetésemet elszenvedte ott fenn a kereszten, Isten Báránya, irgalmazz nekem!”*

HÚSVÉTKOR,

Isten teremtő hatalmát hirdetjük, aki semmiből teremtette a létezőket. Aki a fiatal Mária méhében a Szentlélek által életet teremtett, és általa fiú adatott nekünk! Jézus halott teste Isten teremtő ereje által romolhatatlan, megdicsőült testté változott át. *„A feltámadás Isten szabad műve, a teremtés műve. Ott a semmiből teremtette Isten*

a világmindenséget, a feltámadáskor a halálból az életet. Ezért a feltámadás egészen páratlan, kivételes esemény. Isten csodálatos teremtő hatalmáról szóló esemény” – írja dr. Joó Sándor doktori disszertációjában! Isten, a Teremtő teremt újja a mindenséget, és akkor halál, gyász sem lesz többé, ő töröl le minden könnyet a szemünkről. Isten, a Teremtő, a Szentlélek által engem is újjáteremt, hitet ad, Krisztushoz vonz, hogy átadjam magam neki, belegyökerezzen életem, és éljek már itt a földön is vele és belőle, mint gyermek az Atyával, mint tanítvány a Mesterrel! Ezért mondhatom én is neki: *„Uram Jézus, szükségem van rád! Köszönöm, hogy meghaltál értem és helyettem a kereszten. Kinyitom szívem ajtaját, és elfogadlak és befogadlak életembe mint Megváltomat és Uramat! Megbánom mindazt a rosszat, amit valaha tettem, köszönöm, hogy megbocsátod bűneimet, és örök életet adsz nekem ígéreted szerint! Ahogy te feloldoztál engem, én is megbocsátok másnak. Légy életem középpontja, vezess akaratod szerint, hadd hangolódjak rád mindenben! Kérlek, formálj át engem és életemet olyanná, ahogy akarod! Ámen”*

HÚSVÉTKOR,

az élő Jézust ünnepeljük, aki a mennyben van, közbenjár értünk, és folyamatosan részesít minket értünk hozott váltsága javaiban. Aki szól az olvasott, hirdetett ige által, aki nekem adja magát az úrvacsorában, aki a Szentlélekben bennem él,

aki velem van minden napon a világ végezetéig miközben én követem őt, és tanúskodom róla az őt nem ismerők előtt! Az élőt ünneplem, aki eljövendő, akiben ha hiszek, ha meghalok is, élek! Aki feltámaszt, aki előtt megállok az utolsó ítéletkor! De aki addig is bennem és általam szeretne élni

és munkálkodni, mint pap, próféta és király, hogy sokan megízleljék azt a gyógyulást, szabadítást és életet, ami benne van!

Ezért dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek, amint kezdetben volt, úgy most és mindenkor és mindörökkön örökké! Ámen!

SZERZŐ DÁVID ISTVÁN

Lassított Isten-percek

– Közeledjete Istenhez – mondta –, és ő is közeledni fog hozzátok.

– De mégis, ezt hogy gondoltad? Hogyan közeledjek, ha nem látom, nem érzékelem, ha még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán létezik-e?

– Ha közel akarsz kerülni Istenhez, menj közelebb az emberekhez. Istennek emberszaga van. Mindennap újra meg újra meg kell ezt tennem, mert csak így lehetek biztos abban, hogy nem hasad ketté bennem az ég és a föld, amit a golgotai kereszt összekötött.

- Dávid István: *Isten szótagolva*. Koinónia, Kolozsvár, 2021. 224. p.

Ünnepek környékén nem az idő gyorsul fel, csak mi rohanunk. Az idő ilyenkor inkább visszafogott lesz és lelassul. Minket pedig a saját tehetetlenségünk visz tovább. Ezért tűnik úgy, hogy olyan nagy a rohanás. Mintha most akarnánk bepótolni mindent: a mögöttünk álló éveket, ölelést, kedvességet, törődést. Pedig ünnepek előtt egy kicsit lelassul az idő. Az örökélet csendjéből kap egy kortyot ilyenkor az ember. A visszafogottságban hallhatod a hangját, megérzed a szádban az öröklét ízét, és önmagadra lelsz, ahogy megérint az Isten.

- Dávid István: *Isten szótagolva*. Koinónia, Kolozsvár, 2021. 170. p.

A legnagyobb hív most, az Örökkévaló, a Szent

Már nincsenek illúzióim. Magammal szemben végképp. Ez a hívás most éppen itt kap el, a járvánnyal tűzdelt élet *senkisémtudja* melyik pontján. Elfáradtam. De úgy tűnik, még így is lehet. Még fáradtan is. Nem kell a kisimult arc, nem kell a smink, nem kell jópofát vágni, nem kell erősnek tűnni. Nem kell nagyokat mondani arról, hogy kibírtad, megcsináltad, jóvátetted, kifizetted, rendbe tetted, kitartottad, felnevelted, elvégezted, elhallgattad, kimondtad, feljegyezted, megfőzted, megetted, túlélted. Nem kell mondani semmit, csak jönni ahhoz, aki itt van. Kialvatlanul és roskadozva is. Ne fáraszd magad tovább. A halálos fáradsághoz nem kell mozgás, ott másfajta csatornákon csorog el az erő.

És vannak terhek, melyeket nem jószándékkal pakolunk magunkra. Ránk rakódnak. Csak úgy. Vagy ránk teszik. Görnyedünk alattuk. Szívünk-lelkünk is összeszuszakolódik. Lehet, hogy a teher alatt nő a pálma, de az emberi lélek csak penészedik, az biztos. Amikor az imádság olyan, mint amikor az ásatásokon a régész feltárja a város történelmi rétegeit: a kegyelem gyengéd, olykor mégis erőteljes beavatkozása révén a maga sokszínűségével, történetével, örömeivel és nehézségeivel együtt kibomlik szépen a ráarakódott terhek alól az élet.

„És megkönnyítlek titeket.” És csorog a könny.
Tisztulás.

▪ Dávid István: *Isten szótagolva*. Kolozsvár, Koinónia, 2021. 62. p.

Kérés

KOVÁCS IMRE

Addig tarts meg, Uram,
amíg használni tudsz.
Ki tudhatná, hogyan....

Amíg többet ér a szó,
amit mondok, annál,
amit rontok vagy elhallgatok.

Míg ér valamit, hogy
beviszem a fát,
s a kályhához rakom...

Hogy gyermekem néha lát,
hajnalban és estefelé
köszönheti apát...

Míg köztük ülve ágyukon
nemcsak mondom a mesét,
de velük hallgatom.

Addig tarts meg, Uram,
ki tudhatná, hogyan...
Míg többet érnek ezek a rossznál,
a szívemből fakadó gonosznál,
mellyel rontom, pusztítom
őket és magamat,
irgalmas egeid alatt.
S ha már úgy találod:
több a rossz, mint a jó
– oldozz fel, Uram.

Hadd induljon a részeg hajó
fénylő vizeiden át,
elhagyni a látóhatárt.

Maradj mellettük akkor.
És ahogyan szoktad:
te fordítsd jóra a rosszat.

- Arról beszélni, ami van. In *Memoriam Pilinszky János*. Budapest, Luther Kiadó, 2021. 49. p.

Húsvéti imádság

Urunk, Istenünk, Szentlélek hatalma által a Te Fiad, Jézus Krisztusban!

Ájándékozz világosságot, kérünk, a mi szeméinknek, hogy így megláthassuk a Te világosságodat, a megbocsátásnak fénylőn ragyogó világosságát! Mert az a legnagyobb csapás számunkra, ha fényes nappal nem szemlélhetjük a Te világosságodat. Szabadíts meg azért ettől a csapástól minket és mindazokat a keresztyéneket, akik ezen a napon akár helyesen, akár helytelenül, de húsvétot ünneplünk; s szabadítsd meg az újra meg újra és állandóan veszedelmes úton tévelygő és veszélyek közé sodródó emberi nemzetséget közelben és távolban egyaránt!

Áldásoddal vedd körül mindazt, ami nemcsak a mi egyházunkban, hanem a többiekben is a Te nevednek, a Te országodnak és a Te akaratodnak a bizonyágtételét szolgálja! De kormányozd, Urunk, angyalaidnak és ítélőszékeknek a hív fáradozásait is az egész világon! Erősítsd a tudás továbbplántálót, hadd fontolják meg helyesen azt a kiváltképpeni feladatot, amelyet reájuk bízál; ugyanígy adj erőt azoknak a munkásoknak, akik súlyos felelősséggel újságot írnak a közvélemény formálása végett; vérted fel az orvosokat és a betegápoló nőket, hogy hívséggel vigyázzanak mindazok szükségére, akiket gondjaikra bízál! Pótolj a Te vigasztalásoddal, tanácsoddal és segítségoddal mindent, amivel

mi annyi meg annyi elhagyottnak, szegénynek, betegnek és botorkálónak adószai maradtunk! És cselekedd meg, hogy a Te irgalmasságod nyilvánvaló és hatalmasan munkálkodó lehessen mindazok számára, akik a Te házában vannak, és akik hozzájuk tartoznak!

Mindezeket kezvedbe helyezük: sajátmagunkat és mindazt, ami hiányzik akár minékünk, akár a világnak. Mi reménykedünk tebenned, Istenünk! Te még sosem engedted, hogy a tied kárt szenvedjenek, ha ők téged igazán hívtak segítségül. Hisszük, hogy amit Te elkezdettél, mindazt teljességre is viszed. Ámen.

▪ „Szüntelen imádkozzatok”. Budapest, MRE, 1979. 226–227. p.

JANUÁRI VIHARKÁR A TEMETŐBEN

Borbély Etelka tanárnőre emlékezünk

Dunavetsén született 1927. december 8-án. Szülei mezőgazdasággal foglalkoztak, és – ahogy ő is többször említette – nagy áldozatvállalással tanították őt és két testvérét: Ferenc bátyját, valamint Ilona húgát.

Elemi iskoláit szülőfalujában, a középiskolát Kunszentmiklóson, a Baksay Sándor Református Gimnáziumban végezte. A kitűnő érettségi vizsgát követően Budapesten a Csalogány Utcai

Tanítóképzőben tanult tovább. Népiskolai tanítói oklevele birtokában először Kunszentmiklóson a bösztröpusztai általános iskolába kapott kinevezést. Az akkoriban nem ritka, nagy létszámú, összevont osztályban tanította az I-III. osztályosokat. A következő évben már magyar-történelem szakos hallgató volt a szegedi tanárképző főiskolán. Kitűnő eredménnyel végzett, és továbbra is – több mint két évtizeden át – a kunszentmiklósi iskolában tanította magas színvonalon szaktárgyait. Szakmai tudásának, szorgalmának és elkötelezettségének eredményeként a járási magyar-történelem szakos munkaközösség vezetésével is megbízták.

1972-ben Dunavetsére kérte áthelyezését, hogy idős szüleit segíthesse és ápolhassa. Így visszakerült kedves iskolájába, ahol annyi mindent kapott kisiskolás korában. Beszélgetéseink alkalmával mindig hálával, szeretettel emlékezett meg régi iskolájáról, melyről egy alkalommal így vallott: *„Megtanultuk, hogy az életben a legfőbb a tiszta erkölcs, az Isten félelme, a szülők, tanáraink és egymás megbecsülése, tisztelete...Valamennyiünknek lelki tartást adott, hitet, erőt...”*

1990-ben költözött Kecskemétre, ahol a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában – már nyugdíjasként – tanított.

1991-ben Szabó Gáborné nagytiszteletű asszonytól – az internátus akkori vezetőjétől – az újraindított Kecskeméti Református Kollégium Internátusába nevelőtanári állásra kapott meghívást. Ismeretségem Etelka néniel ekkor kezdődött. Kedves, figyelmes, türelmes egyénisége hamar magával ragadott. A nevelés, a tanítás nemes feladatáról nagyon sokat tanultam tőle – mai kifejezéssel élve –, mentornak tekinthetem.

Munkájában pontosabb volt, mint a szilenciუმot jelző csengő. Türelmét, kitartását, fegyelmező készségét valamennyien csodáltuk. A tanulásban lazítást nem engedett, de ugyanakkor segítőkészség és megértés jellemezte. A felügyeletére bízott lányokat, amiben csak tudta, támogatta. Szeretettel biztatta őket, hogy kitűzött céljukat elérhessék.

Örömmel vállalta internátusunkban a könyvtár gondozását, ami nagy segítség volt az ott lakó gye-

rekeknek, mert helyben megkaphatták a tanuláshoz szükséges irodalom nagy részét. Szívesen ajánlott a diákoknak szépirodalmi olvasnivalót, és segítséget nyújtott könyvvállományunk fejlesztéséhez is.

Megtestesítője és továbbadója volt az „Orando et laborando!”* szállóigének. Ebben a szellemben több generáció nőtt fel a keze alatt. Mennyei osztályába örömmel beiratkoznék! Nagy tisztelettel és szeretettel emlékezem Rá!

Végül álljon itt az ige, melyet konfirmációján kapott, és temetésén is hallhattunk:

„De te, óh, Istennek embere, ezeket kerüld: hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt”. (2Timót 6,11,12)

Dr. Kodácsy Jánosné

Etelkával a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában találkoztam először. Már nyugdíjasként hívták oda tanítani, egy kismamát helyettesített. Hamarosan kiderült számomra, hogy református keresztyén gyökerű, Istent tisztelő és embert szerető pedagógus. Pedagógiai elkötelezettségben, gyermekszerepben hasonló elveket vallottunk. Jó volt vele a rövid lehetőségek között is beszélgetni.

1991-ben a református egyházközség presbitériuma meghívott a gimnázium indulását követően az internátus vezetésére. A következő tanévben kértem Etelkát, hogy legyen a munkatársunk. Egy lány tanulócsoporthoz lett a vezetője. Sok öröme volt ebben

a munkában, amit gondosan, szeretettel végzett éveken át. Nemcsak a tanulócsoporthoz felkészültségére ügyelt, de mindig hozott alkalmas, a tanulást kiegészítő irodalmat vagy történelmi érdekességet.

Példamutató volt számomra elhivatottsága, amellyel különböző irodalmi előadásokon, szakmai továbbképzéseken vett részt, akár helyben, akár a Református Pedagógiai Intézet Nagykőrösön rendezett tanfolyamairól volt szó. Nem lehetett megelőzni őt a Reformátusok Lapja, a História vagy más újságok friss olvasásában.

Kezdetől tagja volt a Református Nőszövetségnek, a gyülekezeti kézimunka körnek. Szép,

* Orando et laborando: imádkozva és dolgozva. Ez a jelmondat olvasható a Debreceni Református Kollégium homlokzatán.

gondos munkát adott ki a kezéből. Éveken át készítette a keresztlői keszkenőket is.

A Szarvas utcai Sion ház lakója volt két évtizeden át. Szeretett ott élni, biztonságban érezte magát. Mindig részt vett a bibliaórákon, s várta az ünnepi alkalmakat, az úrvacsorát. Egyszer segítségemet kérte egy nagyobb, úrvacsorai terítő hímzéséhez, melyet a Sion házi istentiszteletekre el is készített. Pontos, szép, fehér, régi mintával újonnan hímzett terítő volt ez, amit aztán rendszeresen ő mosott, vasalt és keményített. Gondosságára jellemző, hogy egy henger alakú dobozt készíttetett a terítő tárolására. „Az Úrnak csak a szépet, tisztát vehetjük elő” – mondogatta.

Gyakran látogattuk őt, de ő is szívesen jött hozzánk. Elidőzött a kertben, gyönyörködött a virágokban. S az elmúlt év szeptemberében – kissé fellélegezve a járvány okozta szorításból – elfogadta egy kirándulásra tett javaslatunkat. Szép napunk volt. Ráadásul ő még nem volt soha Bugacon, ahova elmentünk. A múzeumi látogatást követően részt vettünk a lovasbemutaton is. Ilyen derűt, oldottságot már régen nem tapasztaltunk nála. Mi is hálát adtunk az együtt töltött napért!

Rendszeresen járt a megyei könyvtárba, ahonnan később mi is gyakran vittünk neki olvasnivalót. Ezeket ő azonnal bekötötte, és így vette kézbe. Alkalmanként előszedett a szekrényéből olyan füzeteket, fényképeket, melyek láttán felragyogott az arca. Osztályok névsora, osztálytalálkozók, fényképalbumok, volt tanítványainak munkái, írásai, életútjuknak állomásai és eredményei elevenedtek meg e dokumentumok nyomán. Többször gondoltam arra, hogy ezeknek az illetékes iskolák archívumaiban lenne a helyük.

Kapcsolatunk testvéri volt: tudtuk betegségeit és az idős kor okozta panaszait, melyeket példásan hordozott.

94. születésnapján, 2021. december 8-án örömmel mentünk őt köszönteni. Minden alkalommal igényelte a közös igei beszélgetést és az imádságot. Bibliás élő hite volt. Kérte az Urat, úgy vigye el, hogy ne legyen senkinek a terhére. Megkapta Urától ezt is. Temetése órájában a Sion házban hálát adtak életéért, az együtt töltött évekért. Emléke legyen áldott!

Szabó Gáborné

SZERZŐ NAGY ILONA HENRIETTA

REFISZ téli tali

Február 18–20. között rendezte meg a Református Fiatalok Szövetsége a szokásos téli programját, a Téli Talit. Ezen gyülekezetünk IFI-jéből 28 fiatal vett részt, többen közülük a szolgálatba is beálltak

a rendezvényen. A hétvége témája a visszatérés volt. Számomra ez ezúttal többrétegű jelentéssel bírt, hiszen én Miskolcon a Lévay gimnáziumban érettségiztem, és most az alma materem adott

helyet ennek a rendezvénynek. A gimnáziumi évek volt az az időszak az életemben, amikor nagyon aktívan vettem részt a REFISZ által szervezett programokon. Amikor diákként az első esti alkalomra érkezve először léptem a Lévy tornacsarnokába, különleges érzés fogott el: itt más a hangulat, a közösség és az emberek is; itt valami magával ragadó, vonzó és élettel teli dolog történik, aminek én is a része akarok lenni. És ezt a különös érzést láttam ezúttal a mostani fiatalok arcán, viselkedésében visszatükröződni. Látni lehetett, hogy ők is azzal az izgalommal várják ennek a refiszes alkalomnak az eseményeit, mint annak idején én.

Ma már tudom, hogy mindez Isten jelenléte és munkája ezeken az alkalmakon. A visszatérésnek nem csak a fizikai értelmét boncolgattuk a hétféle alkalmain. Már a kezdő áhítat, melyen Weiner Zoltán, korábbi ifjúsági lelkészünk szolgált, azt üzent nekünk a 126. zsoltár alapján, hogy természetes az emberi életünk hullámzása. És ez a lelki életünkre, az Istennel való kapcsolatunkra is hat: eltávolodunk és aztán visszatérünk. Újra meg újra. Dani Eszter előadásai nagyon őszintén járták körül azt a kérdést, hogy miből és hogyan térhetünk vissza az Istenhez, az Isten szeretetébe.

Sok új tapasztalattal, baráttal és nagy lelkesedéssel tértünk haza erről a hétfévéről!

A FIATALOK BESZÁMOLÓI

KEREKES ZSÓFI: Nekem ez volt az első REFISZ-alkalmam. Szorongással vegyes érzelmekkel készültem rá. De amikor egy kalandos, beszélgetős, kisbuszos utazás végén megérkeztünk, és megismerkedtem a hellyel és a közösséggel, minden félelmem elmúlt! A sokszínű program, a kiscsoportos beszélgetés, éneklés nemcsak közelebb vitt Istenhez, hanem egy csodálatos közösségbe is bevezetett. Dani Eszter előadása megérintett mindenkit. Az előadás módja és annak üzenete nagyon hasznos és elgondolkodtató beszédtema lett a kiscsoportokban. Minden alkalom előtt, az alkalmak között és után felemelő, Istent dicsőítő éneklésben lehetett részünk. Nagyon jól éreztem magam a szobatársaim és az újonnan megismert emberek társaságában is. Mindenképpen szeretnék menni a nyári táborba, mert egy felejthetetlen élményben lehetett részem. Mindenkinek csak ajánlani tudom!

SÜMEGH BÍBOR: A REFISZ-találkozó számomra legfőképpen felüdülést jelentett: a hétköznapi, „világi” gondok hátrahagyását. Végre azzal tudtam foglalkozni, amit és Akit igazán szeretek. Ebben a létezésben vigasztalódni, feloldódni, és új erőt meríteni a hétköznapiok folytatásához. A közösségben nagy biztonságban éreztem magam. Az előadások (főleg a személyes példák megemlézése) nagyon tanulságosak volt. Az ezeket követő kiscsoportos beszélgetések során feldolgoztuk a témát, ami segített a megértésben. Sokszor így kaptam magyarázatot a felvetődő kérdéseimre. Nagyon jó élmény volt közösségben tanulni, de méginkább csak egyszerűen örülni Istennek – Istennel együtt létezni.

KÖKÉNY BEA: Nekem nagyon jó volt ez a hétvége. Felemelő volt látni az ismerős és ismeretlen arcokat. Hihetetlen érzés, hogy milyen szeretettel fogadott bennünket mindenki. Nagyon szívhez szóló, tanulságos előadások voltak, és sok új embert ismertem meg.

BENEDEK BÁLINT: Ez a hétvége számomra az 5. REFISZ-es alkalom volt. Ennek ellenére még mindig tudott meglepetést nyújtani. Ezen a Téli Talin rengeteg érdekes történetet és témát hallhattunk Dani Eszter előadótól, tabuk nélkül. Hiába tudunk ezekről a nehéz témákról, például a családon belüli erőszakról, azért igenis újra és újra beszélni kell róla. Szolgálóként a kamera mögül másként láttam dolgokat, mint egy átlagos résztvevő. Óriási hálával tartozom Istennek, hogy ezt így összehozta nekünk!

MOLNÁR KRISTÓF: Mikor péntek délután megérkeztünk Miskolcra, már a regisztrációnál a megszokott melegséggel és mosollyal fogadtak minket.

A hétvége témája a visszatérés volt. Visszatérés Miskolcra, ami egyszer már helyet adott ennek a csodás hétvégének; visszatérés a Téli Talira, mivel a tavalyi sajnos elmaradt; és ami a legfontosabb, visszatérés Istenhez.

A hétvége fő előadója Dani Eszter volt, aki előadásaival mindannyiunk szívéhez szólt. Az előadások után, csoportokban az előadások kapcsán felmerülő gondolatokról beszélgettünk. A hétvége lezárásaként részt vettünk egy úrvacsorás istentiszteleten.

A nagy utazás előtt elfogyasztottuk az ebédet, elbúcsúztunk régi és új barátainktól, majd felszálltunk a hazafele tartó vonatra.

HUBER ZSÓFIA: Nekem borzasztóan tetszett az egész hétvége. Főleg azért, mert ez volt az első REFISZ-es alkalmam. Jó volt a dicsőítés, de legjobban Dani Eszter prédikációit élveztem. Nagyon megfogott, amiket mondott. Rengeteget nevettem és szórakoztam. Új embereket ismerhettem meg, és még a kapcsolatomat is építettem Istenrel. Remélem, majd nyáron is eljutok a táborba.

RADICS BERNADETT: Az idei Téli Tali is fantasztikusra sikeredett. A REFISZ által szervezett találkozó most is sok emberben mély nyomot hagyott. Elképesztő, mennyi mindenben segíthet egy hétvége. Számomra ez az alkalom is bebizonyította, hogy köztük igenis helyem van, és bármivel fordulhatok hozzájuk, ők bizony minden erejüket belém fektetve segíteni fognak. Az idei előadó beszédei rendkívül elgondolkodtatóak és inspirálóak voltak. A kiscsoportomban rengeteg emberben fogalmazódott meg, hogy változtatni szeretne az életén, szeretne még jobb ember lenni. Ezek a most megkezdett apró lépések ezen az úton vezetnek előrébb. Talán az egyik kedvenc gondolat, amit megjegyeztem magamnak, hogy aki ellenünk rosszat is cselekszik, ne csak jót akarjunk neki, hanem áldjuk is meg. Ez hány embernek menne? Mikor épp valakire haraggal tekintesz, és a legközelebbi találkozásnál megáldod őt. Lehetetlennek tűnik, pedig nagyon is lehetséges. Ahogy a Biblia is mondja: *„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”*. Minden elhatározás kérdése. Ha törekszel a jóra, igenis sikerülhet az, amit szeretnél. Csak nézz fel, és gondolj Istenre és az ő szeretetére!

SZERZŐ PUSKÁS JÚLIA

Mátraházi gondnoki konferencia

Ahol az Úr Isten, ott a szeretet. *„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Máté 18,20)

2022. február 18. péntek délutántól február 20. vasárnap délig került megrendezésre Mátraházán a Bács-Kiskun megyei gondnok-presbiteri csendeshétvége. A konferencia házigazdája Bán Béla esperes úr volt, ő köszöntötte az érkező gondnokokat és presbitereket. Varga Nándor elnöklekés úr, főjegyző és az esperes úr egymást váltva tartották a reggeli és az esti áhítatokat. Dr. Svébsiné Juhász Márta zongorán kísérte a lelkesedéssel éneklő gyülekezetet számos alkalommal. A háromnapos rendezvény Szőke Imre egyházmegyei főgondnok úr megnyitó beszédével kezdődött.

Először vettem részt ilyen hétvégén, mely minden évben ugyanebben az időszakban kerül megrendezésre. Az Úr Jézus közöttünk volt. Hatalmas szeretetével körbevett bennünket, és megáldotta ezt a pár napot. A gondnokok és presbiterek nagy örömmel fogadták az újakat, akik először voltak jelen az összejeövetelen. De ugyanilyen nagy örömmel köszöntötték és üdvözölték egymást azok is, akik rendszeresen találkoznak presbiteri továbbképzésen. A három napban azt lehetett megtapasztalni, hogy jó olyan közösség tagjának lenni, amelyben ennyire számontartják egymást.

„Örüljete az örülőkkel, sírjatok a sírókkal.” (Róm 12,15)

A délutáni és esti órákban minden gyülekezet bemutatta, hogy az elmúlt két évben milyen örömei, illetve nehézségei voltak. Együtt örültünk többek között a kalocsai és a szalkszentmártoni templomépítésnek, a kiskőrösi harangláb elkészültének, a kisebb-nagyobb állagmegóvó felújításoknak a templomokban, parókiákban, ravatalozókban vagy a temetők úthálózatában. Annak is nagyon örültünk, hogy számos gyülekezeti alkalmat, nyári táborot sikerült jelenléttel megtartani a megyében a Covid-járvány ellenére. Szívünket melengette, ha valamelyik gyülekezet gondnoka vagy presbitere arról beszélt, hogy a gyülekezeti tagok és a hitben járó gyerekek száma növekedett. De egymás terheit is hordoztuk, amikor hallgattuk a gyülekezetek Covidjárvány-okozta nehézségeit, kihívásait. Tanultunk egymástól, és új ötleteket vittünk haza magunkkal. A gondnokok és presbiterek igyekeztek egymást segíteni. Pl. a pályázatokkal kapcsolatban megosztották tapasztalataikat, jó tanáccsal látták el egymást.

A dunapataji küldött felolvasott Reményik Sándor *Templom és iskola* című verséből egy részletet, melyet a szívünkre helyezett:

„Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”

Az is elhangzott, hogy mi, akik elhívott szolgálai vagyunk az Úrnak, őrt állunk. Védjük azt, amit az

Úrtól kaptunk ajándékba, hogy továbbadjuk a jövő nemzedékének. Most a mi gyülekezeteink feladata őrt állni, és megvédeni az Úrtól kapott ajándékot: a hitünket, a magyarságunkat.

A második nap délelőtt Vincze Árpád kecskeméti református intézményi lelkipásztor tartott nekünk előadást „*Katechezis*” címmel az iskolai hittanoktatás előnyeiről és nehézségeiről. Számos kérdést kaptunk, melyeket 3-4 fős csoportokban beszélünk meg. Például, mit tehetünk azért, hogy minél több gyermek hitre jusson? Már ezalatt a néhány nap alatt számos elképzelés, ötlet elhangzott, melynek nyomán reményteljes jövőkép körvonalazódott.

Dr. Kenyeres Tibortól, a Kerekegyházi Református Egyházközség presbiteri jegyzőjétől hallott előadás témája Baksay Sándor református lelkész, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, szépíró, költő, műfordító élete, szolgálata és munkássága volt.

Ez a hétvége olyan volt, mint egy kovász. A három nap alatt megtapasztalhattuk a jószívűséget, a szeretetet és az alázatot, miközben megéltük az összetartozást és az egymásra figyelést. Minden kincset, amit az Úrtól kaptunk ezen a hétvégén, hazavittük, megőriztük, majd pedig igyekeztünk szétoztani a gyülekezeteink tagjai között.

„... az Úr szeretetével tele van a föld.” (Zsolt 33,5)

A harmadik napot reggeli imaközösséggel kezdtük, ahol az Úr elé vittük hálaadásunkat a járvány alatti csodákért, örömeinkért, de odavittük a reményeinket és egymás terheit is.

A háromnapos alkalom végén a legfőbb kérdés az volt: Mikor találkozhatunk újra? A válasz: 2022. március 20-án vasárnap 15:00-kor Helvéción kerül megrendezésre a következő presbiteri továbbképzés.

Hálás vagyok az Úrnak, mert úgy intézte, hogy presbiter lehetek, és egy ilyen alkalmon vehettem részt. Minden gyülekezet minden presbiterét tiszta szívből szeretettel hívom, hogy jöjjenek ők is a

jövő évi alkalomra; tartsuk össze, tartsuk egymást számon a környező gyülekezetinkből. *„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?”* (Róm 8,31)

SZERZŐ T. KABAI VIRÁG, SZILASI ILDIKÓ, LACZAYNÉ CSIBRÁN EMŐKE

Adománygyűjtés egy rendkívüli helyzetben

A diakóniai szolgálat lényeges eleme az adományok összegyűjtése. Már a reformáció korában is az egyes diakónusok munkája jórész abból állt, hogy a munkájukhoz szükséges felajánlásokat összegyűjtsék. A mai korban sincs másképpen, mivel a gyülekezeti diakónia alapját jelenleg is ez képezi. A heti rendszerességű csomagosztás, a rászorulóknak segítése ezek nélkül a felajánlások nélkül lehetetlen lenne. Az ukrán-orosz háború hírére gyülekezetünkben felerősödött ez a szolgálat.

A diakóniai központ feladata elsősorban a beérkezett élelmiszerek, ágyneműk, tisztálkodási szerek fogadása, rendszerezése, valamint a Tivadarfalván lévő testvérgyülekezetünkhöz való eljuttatásának megszervezése volt (ez még jelenleg is zajló folyamat). A megnövekedett feladathoz a gyülekezeti diakóniában szolgáló diakónusokra jelentős terhelés hárult. Feladataikról és tapasztalataikról így számolnak be:

MUNKA AZ ÖNKÉNTESÉK SEGÍTSÉGÉVEL

„Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.” (Máté 7,7)
Újra megtapasztalhattuk azt, hogy ez az igevers mennyire igaz, és mennyire otthonra lelt a mi közösségünk szívében. Hiszen a megnövekedett feladatok mellé, Istennek hála, bőséges segítséget

kaptunk. Nemcsak a gyülekezet adományai kezdtek el egyre nagyobb mennyiségben érkezni, hanem a kétkezi munkára való felajánlások is. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy nem egyedül kell átvenni, rendszerezni és elhelyezni az adományokat, hanem szorgos kezek, néha láncolatba állva segítették ezt

a folyamatot. Hiába kezdtünk már az első hosszú napon a raktár átrendezéséhez, nagyon hamar kiderült, hogy az előkészített terület kevés lesz. Ekkor újabb segítséggel, egy nagyobb átrendezéssel sikerült a problémát megoldani. Hála az internátusi diákok és az őket kísérő nevelőtanár lelkiismeretes és intenzív munkájának. A fizikai munkára számos gyülekezeti tag jelentkezett, a segítők csapata igazán színesre sikerült, s ez a közös munkát még különlegesebbé tette. Nem csupán magánszemélyek jelentek meg központunk bejáratánál. Örömmel fogadtuk és vártuk református általános iskolánk diákjait, gimnáziumunk szülői munkaközösségeinek tevékenységét, a baba-mama kör tagjait, a Kékkereszt segítségét és a családokat, akik valamelyik intézményünkhöz tartozóként szívügyüknek tekintették a támogatást. Soha annyi

AZ ADOMÁNYOKRÓL

Az adománygyűjtés kezdete óta tartós élelmiszereket, tisztító- és tisztálkodási szereket, valamint ágyneműket gyűjtöttünk. A célunk az volt, hogy segítséget nyújtsunk a háborús helyzet miatt szűkséget szenvedőknek, szükség esetén testvérgyülekezetünknek. Ahogy azt sejtettük, és amint ez be is következett, nagyon hamar szükség volt a menekülők megsegítésében. Szívügyünk, hogy az ez irányú áldozatkész munkát a tőlünk telhetően továbbra is segítsük és támogassuk. Ahogy az a jó testvér ismérve, összefogva a nemes célért együtt, egy szívvel-lélekkel fohászkodva munkálkodunk. Bízunk benne, hogy kárpátjai testvérgyülekezetünket nem érinti majd a háború közvetlenül, de nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy ennek az ellenkezője is előfordulhat. Fel kell készülnünk arra, hogy miként az állami intézményekben megjelentek a menekülő

hívást nem fogadtunk a diakónia telefonján, mint az elmúlt időszakban. Számos magánszemély saját maga vagy munkahelye közösségének nevében érdeklődött, milyen módon tudnának segíteni.

Ezekben a nehéz időkben egységet kell képezni és képviselni, hogy az elhúzódó szomorú helyzetben kitartóan és erősen tudjunk helytállni. Bár mondhatnánk azt, hogy csupán rövid időről lesz szó! De azt csupán mindenható Istenünk tudhatja, hogy meddig kell kitartanunk. Bízunk kell abban, hogy ha rendületlenül fohászkodunk hozzá, eljön az a pillanat, amikor a fohászt hálaadás válthatja fel. Addig is a mi feladatunk nem más, mint a tőlünk telhető legtöbbet kihozzuk azokból a fizikai, természetbeni felajánlásokból, amivel gyülekezetünk a mi segítő szolgálatunkat megerősíti, s hálás szívvel, imádságos lélekkel gondoljunk az adományozókra.

emberek, úgy a mi testvérközösségünkben is lesznek olyanok, akiknek otthonukat és életük munkáját el kell hagyniuk, el kell jönniük, hogy biztonságban tudják szeretteiket. Bízunk abban, hogy szükség esetén számukra is fogunk tudni segítséget nyújtani.

A pontos és jó átláthatóság érdekében egy teljesen különálló adminisztrációs rendszert alakítottunk ki, és ahogy a korábbiakban már írtam, külön raktárrészt szabadítottunk fel az adományok elhelyezésére. Célunk, hogy a ránk bízott adományokat átláthatóan és követhetően tudjuk kezelni, illetve a helyben felhasználandóktól jól el tudjuk különíteni. A gyűjtés céltudatosságát jelzi, hogy „bevásárlólistát” készítettünk, amit igyekeztünk a lehető legtöbb fórumon keresztül és többféle formában eljuttatni a segítőszándékú érdeklődőkhöz.

INFORMÁCIÓK TOVÁBBÍTÁSA A MODERN TECHNIKA SEGÍTSÉGÉVEL

Napjainkban, amikor életünket a Covid-járvány miatt fokozottan az online térben éljük, egyértelmű és gyors információs segítséget jelentett számunkra is az internet. Egyházközségünk számos eseményéről a facebookon keresztül értesülünk. Ezt a közösségi platformot használtuk mi is annak érdekében, hogy a diakónia nevében értesítsük gyülekezetünk tagjait a minket érintő ügyekről. A facebookon keresztül tettük közzé a „bevásárlólistát”, a gyűjtések pontos helyét és idejét, valamint rendjét is. Ezen a felületen számoltam be az adományok útjáról, és a megnyugvást jelentő örömteli eseményről is, amikor gépkocsivezetőink – Istennek hála – épségben hazatértek. Közös imádságra hívtam az úton lévőkért, a gyűjtésért. Éreztem, hogy biztosan vannak, akik ügyünket ebben a formában is támogatják, hiszen

ADMINISZTRÁCIÓ

Ezen a területen nagy segítséget jelentett, hogy gyülekezetünkben hagyománya van a rászorulóknak segítségének. Ez a munka komoly nyilvántartással, adminisztrációval jár. Az ennek során szerzett tapasztalatokat, jól bevált módszereket fejlesztettük tovább és alkalmaztuk a háborús helyzet miatti adománygyűjtés lebonyolításában. Az első körben egy füzetben történő pontos adatrögzítés Excel-táblázatban került véglegesítésre. Így az információ elektronikusan megoszthatóvá vált, mely által többen hozzá tudunk férni, s minden

ÖSSZEGZÉS

Nincs könnyű feladatunk. Naponta hálát kell adnunk Mennyei Atyánknak, hogy hazánkban béke van. Látjuk és érezzük, hogy a szomszédunkban

máskülönben nem lett volna rá esély, hogy minden ilyen megnyugtató módon menjen végbe. Jó érzés volt tapasztalni, ahogy egyre több ismerősöm szorgalmas megosztásának köszönhetően egyre több emberhez jutnak el az aktuális üzenetek. Sokan hívtak fel minket a központ telefonján is, hogy információt pontosítsanak, esetleg az adományok szállításában segítséget kérjenek.

Minden nehézség és fáradtság mellett folyamatosan éreztem, hogy sokan nemcsak tettekkel, adományokkal támogatnak minket, hanem imádságaikkal is. Ezek az elmondott fohászok, imák voltak azok, melyek a megnövekedett munkaidő és feladatok között is segítettek minket a napi munkák elvégzésében a konkrét támogatások és odaadó cselekvések, tettek mellett.

változás minden érintett számára azonnal látható. A célunk, hogy egy használható rendszer által minél pontosabb képünk legyen a gyűjtés folyamatáról, az adományok „útjáról”. Ezáltal gyorsabban, szinte naprakészen tudunk beszámolni a tevékenységünkről, az adományokról, a felajánlásokról. A rendszer azt is lehetővé teszi, hogy lássuk azon felajánlásainkat is, melyeket helyhiány miatt nem tudtunk átvenni, de elérhetőek számunkra, amikor arra igény és kérés merül fel.

milyen nehéz helyzet van, s mennyi veszteség éri őket. Istennek hála gyülekezetünk eddig csodálatos egységben, közös erővel küzd, hogy támogatást

adhassunk az arra rászorulóknak. Kívánom, hogy Isten gazdag áldása kísérje mindannyiunk életét, tevékenységét, szolgálatát. Ő adjon bölcsességet vezetőinknek, hogy képesek legyenek minket megóvni attól, hogy átéljünk hasonló szenvedéseket. Ő legyen ott a háborúban érintettek vezetőivel is, hogy mihamarabb sikerüljön megegyezésre jutni,

Fontosnak tartom, hogy a diakóniai központban nem csupán munkára, az adományok rendezésére gyűlünk össze, hanem lelki közösséget is alkotunk. A diakóniai szolgálat az Urunkkal való kapcsolatból nő ki, így a vele való közösségünk szükséges a folyamatos megújuláshoz. Egy olyan helyzetben, amikor a háborús viszonyok miatt gyorsan változik minden, különösen is bölcsességre van szükségünk ahhoz, hogy ne csak segítséget nyújtsunk, hanem olyan segítséget, amire ténylegesen szükség van.

A központban folyó munkában segédkező önkéntesekkel ezért igyekeztünk megélni a lelki közösséget is. Hisszük, hogy mindent mennyei Atyánktól kapunk, *„aki a mennyet és a földet minden benne lévővel együtt semmiből teremtette, és azokat örökkévaló tanácsával és gondviselésével fenntartja és igazgatja”, akiben bízhatunk,*

és elkezdődhessen a nemzetek gyászatát követően a megújulás és talpra állás időszaka. Mindehhez pedig kérjük Teremtőnk segítségét, aki ezzel az ígérettel biztat minket naponta: *„Én megyek előtted, a rögzös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem.”* (Ézsaiás 45,2)

Szilasi Ildikó

hogy „minden testi és lelki szükségre gondot visel” (Heidelbergi káté 26. kf). A mindennapi kenyérért mondott imádság most kibővült a kárpátaljai és ukrajnai testvérekért mondott imádsággal. A diakóniai központban az önkéntesekkel imádkoztunk, Bibliát olvastunk. Különösen fontosnak tartom, hogy kitartóan imádkozunk a békéért, a menekülőkért; azokért, akik a háború nyomorúságának bármilyen következményét elszenvedni kénytelenek.

Elkértük Urunktól, hogy az önkéntesek szervezésében adjon segítséget. Csodaként éltük meg, hogy nem keresni kellett a segítőt, hanem minket kerestek felajánlva a szolgálatukat: gyülekezeti tagok, szülők, nyugdíjas lelkésznők, tanárok, diákok. Sokan megmozdultak, az önkénteseket idősávokra osztottuk be, ami azt jelenti, hogy 2-3 órát, vagy akár egész napot is eltöltöttek ebben a szolgálatban.

Laczayné Csibrán Emőke

Ökumenikus női imanap

Öt kecskeméti felekezet asszonyai és „pártoló férfitagjai” voltak jelen együtt 2022. március 11-én pénteken délután a református Újkollégium dísztermében az ökumenikus női világimanap alkalmából. A világimanap tematikáját idén az Egyesült Királyság asszonyainak köszönhattuk, akik az imanap vezéregyjéül Jeremiás könyve 29. fejezének 11. versét választották. Dr. Svébisné Juhász Márta, a Dunamelléki Egyházkerület Nőszövetségének elnöke köszöntötte az egybegyülteket, majd bemutatta a felekezetközi szolgáló csoportot, akik az imanapi liturgiában szolgáltak. Elnök asszony elmondta, hogy a világimanapot 1870 óta tartják meg világszerte, Magyarországon pedig az idén 37. alkalommal szervezték meg az eseményt. Kecskemét 2006-ban kapcsolódott be a világimanapi mozgalomba, melynek helyi házigazdája gyülekezetünk nőszövetségi csoportja. Az utóbbi években öt felekezet, a baptista, az evangélikus, a görögkatolikus, a református, a római katolikus és a pünkösdi gyülekezet keresztyén asszonyai gyűlnek össze hagyományosan március első pénteki napján. Idén a bójti evangelizációs sorozat miatt egy héttel később került sor az alkalom megtartására. A világimanap mottója: *„Informáltan imádkozni, imádságban cselekedni.”* A program elsődleges célja a keresztyén nők és családok életének megismerése, egymás terhének hordozása imádságban és anyagi tehervállalásban egyaránt. Szabó Zsuzsa nagytiszteletű asszony, a DMRE

Nőszövetségének titkára egy gyors bemutatkozással számba vette az egybegyülteket, imádságban emlékeztetve Jézus Krisztus ígéreterre: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Mt 18,20)

Már hagyomány, hogy Vetéssy Katalin, gimnáziumunk nyugalmazott igazgatója, a nemzetközi szervezőbizottság által összeállított országismereti információs anyagból válogatva egy sokszínű dia-képes bemutatóval örvendeztette meg az egybegyülteket. Idén Anglia, Wales és Észak-Írország asszonyai állították össze az imanap liturgiáját, így a bemutatóban ezekről az országokról, és az ott élők társadalmi-gazdasági helyzetéről, az őket foglalkoztató kérdésekről hallhattunk, melyet az előadó színes, élvezetes előadói stílusa tett emlékezetessé és befogadhatóvá.

Ezt követte magának a liturgiának a felolvasása, melynek központi témája idén a reménység volt, Isten ígéretei alapján. A liturgia bibliai igeversekből, imádságokból és gyülekezeti éneklésből állt. Világimanapi hagyomány az is, hogy három, az adott országban, jelen esetben országokban élő keresztyén asszonytestvér mesél életútjáról, nehézségeiről. Így kaphattunk képet arról, hogy az Egyesült Királyság országaiban napjainkban – talán meglepő módon – az elszegényedés, a családon belüli bántalmazás és a betegség általi elszigetelődés jelent asszonytestvéreinknek gondot. Mindhárom történet pozitív kicsengésű volt:

Istenre hagyatkozva megszabadultak kilátástalan-
nak tűnő helyzetükből. Bizonyágtételük a jelen-
lévőkben megerősítette, hogy a benne bízóknak
Isten ígérete ma is reményforrás. A liturgikus
rész lezárásaként Kis János evangélikus lelkész
szolgált imádsággal.

Az Ukrajna területén folyó háború szomorú
aktualitást adott az igehirdetésnek. Szabó Zsuzsa
lelkész nő igehirdetése bemutatta a babiloni fog-
ságba elhurcolt nép és a háború elől menekülő,
hazájukat, otthonukat elhagyó, zömében nőkből
és gyermekekből álló tömegek sorsa közti párhuz-
amot. Isten Jeremiáson keresztül küldött üzenete
a fogságban élőkhez, a háború miatt kilátástalan

helyzetben lévő ma élő népekhez is szól. Igéje,
mely reményteljes jövőt ígér, bátorítást ad ma
is. De ennek a feltételét is tudatja: *„Ha segítségül
hívtok és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor
meghallgatlak benneteket.”* (Jer 29,12)

A világimanap nemzetközi szervezete egy ki-
egészítő könyörgő imádságot fogalmazott meg a
békéért, kiengesztelődésért, melyet az igehirde-
téshez kapcsolódva Kuti Józsefné Filep Katalin
lelkipásztorral együtt imádkozhattunk.

Áldott alkalmon lehettünk együtt, megélve
az összetartozás, az egymás terhe hordozásának
bátorító örömét, melynek az Ukrajnában folyó
borzalmas háború különös aktualitást adott.

Beckerné Bakos Ilona

Megtisztelő szolgálati lehetőséget fogadhattam
el gyülekezetünk Nőszövetségének felkérésére.
Március első péntekjén került megrendezésre az
ökumenikus világimanap, melyre földünk keresz-
tényeinek jelentős része fókuszál.

Mély őszinteséggel be kell vallanom, első ízben
vettem részt ezen az imaalkalmon. De mind tartal-
mában, mind szervezésében nyomot hagyott bennem.

Dr. Svébisné Juhász Márta nőszövetségi elnök
alapos, precíz, mindenre kiterjedő szervező munká-
ja és Vetéssy Kati néni történeti prezentációja közel
hozott minden résztvevőt Angliához, Waleshez és
Észak-Írországhoz.

Az Egyesült Királyságnak ugyanis ezen tag-
államaiban élő asszonyok készítették elő a világ-
imanapi alkalom liturgiáját. A városunkban szol-
gáló, munkálkodó jelentős felekezetek hívei és
lelkipásztorai képviselték magukat jelenlétükkel és

imaszolgálatukkal. Az idei világimanapra készülő
asszonyok által kiválasztott jeremiási igevers,
Istennek egy olyan reménységgel teli bátorítása,
amely nemcsak az akkori babiloni fogságban élő
népet emelte új távlatokba, hanem a mostani
forrongó, elcsüggesztő világunkban is mentőkötél.

*„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így
szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek
és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül
hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor
meghallgatlak benneteket.”* (Jer 29,11-12)

Amikor elkészítették az imanap liturgiáját, a
Covid-járvány újabb és újabb hullámának romboló
következményeit kellett elszenvednie a népeknek.

Azóta az ukrajnai háború kilátástalansága és
pusztítása is ránk nehezedett.

Szabó Zsuzsa lelkipásztorunk a felolvasott
igének arra az egyik üzenetére irányította figyelt-

münket, hogy minden emberi szenvedésnek egyszer vége szakad. Isten hatalmas tervező és szabadító, akit ugyan lehet, olykor nem értünk, de a babiloni fogsághoz hasonlóan velünk van a roppant nehéz körülmények között is. Erőt ad a terhek hordozásához, reményt ad a jövőre nézve.

Ezt az igazságot szimbolizálja Angie Fox Norfolkban élő hímző és ruhatervező kézimunka alkotása, mely az imnap „címere” lett – tudtuk meg Vetéssy Kati néni beszámolójából.

A szabadság független a körülményeinktől. Mert ahol Isten lelke, ott a szabadság.

Erről vallott három angol asszonytestvérünk igaz története. Lina, Natalie és Emily szabadulásának bizonyágtételét ismerhettük meg a felolvasott Remény történeteiben. Lina és családja a

szegénység, Natalie a bántalmazás, Emily pedig a betegség fogságából szabadult oly módon, ahogyan sohasem remélték és várták volna.

Isten ígéje a reményteljes jövőt ígéri, és ez olyan kapaszkodó lehet mindannyiunknak, akik terhekből, betegségekből, kilátástalan élethelyzetekből szeretnénk szabadulni, amely enyhíti szívünk fájdalmát, megtanít megbocsátani szörnyűséges bűnöket.

Képesse tesz, hogy elengedjünk ellenünk elkövetett bántásokat, és reménységgel nézzünk emberi kapcsolatainkra.

Március első péntekén együtt könyörögtünk a világgal egymásért. Egyedül az Úrra hagyatkozhatunk, aki maga bátorít, hogy *békességet és nem romlást*, valamint *reményteljes jövőt készít nekünk*.

Huberné Deák Ildikó

SZERZŐ DR. URBÁN GÁBOR, DR. SOÓS GYÖRGYI

Orvos házaspár emlékezése Osváth László presbiterre

Kora délután volt, még bent dolgoztam a kórházban. Éppen indultam a PCR-laborba, amikor megszólalt a telefonom. Katika volt, aggódva azt mondta:

- Györgyikém, Lacikám nincs jól, egyre gyengébb. Nem kap levegőt, és egy pillanatra elvesztette az eszméletét is. Már hívtam a mentőket, akik ilyen állapotban csak az SBO-ra tudják vinni. Jó lesz így?
- Igen. Katikám, beszélek Füle főorvos úrral, hogy

nem tudtok megjelenni a megbeszéltek szakrendelésén, hanem a Neomedical az SBO-ra visz Benneteket.

- Köszönöm, Györgyikém! Látlak Benneteket?
- Igen, csak leleteznem kell a Covid-eredményeket, utána ott leszek.
- Igazából nem lett jókedvem. Mi lesz, Uram? Tényleg ez az utolsó útja? Laci annyira nem akart az SBO-ra jönni!

A PCR-labor felé haladva felhívtam a férjemet, aki éppen dolgozott. Elmondtam neki, hogy mi történt.

– Még két betegem van, utána odamegyek.

– Rendben!

Hogyan szövődött közöttünk ez a barátság? Ki vezetett el minket Laciékhoz? Amíg Gábor aktív presbiter volt, a közösségi programokon találkoztunk velük, de nem kerültünk szoros kapcsolatba. Később tudtuk meg, hogy ő Osváth Viktor kántor-lelkész fia, aki magánúton adta ki édesapja műveit.

2020 novemberében a Covid-járvány kellős közepén, nem lehetett templomba menni, összejönni. Két hét múlva kezdődött az egyik legszebb ünnepünk, a karácsony, és nem találkozhattunk, nem mehettünk be egyházunk közösségi házaiba, templomaiba. Milyen karácsonyunk lesz? – kérdeztük egymástól. Isten a szívünkre helyezte az online bibliaolvasó kör ötletét, ami a pénteki 3H (Hit, Hűség, Humor) bibliatanulmányozó kör online folytatása volt. Szabó Gábor nyugalmazott esperes úr – nekünk Gábor bácsi és Kati néni – elvállalták a tartalmi irányítását, mi pedig a szervezéseket csináltuk Gáborral. 12-16 fővel indult az online csoport, és ebbe a csoportba hívtuk meg Laciékat is.

A Covid-járvány ellenére minden héten szerdánként találkoztunk és találkozunk. Először a Zoom-felületen csak 45 percig lehetünk, azután Simonné Marika segített nekünk, és kaptunk az egyház idejéből. Nagyon hálásak voltunk, mert így a 12-16 testvér idegeskedés nélkül tudott az igére figyelni, és szeretettel imádkozni családjainkért, gyülekezetünkért és nemzetünkért stb.

Aztán mintegy véletlenül megtudtuk, hogy Laci járóképtelen. Emlékeink közt teljesen egészséges férfi képe jelent meg, nem értettük miért kényszerült to-lókocsiba. Úgy éreztük nemcsak a kíváncsiság, hanem

Isten is arra buzdít, keressük fel őket. Elmentünk. Mit éltünk át? Szomorúságot, amiért gyógyíthatatlan betegségben találtuk. Tehetetlenséget, mert orvosilag nincs segítség. Kitartást Kati oldaláról, ahogy erőn felül kiszolgált, lelkileg egyensúlyban tartotta, etette, mozgatta Lacit. Csodákat, ahogy minden nehézség ellenére derűs mosollyal, hittel fogadták a napról napra rosszabbodó fizikai állapotot. Összetartást a szomszédok részéről, akik többen (még nem hitre jutottak) szabadidejüket minden ellenszolgáltatás nélkül adták Laciéknak, segítettek a to-lókocsiból ágyba, vagy onnan visszatenni. Mi is segíteni mentünk, de kevesebbet adtunk, mint amit kaptunk, és barátok lettünk. Sokat beszélgettünk, biztattuk őket, ők pedig elmélyítették bennünk a hitet, hogy vannak még kivételes emberek. Az a feltétel nélküli szeretet, amit egymás iránt érezték, példaértékű volt. Amikor mindenki tisztában volt azzal, hogy Laci folyamatosan gyengül, és mégis csillogó szemekkel nevetett velünk a történeteken, az emberi botlásokon. Vagy minden hétfőn a finom sütemények mellett ott voltak a szőlőfürtök a tálon az alma, körte narancs mellett, mert mi nagyon szeretjük a szőlőt.

A mai világban, amikor már keresni kell a hivatásszerető orvosokat, akiktől bármit lehet kérdezni, aki, ha nem tudja a választ, azt is ki meri mondani... Mi ezt a világot képviseltük, Kati és Laci az ő gyöngéd, szerető, elfogadó, Istent szerető, igaz világukat mutatták meg nekünk. Kati gondoskodása és szeretete Laci iránt, a családjuk összefogása ebben a helyzetben is – követendő példa lett számunkra.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy megmutatta Laciékon keresztül, hogyan lehet őszinte szívvel, szeretettel támogatni egymást az utolsó úton is. Soli Deo Gloria!

Palásti-Kovács Márta gimnáziumi igazgatóhelyettest, presbitert kérdeztük

Igazgatóhelyettes asszonyt nagyon sokan ismerik és szeretik. Jó vele találkozni akár egy zsúfolt nap szünetében vagy presbiteri gyűlés előtt rohanva; mindig mosolygós és derűs, van egy kedves és megnyugtató szava mindenkire. Több elballagó nemzedék tagját ismeri akár tanította németből az illetőt, akár nem; estleg osztályfőnöke volt-e vagy sem. Nagyon segítőkész, higgadt és kiegyensúlyozott, ami igazán csodálatra méltó tulajdonság. A rendszeresen templomba járó pedagógusok egyike, aki több mint négy éve presbiter, emellett a szavazatszámoló és az Emmaus bizottság oszlopos tagja. Nagy örömünkre vállalta, hogy egy kicsit bővebben mesél magáról, elhivatottságáról.

Honnan jött, milyen volt a gyermekkor? Meséljen egy kicsit a családjáról!

Kecskeméten születtem, de Orgoványon cseperedtem fel két testvéremmel együtt szigorú, de nagyon szerető családi környezetben. A szüleim mindent megtettek, hogy igazi gyermekkorunk legyen. A nyári családi nyaralás soha nem maradhatott el. Sok időt töltöttünk a Balatonnál, illetve sokat utaztunk az országban. Így szüleink megszerettették velünk a kirándulást, az utazást. A következetességért és a munkára nevelésért örökre hálás vagyok. Akkor lehetett bármit kérni, bárhová menni,

ha például a szőlőt már meghoroltuk, vagy elmosogattunk, vagy leszedtük a gyümölcsöt. Nekem ezt már nem sikerült ilyen jól átvinni a gyermekeimre, de próbálkoztam, próbálkozom - leginkább példaadással. Egy fiam és egy lányom van, mindketten Budapesten egyetemisták. Az édesapjuktól elváltam, de pár éve újra szerető társra leltem. Nagyon összetartó család vagyunk, hoztuk ebben is a szülői mintát. Rendszeresen találkozunk a testvéreimmel, együtt kirándulunk, sokszor húsznál is többen. Édesapám sajnos már nem él, de 85 éves édesanyám, ha csak teheti, még velünk tart.

Milyen út vezetett a pedagógusi hivatáshoz?

Az orgoványi általános iskola széntárolójában kidobált naplókat találtunk, amiket hazavittem. Leültem a macikat vagy néha a testvéreimet, és nekik magyaráztam, osztályoztam őket a naplóban látottak szerint. Tehát már gyerekként vonzott ez a pálya. Az viszont nehezen alakult ki, hogy melyik tantárgyakkal is szeretnék komolyabban foglalkozni. Az általános iskolában még élővilág–földrajz szakos tanár szerettem volna lenni, de a középiskolai tanáraink ezt lerombolták bennem. Az orosz nyelvet mindig szí-

vesen tanultam. A középiskolában, a kecskeméti Katona József Gimnáziumban a német nyelv lett a második idegen nyelvem. Hamar kiderült, hogy ez egészen jól megy nekem. Mindkét nyelvből kiváló tanáraink voltak, és innen már egyenes út vezetett a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola orosz–német szakáig, ahol 1990-ben végeztem. Közben a világ is nagyot fordult. Az orosz nyelvet már csak egy évig tanítottam, német-tanárként lett rám szükség. Pár évvel később a Szegedi Tudományegyetemen elvégeztem a kiegészítő képzést német nyelvből.

Hogyan lett a gimnázium tanára? Mióta tanít itt, milyen feladatkört lát el?

Miután megszereztem a diplomámat, a gyakorlati helyemen, a Magyar Ilona Általános Iskolában kaptam állást, aminek nagyon örültem, hiszen nagyon komoly német tagozata volt az iskolának. Az első kudarcok, örömök is itt értek. Igazán meg sem melegektem itt, amikor dr. Sárközy István (középszintű tanár a történelemtanárom volt) és Varga Laci bácsi (nála konfirmáltam) megkerestek, hogy az újrainduló református gimnáziumba hívjanak tanítani. Ez olyan csodálatos lehetőség, megtiszteltetés volt, amire nem lehetett nemet mondani. Olyan élmény adatott meg a pályám elején, amiről más csak álmodni mer. A volt iskolám nagyra becsült tanárai kollégáim lettek, tőlük tanulhattam, hallgathattam az anekdotáikat, és folyamatosan próbáltam ellesni a titkaikat. Ők pedig befogadtak, elfogadtak, segítettek; a diákokkal együtt olyanok voltunk, mint egy nagy család. Hittel, elszántsággal, az összetartozás érzésével találkoztam, ami egy életre kialakította a kötődésemet ehhez az intézményhez. Már több mint 30 éve itt tanítok. Németnyelv-tanárként kezdtem, majd egy év elteltével osztályt is kaptam, 12 éve pedig a gimnázium egyik igazgatóhelyettese vagyok. Szeretek itt dolgozni!

A több évtized tapasztalatával milyennek látja a református iskola helyzetét, hogyan és miben változott?

Tudásban versenyképes az állami iskolákkal, nevelésben, szellemiségben, hagyomány- és értékörzésben, kötelesség- és felelősségtudatban már különbözik azoktól. Az értékek közvetíté-

sében konzervatív, időtálló, ismeretanyagban tudományos színvonalú, korszerű. Ez így volt több mint 30 éve az újra induláskor, és ez így van ma is: e tekintetben nincs változás. Akkor viszont elfogadóbbak, nyitottabbak voltak mind a szülők, mind a diákok. Ma sokak számára teher, amit egy egyházi iskola elvár a családoktól, a diákoktól. A szülő nem akar konfliktust a gyermekével, nem szeretne pluszfeladatokat vállalni. Például kedd reggelenként, amikor negyed 8-ra áhítatra, vagy amikor vasárnap templomba kell jönni. Így inkább nem egyházi iskolát választ gyermekének. Vagy ha igen, akkor egy részük nem partner abban, hogy az iskola elvárásainak megfeleljen.

Mi a pedagógiai hitvallása, mi az, ami egy egyházi intézményben élteni?

A tanítás nekem olyan – Agatha Christie szavával –, „*mint valami izgalmas halászat. Az ember nem tudja, mit fog, mit emel ki a tenger mélyéből.*” Szeretek halászni.

És hogy mindezt egy egyházi iskolában tehetem, az külön ajándék. Hiszem, hogy itt mi többet tudunk adni a gyerekeknek, mint egy állami iskola. Olyan egész életen át tartó értékeket, amik a mai világban különösen fontosak. Ahogy a Példabeszédek könyvében olvashatjuk: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*” (Péld 22,6)

Szakmai feladatai közül mi az, amit a legszívesebben végez, és mi a legnagyobb kihívás?

A legszívesebben némettanár vagyok. Ezt tanultam, ez a hivatásom. Sok-sok sikeres nyelvvizsga, érettségi igazolja a munkám. Az utóbbi években

egyre nagyobb kihívást jelent a német nyelvet megszerettetni, és sajnos egyre kevesebben is tanulják. Szeretem az emelt szintű érettségiztetéshez és mestertanárként a pedagógusminősítésekhez kapcsolódó feladataimat is.

12 éve folyamatos kihívás igazgatóhelyetvesnek lenni. Ha csak lehet, kerülöm a konfliktusokat. Sok támogatást kapok a fenntartótól, a vezetőtársaktól – és ami a legfontosabb –, a kollégáktól. Mindezt igyekszem kiemelt odafigyeléssel meghálálni.

Milyen terveid vannak az elkövetkező időszakra?

Nagyon sok a jelenlegi feladatom. Így az a célom, hogy ezekben továbbra is megálljam a helyem, és folyamatosan fejlődve tudjak dolgozni, másokat segíteni, inspirálni.

Amiben még mindig fejlődni szeretnék, azok a digitális kompetenciáim. A fiatalokkal és a digitális fejlődéssel számomra már-már lehetetlen lépést tartani, de mégis ad egyfajta kihívást, és ösztönöz a folyamatos tanulásra.

Tartja-e a kapcsolatot a volt tanítványaival?

Volt diákjaim közül – akiknek az osztályfőnöke vagy németnyelv-tanára voltam itt a gimnáziumban – vannak, akik ma a kolléganőim. Ez nagyon jó érzés. Vannak olyanok, akikkel más feladatok, ügyintézésük kapcsán vagyok kapcsolatban. Vannak olyanok, akik pár évvel az érettségi után azért kerestek meg, hogy újra tanulnának nálam németül. Vannak olyanok, akikkel csak érettségi találkozónokon elevenítjük fel a régmúltat. És persze vannak olyanok is, sajnos, akikről semmit nem tudok.

Hogyan kapcsolódott be a gyülekezet életébe? Hogyan fogadta a presbiteri felkérést? Milyen szolgálati területeken tud részt venni a sok iskolai elköteleződése mellett?

A presbiterségemig egy „átlagos” gyülekezeti tag voltam, aki a rendszeres templomba járás mellett főleg az iskola által kapcsolódott be a gyülekezet életébe. Majd jött a presbiteri felkérés, ami nagyon jólesett, és nem sokat gondolkodtam a válaszon. A húgom az orgoványi gyülekezet presbitere, a nagypapám, majd a nagybátyám Szankon voltak presbiterek, tehát nem volt tőlem idegen a gondolat.

A „nehézségét” csak már presbiteri tagként kezdtem érezni. Tudtam, hogy az iskolai elköteleződésem és a családi feladataim mellett nehéz lesz igazán aktív taggá válni. De éreztem, hogy mégis szükségem van valamiféle kapcsolatra. Így önként jelentkeztem a körülbelül egy éve alakult Emmaus bizottságba. Egyfajta elhívást kaptam. De nem mindig látom, érzem, hogy miben tudok igazán hasznossá lenni, hogyan is tudom az újraindulást segíteni. De a Zsoltárok könyve 77. fejezetének 5. verse segít nekem: „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti”.

Miben és hogyan kapcsolódik ki, mi tölti fel?

Az aktív tevékenykedés kapcsol ki. Szeretek kerétkedni. Van a Máriahegyen egy 1100 négyzetméteres „birtokunk”, ahol a párommal sok mindent megtermelünk magunknak. Ezenkívül a túrázás, kirándulás, utazás, sportolás mindkettőnk hobbija. De szeretek olvasni, moziba, színházba járni, de sajnos ezekre kevés időm marad.

SZERZŐ JOYCE MEYER

Erős alap

„Ha az alapokat is lerombolják, mit tehet az igaz?”

Egy épület legfontosabb része az alapja. A szerkezet minden része az alapon nyugszik, tehát ha az alap nem erős, az egész építmény ki van téve mindenféle kockázatnak. Ha az alap nincs vízszintben vagy megrepedt, az épület nem biztonságos. Adott helyzetben összeomolhat.

Ahogy az épületeknek van fizikai alapjuk, neked is van erkölcsi és szellemi alapod – erre épül az életed. A világ sok mindent felkínál alapnak. Dönthetsz úgy, hogy a végzettségedre, az adottságodra vagy tehetségedre, a szakmai sikeredre, a családotra, az eredményeidre, az embereknél kivívott jó híredre vagy hasonlókra építesz. Ám ezek mind hibásnak fognak bizonyulni. Egy ponton meggyengülnek vagy rés támad rajtuk.

Isten ígéje az egyetlen szilárd alap az életben. Életed minden részletét nyugodtan építheted az Ő szavára, mert ez soha nem fog veszíteni erejéből. Semmi sem teheti tönkre, és semmi sem veheti el tőled. Amíg ez az alapod, addig igazságban és erőben tudsz járni életed minden napján.

„Atyám, segíts életemet a Te Igéd biztos alapjára építeni! Jézus nevében. Ámen.”

Felhasznált irodalom: Joyce Meyer: *Erőt minden napra*. 365 rövid üzenet, hogy minden nap nagyszerű nap legyen. Budapest, Immánuel Alapítvány, 2022. május 6.

A Széchenyivárosi Református Templom és Gyülekezeti Otthon tervei

2022 tavasza van, a Széchenyivárosi Református Templom és Gyülekezeti Otthon megtervezésének fontos szakaszában járunk. Amit teszünk: közös utazás. Gyülekezet, tervezők, tanácsadók és hatóságok együtt járjuk be az utat az ötlettől a épületig. Távolról indultunk, és még messze a végállomás.

A Kecskeméti Református Egyházközség templomépítési bíráló bizottsága az elmúlt hónapokban többször találkozott a széchenyivárosi gyülekezeti központ tervein dolgozó építészekkel. Februárban kiléptünk a nyilvánosság elé, s három fórumon ismertettük a terveket. Február 9-én a kiválasztási eljárásban részt vevő építészek tekinthették meg a beadott munkákat, 13-án a széchenyivárosi gyülekezettrész találkozhatott a tervekkel és a tervezőkkel, 15-én pedig az Öveges László főépítész által vezetett fórumon a megyei építészkamara, a városszépítő egyesület s a város érdeklődő polgárai ismerhették meg a reménybeli templom terveit. (Mire a Szőlőskert ezen száma megjelenik, valószínűleg túl leszünk már a közvetlen lakókörnyezet tájékoztatóján is.)

Ezen a találkozón mindig jön hasznos észrevétel, s az építészeink figyelmesen hallgatják a

résztevőket. Minden ötlet nyilván nem építhető majd be, de az épület mégis folyamatosan „csiszolódik”. Fontos, de véges folyamat ez. Április végére irányoztuk elő az engedélyes tervek leadását, így a mostani, záró szakaszban el kell tudnunk mondani pontosan és (majdnem) véglegesen, hogy mit várunk ettől az épülettől.

Van egy erős kapaszkodónk, az a „Tervezési program”, amit 2021 tavaszán átadtunk az építészeknek. Akkor azt kértük, hogy olyan épületet tervezzenek, ami az itt leírtakat tudja:

„Egyidőben ellátandó feladatok: megérkezés, találkozás, fogadás (30 fő), istentisztelet (100-150 fő), hangosítás (3 fő), templomovi (20 fő), gyermek-istentisztelet I. (30 fő), gyermek-istentisztelet II. (20 fő), vizesblokk felnőtteknek, gyermekeknek, mozgáskorlátozottaknak, pelenkázó, ruhatár.

Az előző funkciótól eltérő időben, de azokkal azonos területen ellátandó feladatok: szeretetvendégség (100 fő), felnőtt-bibliaóra (30 fő), játszóház (20 fő), ifjúsági alkalom (30 fő), családgondozás (10 fő), istentiszteleti tér bútorainak raktározása.”

Bár részleteiben sokat változtak a tervek, azt látuk, hogy az általunk megfogalmazott igényeknek mindvégig megfeleltek. De vajon, ami papíron (monitoron) jól néz ki, az működik-e a valóságban? Jól funkcionál majd? Szerethető lesz? Azt a hatást kelti, amit szeretnénk?

Ez a dilemma már a környezet kialakításával megkezdődött. A volt pártház közvetlen környezete ugyanis most elhanyagolt, átmeneti tér: parkolók, rozsdás konténerek és töredezett burkolatok. Bár a leendő épület környezete önkormányzati tulajdon, elemi érdekünk, hogy a templom átadásáig a környezet igényes kialakítását is el tudjuk érni. Ennek érdekében az egyházközség elkészítette a terület felújításának, parkosításának a terveit is.

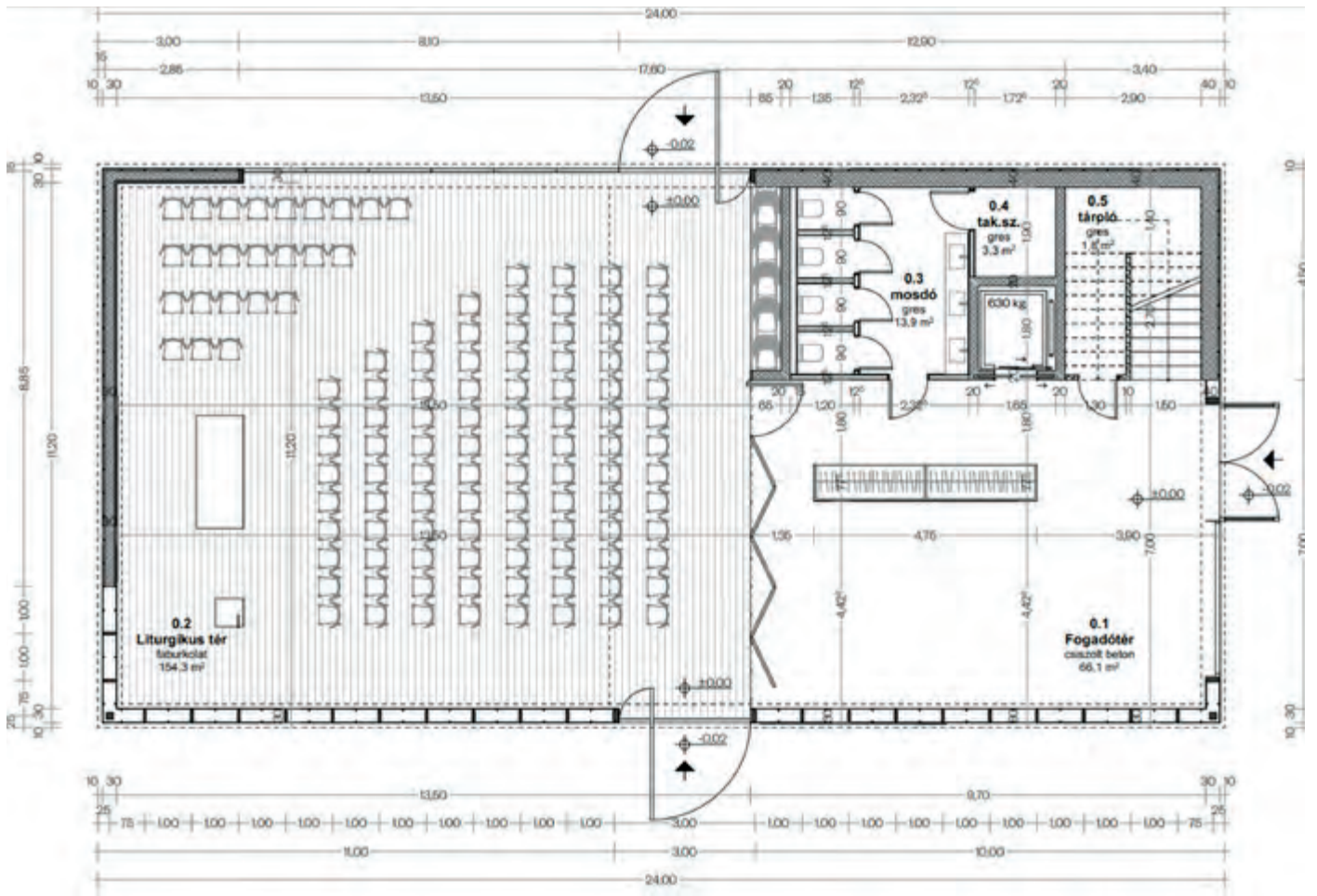
A második kérdés, a homlokzat. Az épület legismertebb, legjellemzőbb nézete a parkolók és a játszótér felőli homlokzat lesz. Természetesen több változatot is megnéztünk, s itt, a Szőlőskertben is bemutatunk néhányat. Mi legyen az épület fő üzenete? A nyitottság, az emelkedettség, a visszafogottság? Honnan fogják tudni az emberek, hogy egy református templommal állnak szemben? Elég-e a jól látható harang, vagy több, egyértelműbb szimbólumra lesz szükség? És a többféle szimbólum erősíti vagy gyengíti egymást? A homlokzatok raszteres kialakítása egységesen töltsse ki a felületeket vagy szabálytalan alakzatokban? Csak a kis ablakok legyenek vagy a „toronyban” található termekben

legyenek nagy, nyitható ablakok is? És a harang merre nézzen? A nagy parkoló felé vagy az épület hossz tengelyének irányába? És vajon egy nagy harang legyen vagy három, oszlopba rendezett kisebb harangocska?

Külön izgalmas téma a hátsó, a Szarvas tér felé néző homlokzat. Vajon jól funkcionál-e a vázlatokon látható, harmonikaszzerűen nyitható-csukható ajtó? Alkalmas lesz-e a templom mögötti terület szabadtéri istentiszteletek, szeretetvendégségek megtartására? Mennyi kérdés, pedig még be sem léptünk az épületbe!

Akkor hát tegyük ezt meg, és nézzünk körül az istentiszteleti térben! Vajon melyik forma lesz a legjobb: a zárt, bensőségebb faburkolat vagy a nyitottabb, a fényt kifelé és befelé derengően át-eresztő „profilüveg”. Esetleg ezeknek a váltakozása? Milyen hangszerek legyenek az istentiszteleti térben? Sípos orgona és/vagy zenekar – és hol legyen a helyük? Az istentiszteleti tér mögött lévő kisebb szobák melyikéből lehessen rálátni a szószékre: csak az első emeleti baba-mama szobából vagy a második emeleti kisteremből is? És a kistermek milyenek legyenek? Milyen bútorzat tegye őket jól használhatóvá, egységessé s mégis a különböző használatra alkalmassá? Erről is találhatnak itt a Szőlőskert olvasói néhány látványtervet.

Úgy néz ki, mintha inkább csak kérdéseink volnának s kevésbé válaszok. Ez azonban csalóka. A kérdés valóban sok, és minden válasz újabb kérdéseket szül, mégis haladunk. Erősítsen bennünket a bizalom abban, hogy már csak jó és még jobb lehetőségek közül választhatunk. Egy élő és erős gyülekezet pedig a gondosan megtervezett épületet biztosan fel tudja majd használni az ott élők megszólítására és az evangélium hirdetésére. Adja Isten, hogy ez minél hamarabb megtörténhessen!

Petőfivárosi gyülekezetrész

„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!” (Zsolt 115,1)

Mivel a gyülekezeti élet elképzelhetetlen imádság nélkül, ezért hadd kezdjem a beszámolómat azokkal a témákkal, amiket közösségünk igyekszik folyamatosan az Úr Isten előtt „tartani”: a hálaadást és a kéréseket egyaránt. Köszönjük, ha ebbe a beszámolót elolvasó testvérek is bekapcsolódnak egy imádság erejéig.

HÁLAADÁSUNK,

- hogy a tavaly nyár elején újra megindult gyülekezeti életnek nem kell szünetelnie;
- hogy a petőfivárosi gyülekezetrész valódi, egymást számon tartó, igazi krisztusi szeretetközösség;
- hogy a régi, hűséges tagok mellett vannak az újabban megjelenők, reménység szerint a közösségben meggyökerező emberek, családok;
- a megőrzött életekért;
- hogy az S. O. S. falu Közösségi Háza a rendelkezésünkre áll;
- hogy az S.O.S. kapcsolattartók segítőkészek.

KÖNYÖRGÉSÜNK,

- hogy Isten mutasson célokat, hangsúlyokat, lehetőségeket a gyülekezeti vezetés szolgálatában, és adjon bölcsességet annak felismerésére, hogy mi nek van itt az ideje, és mi az, aminek még nincs;

- hogy az Úr Isten rendeljen ki embereket a szükséges szolgálatok végzésére;
- hogy a közösségi házat továbbra – hosszabb távon – is tudjuk használni;
- hogy az S.O.S. faluban élő családok élete zavartalanul folytatódjék;
- hogy a Petőfivárosban élő emberek, családok egészsége, békéje megőrződjék.

2021 szeptemberében kezdtem meg a szolgálatomat a petőfivárosi gyülekezetrészben. A gyermekeim születése előtt helyettesítettem egy-két alkalommal Petőfivárosban, és az emlékeimben egy, az Isten igéjét váró és komolyan vevő, egymást szerető, számontartó közösség élt. Ebben a várakozásomban nemhogy nem csalódtam, hanem mindjobban megerősödtem. Az, hogy a két ötéves gyermekem is szívesen jön oda velem, tanulgatják, hogy kicsoda „Béla bácsi” és „Norbi bácsi”; próbálják megjegyezni, hogy ki kinek a felesége és a lánya, sőt akár nélkülem is ott maradnak a gyülekezeti tagokkal, önmagáért beszél. Természetesen ahhoz, hogy egy gyülekezet krisztusi legyen, ahhoz önmagában még kevés az, hogy „jól érezzük” ott magunkat. De a fentiekkel együtt már – azt gondolom – Isten nagy ajándéka.

A febr. 27-i „belső presbiteri” gyűlés

Az elmúlt félévet alapvetően a gyülekezeti tagokkal való ismerkedés jellemezte, és ez még egy ideig el fog tartani. Az otthoni látogatások alkalmat adnak olyan személyesebb beszélgetésekre, melyekre az istentiszteletek és egyéb gyülekezeti alkalmak előtt és után nincs lehetőség. Nagy segítséget jelentettek nekem ebben az aktív tagok ajánlásai: olyan idősebb, akadályoztatott testvéreket is a figyelmembe ajánlottak, akikkel a gyülekezeti alkalmakon sajnos már nemigen találkozhatok. Illetve még egy dolgot szeretnék kiemelni a „kezdetekből”. *Jánosy László*, presbiter testvérünk egy délelőtti végigkálauzolt nemcsak Petőfivárosban, hanem a kapcsolódó városrészekben – Felsőszéktó, Alsószéktó és Homokbánya – is. Nemcsak a gyülekezeti „törzstagok” otthonához vezető utat mutatta meg ezzel, hanem segített belelátni a városrész szociológiájába, aminek az ismerete elengedhetetlen egy „helyre szabott” missziói koncepció kialakításához.

A közösségünk törzsét alapvetően nyugdíjas vagy nyugdíj előtt álló korosztály adja. Ez azt is eredményezte, hogy az elmúlt néhány évben számos korábbi „törzstag” elmaradt a gyülekezeti alkalmakról a kor, a betegség vagy a járvány

okán. Fontosnak tartom, hogy továbbra is számon tartsuk, és a közösségünk tagjainak tekintsük őket, odafigyeljünk rájuk, hiszen Krisztus szemében is azok. És hogy ez fordítva is így van, jelzi a tavalyi karácsony egyik legszebb gesztusa, amikor az egyik ilyen kedves gyülekezeti tagunk, *Tasiné Rózsa* – ahogy korábban is, minden évben – külön becsomagolt mézeskalács figurákkal ajándékozta meg a közösséget.

Nagy hálaadásunk, hogy az elmúlt néhány hónapban új arcok, néhány kisgyermekes család is megjelent közöttünk. Ennek kapcsán felmerült az igény, hogy minden istentisztelet alatt legyen gyermekistentisztelet vagy gyermekmegőrzés. Fontos, hogy amikor ezek a családok el tudnak jönni, a szülők nyugodtan részt vehessenek az alkalmon, és a gyermekeknek is olyan környezetet biztosítsunk, ahol otthon érzik magukat. Eddig átlagosan havi két vasárnap volt lefedve Szilasi Ildikó jóvoltából, aki már évek óta szervezi, tartja Petőfivárosban a gyermek-istentiszteleteket. A múlt hónaptól bekapcsolódott ebbe a szolgálatba *Deli-Pungur Zsuzsanna* presbiter testvérünk és két 11. osztályos gimnazista lány is, *Faragó V. Dóri* és *Dalos Réka*. Mindannyiukért nagyon hálásak vagyunk! A személyi szükségéken túl a helyszűkével is küzdünk. Egyelőre az előtér egyik zugában van csak hely a gyermekeink számára. Reméljük, hogy ez változni fog!

Ide tartozik egy másik törekvésünk. Nevezetesen, hogy a nagyrészt „egyszereplős” istentiszteleti alkalmakat „több szereplőssé” tegyük, azaz elkezdtük bátorítani a gyülekezeti tagjainkat, hogy aki szeretne, vegyen részt a liturgiai szolgálatban is. Igeolvasással, imádsággal, énektanítással vagy bizonyoságtétellel. ... Hadd hangsúlyozzam: „aki sze-

retne”. Tudjuk, hogy a személyiségek és az Istentől kapott ajándékok különbözőek, és ebből fakadóan a szolgálatok is. Hála érte Istennek! Például én nem vagyok különösebben gyakorlatias ember, épp ezért nagyon hálás vagyok, amikor az alkalmak – pl. egy szeretetvendégség – előkészítésénél magától értetődő módon és nagyon kedvesen átvesszik azok az irányítást, akik ebben sokkal inkább gyakorlatibbak. Így van ez a liturgiai szolgálatban is. Azokat várjuk ebbe a szolgálatba, akiknek ez az ajándéka, hiszen csak így lesz a szolgálat egyben öröm is.

A közeljövőt érintő terveink között szerepel egy gyülekezeti kirándulás Dédestapolcsányba, ahol *Török Piroskáékat* látogatnánk meg, aki gyermekeivel a tavalyi költözésükig a közösség oszlopos, szolgáló tagja volt. Szeretnénk, ha a kapcsolat velük élő maradna. Ki tudja, talán egy testvérgyülekezeti kapcsolat is kialakul az ottani gyülekezettel. Ezenkívül ez egy olyan alkalom, amire ismerősöket, a gyülekezethez lazábban kapcsolódó embereket is elhívhatunk.

A közösségünk erősítésével párhuzamosan szükséges „hírt adni” magunkról a tágabb környezetünknek is. Ha hisszük, hogy van adnivalónk a környezetünkben élőknek, és szívünkön viseljük a gyülekezet gyarapodásának kérdését, akkor keressük ennek a módjait. Ugyanakkor a gyülekezet számbeli gyarapodása nem válhat önmagáért való céllá. Ezért is áll a Missziói Munkatervünknek és ennek a beszámolóknak is az elején a fenti íge: *„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!”* (Zsolt 115,1)! Örök kísértés – a lelkésznek és a gyülekezetnek is –, hogy önmagunk és a szolgálatunk visszaigazolásként tekintsünk a számbeli gyarapodásra. Ám ez csak akkor történik, ha felülről

„adatik”. És akkor lesz maradandó a gyarapodás, ha az újonnan jövők Isten szeretét és dicsőségét ismerik fel közöttünk, rajtunk; Őhozzá kezdenek el kapcsolódni. Ugyanakkor szeretnénk erre készen állni, és megtenni érte azt, ami rajtunk áll. Ezért is imádkozunk rendszeresen a városrészt és az ott élő emberekért.

A „távolabb levőkkel” való kapcsolatfelvétel egyik útja lehet a városrész két nagy oktatási intézményében hitoktatásban részesülő gyermekekkel és családjaikkal való találkozás. Ennek első szervezett alkalmá a tavaly adventi „bábozós” istentiszteletünk volt. A Palánta Bábmisszió Bács-Kiskun megyei csoportja szolgált közöttünk, és erre az alkalomra meghívtuk a Vásárhelyi Pál Általános Iskola hittanosaikat. Az „összekötő” feladatát *Stefanut-Győrfi Hajnal* hitoktató végezte nagyszerűen. Vagy tizenöt gyermek vett részt az alkalmon, többen közülük a szüleikkel, testvéreikkel. Sőt, ők maguk is szolgáltak közöttünk énekkel. Ennek a kapcsolatfelvételnek a folytatásaként szeretnénk „kihelyezett” hittanórákat tartani tavasz végén a közösségi házban minden iskolai hittancsoportnak. Ez leginkább ismerkedést jelentene a gyülekezet istentiszteleti helyével: közös éneklést, játékot, valamint a szolgálatkész és remekül sütő gyülekezeti „nagymamák” süteményeinek közös elfogyasztását.

Távlati terveink között szerepel egy napközi tábor szervezése is. Valós igény van nyári gyermektáborokra. A dolgozó szülőknek valahová tenniük kell a gyerekeket, és szívesen adják őket „biztonságos helyre”, mint pl. egy hittanos tábor. Egy jó tábor segítség és jó bizonyosság a szülőknek, és egyben kapcsolatépítési lehetőség is. De nyilván csak akkor tudjuk vállalni a tábor megszervezését, ha a közösségi ház és megfelelő számú szolgáló a rendel-

kezésünkre áll. Valószínű, hogy ez a következő évek feladata lesz majd. Addig pedig keressük azokat az utakat, lehetőségeket, amelyek a mostani erőnkhez és lehetőségeinkhez szabottak.

Mindezek a tervek akkor lesznek többek pusztá terveknél, sőt a megvalósult alkalmak és programok is akkor lesznek többek pusztá „alkalmaknál és programoknál”, ha a közösség tudtával és a közösség imádságába beágyazottan történnek. E célt szolgálta többek közt a február 27-i ún. „belső” presbiteri gyűlés is. A két parókus lelkipásztor és

főgondnok asszony jelenlétével tartottuk meg ezt az alkalmat az istentisztelet után, ahová a gyülekezet rész presbiteri mellett minden érdeklődő gyülekezeti tagot vártunk. Itt került ismertetésre a missziói munkaterv a szolgálati lehetőségekkel, valamint szó esett a közösségi ház közép- és hosszabb távú használatának lehetőségeiről. Hálásak vagyunk a megbeszélés szeretetteljes légköréért, az értékes meglátásokért, hozzászólásokért, a szolgálati felajánlásokért és – nem utolsósorban – az „anyaggyülekezet” figyelméért, szeretetteljes támogatásáért.

SZERZŐ VARGA NÁNDOR

Az egyházfenntartásról gyakorlati szemmel

A Második Helvét Hitvallás (1566) az alábbi tanítást adja elénk: *„Az egyházi javak és helyes használatuk. Krisztus egyházának vagyona a fejedelmek jótékonyosságából és a hívők bőkezűségéből származik, akik javaikat az egyháznak adták.*

Az egyháznak ugyanis szüksége van vagyona, és már a kezdettől fogva volt vagyona, hogy szükségleteit fedezze. Az egyház javainak helyes felhasználása régen is ugyanaz volt, mint ma: fenntartjuk belőlük a tanítást az iskolákban és a szent összejöveteleken; fenntartunk minden

isteni tiszteletet, vallási szokást és a templomot; továbbá fenntartjuk a tanítókat, a tanulókat és a lelkészeket, más egyéb szükséges dolgokkal együtt; és elsősorban segítjük és tápláljuk a szegényeket.” (XXVIII. Az egyházi javakról)

A Magyarországi Református Egyházunkban országos tapasztalat, hogy a közterhek hordozásában gyengeségeink vannak. Ezáltal az egyházközségek jelentős részében az önfenntartás és így a fenntarthatóság kerül veszélybe.

Rólunk, kecskeméti reformátusokról az a kép él, hogy egy gazdag gyülekezet vagyunk. Hálás is lehet a szívünk azért, hogy az egyházközségünk sok épülettel, sok munkatárssal, szerteágazó szolgálati területtel rendelkezik. Mindez keretet és gazdag lehetőséget biztosít a bizonyágtételre, Isten ügyének képviselőjére. Szinte minden korosztályban és minden társadalmi rétegben megjelenünk hitvalló módon, és másokat is tudunk segíteni határon innen és túl. A mi egyházközségünkben is szükséges azonban, hogy a gyülekezet tagjai anyagilag is hozzájáruljanak az épületek fenntartásához, a munkatársak fizetéséhez, az alkalmak szervezéséhez oly mértékben, hogy minél inkább ezek a források fedezzék a költségeinket. Természetesen nem mondunk le és nem utasítunk vissza külső támogatást, pályázati lehetőséget, de ezekre csak mint rendkívüli és időszakos forrásokra gondolhatunk, nem pedig állandó és kiszámítható, úgynevezett „áldozati bevételekre”.

Az Isten népe szüntelen hálaadásban és dicsőítésben él! Hitben járó eleink még a legnagyobb szükségek és nyomorúságok idején sem feledtek el arról, hogy a közösségüket fenntartsák szolgálatukkal, adományaikkal. Az egyház tagjának kötelessége és felelőssége gondoskodni az egyház földi működéséhez szükséges keretek biztosításáról.

A Szentírásban ennek részben mértéke és gyakorlata volt a tized fizetése. Alapja nem a törvény betűjéből, hanem a hálaadó ember lelki szükségletéből fakad. Abból, hogy felismerjük, az ember adhat, visszaadhat valamit Istennek! „*Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.*” (1Kor 29,14) Ma is sokak hitéletének a gyakorlata ez, és jó bizonyosságuk, hogy ezzel nem szegényebbek és kevesebbek, hanem gazdagabbak lettek.

Az adakozás mértéke ajánlás. Azért, mert hitből kell megszületnie: „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében.*” (2Kor 9,7) És azért is, mert nagyon tág keretek között, szabadon dönthetünk abban, hogy mit működtetünk: pl. csak az alap működés (igehirdetés, misszió és diakónia) vagy több (oktatás, kultúra) a vállalásunk.

Egyházközségünk évszázadok óta tágan értelmezve és széles keretek közt vesz részt a közösség szolgálatában. Ezt a szolgálatát hűséggel ellátja és áldozatosan fenntartja. Az egyházfenntartás hozzájárulásának különböző módjai:

- perselypénz
- céladomány
- fenntartói járulék
- szolgálat vállalása

Egyházközségünk presbitériuma 2022. január 31-i ülésén az alábbi határozatot hozta:

A KREK Presbitériuma buzdítva a gyülekezet tagjait az egyházfenntartói járulék megfizetésére, annak mértékét illetően az alábbi ajánlással él:

- *önálló keresettel rendelkező egyháztag esetén, az éves jövedelem 1%-a;*
- *önálló keresettel nem rendelkező egyháztag esetén 5.000 Ft/év.*

Miért fontos a „fenntartói járulék” befizetése? Mert ebben jelenik meg a közösség mindennapi fenntartását tudatosan, tervszerűen, előre meghatározott rendben történő felelős hordozása! Ahogyan az életem része a családom, úgy a lelki családom is. Nem csak akkor akarok, és nem csak akkor kell gondoskodnom róla, amikor ahhoz kedvem van.

A MRE Törvénykönyve szerint:

Teljes jogú egyháztag az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezeti istentiszteleten és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és egyházközségében az egyház fenntartásához hozzájárul. Az ilyen egyháztagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választójoga van és választható. (1994. évi II Tv. 22.§. (2))

Milyen tükröt tart elénk a kecskeméti egyháztagok fenntartó járulékot fizető gyakorlata? Ezt mutatják meg az alábbi grafikonok:

1. A KREK egyházfenntartóinak korfája:

Ezen az ábrán azt láthatjuk, hogy a fenntartói járulékot fizetők többsége 60 év feletti. A történelmi egyházak tagságára általánosan jellemző, hogy tagjaik a nyugdíjas éveik kezdetével vállalnak aktívabb szerepet a különféle szolgálatokban, és rendszeresen járnak templomba. Ezt sokan a tradícióval, mások az aktív életszakaszok túlterheltségével magyarázzák. Hálások vagyunk az idősebb generáció hűségéért és élettapasztalatukból merített bölcsességéért, példaadásukért. De ugyanígy szükség van a fiatalok lendületére és tehervállására. A megújító gondolatok, a kreatív munkamódszerek mind segíthetik az evangélium hirdetését, a közösség építését. Az idősebbek szép példaadással neveljék rá a fiatalokat a közösségeikért viselt felelősségük vállalására. Sokan a fiatalabb generáció tagjai közül akár az egyházfenntartás ajánlott mértéke felett is támogatják a gyülekezet munkáját adományaikkal, de a fenntartók sorába, a választók névjegyzékébe nem jelennek meg. Szólítsuk meg,

biztassuk gyermekeinket, unokáinkat, hogy ennek fontosságát is felismerjék.

2. Befizetések időarányos kimutatása:

A második ábra heti bontásban mutatja meg három év befizetési aktivitását. Jól látható, hogy leginkább az év utolsó heteiben ugrik meg a befizetések száma. Jó lenne ezen a gyakorlaton is változtatni, hogy a gazdálkodásunkban a támogatások egyenletesebb elosztásban jelenjenek meg. Az anyagi terhek eloszlása a befizetők számára is kedvezőbb lehet, sőt a befizetésre szánt összeg nagysága, jó szívvel vállalt háláldozatunk is növekedhet azáltal, ha nem egy összegben, az év végén jelenik meg „teherként”.

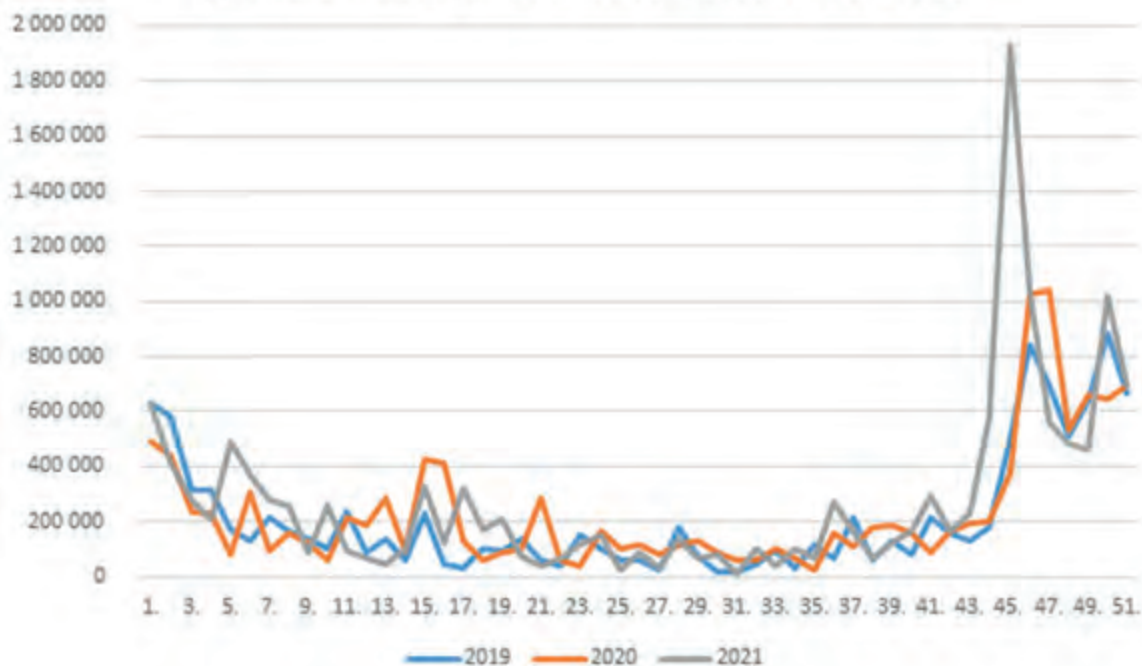
Látható az is, hogy összefüggés van az istentiszteleti hirdetések és a befizetések között. Pl. 2020. 15–17. heteiben a COVID-járvány alatt hirdettük, hogy aki teheti, átutalással fizesse be a perselyadományát és a fenntartói járulékat. Sokan meghallották és eleget tettek a felhívásnak. Egész évben tartsuk számon ennek feladatát és lehetőségét.

3. A befizetések anyagi mértéke:

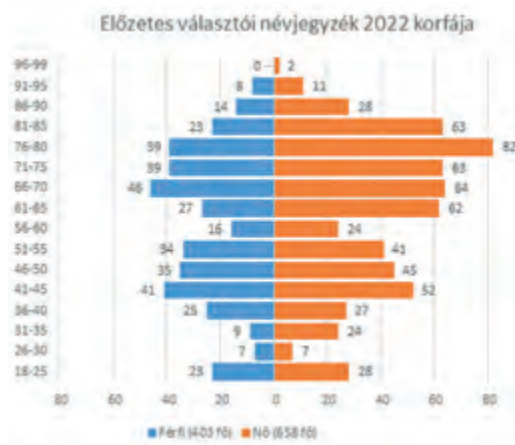
2021. december 31-ig az egyházfenntartói járulék mértékének presbitériumi ajánlása – az önálló keresettel rendelkezőknek – két kategóriában 10 és 7 ezer forint/év volt. 2021-ben a legkisebb befizetés 400 Ft, a legmagasabb 240.000 Ft volt. Az átlag: 12.887 Ft/év.

A statisztikai összesítésekért köszönet Csontos Lajos hivataligazgató úrnak.

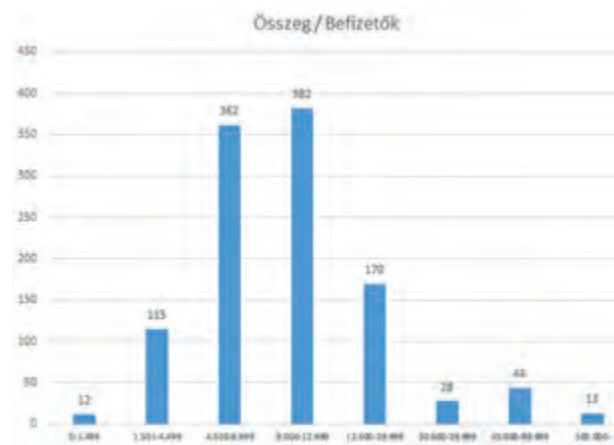
Egyházfenntartói járulék heti bontásban, 2019-2021

2. Befizetések időarányos kimutatása

1. A KREK egyházfenntartóinak korfája

3. A befizetések anyagi mértéke

Kedves Testvérek!

Szeretnénk kérni minden gyülekezeti tagunktól, hogy ebben az évben legyenek kedvesek személyi adataikat és elérhetőségüket egyházközségi nyilvántartásunkban aktualizálni, ellenőrizni. Az alábbi adatokat kérjük: név, születési név, anyja neve, születési hely és idő, lakcím, telefonszám és/vagy e-mail cím.

Ezt megtehetik hivatali időben telefonon (76/500-389) vagy személyesen a lelkeszi hivatalban Lukács Zsuzsánál, illetve a hivatal@krek.hu e-mail-címre beküldve. Együttműködésüket köszönjük!

Csontos Lajos
hivatalvezető

SZERZŐ KERÉNYI ZSUZSANNA

Diakóniai hétvége

Február első vasárnapja gyülekezetünkben hagyományosan a diakónia ünnepe. Együttlétünk, ünneplésünk idén február első szombat délelőttjén kezdődött a gyülekezeti teremben. A Sion házak intézményi lelkipásztora Kuti Józsefné Filep Katalin szolgált igei gondolatokkal. Ezt követően vendég előadónk, dr. Eperjesi Tamás, a Magyar Református Szeretetszolgálat Felzárkózási Osztályának megbízott vezetője lelkesítette a szép számban megjelent érdeklődőket és a diakóniában szolgálókat egy nagyon színes filmvetítéssel egybekötött előadással. A filmet a vidékfejlesztési program keretében forgatták 8 évvel ezelőtt. A 27 óra anyagából összevágott filmet 27 percben láthattuk, bár minden másodpercét szívesen megnéztük volna. Olyan roma fiatalokról szólt, akik

egy ösztöndíjprogram során nemcsak lehetőséget kaptak arra, hogy kitörjenek a mélyszegénységből, hanem megtanulhatták, hogy munkájukkal hogyan is segíthetik a közösségüket. Hallhattunk arról, hogy a MRSZ a felzárkóztatási program keretében milyen sok helyen tart fenn tanodát, és előadónk kiemelte azt is, milyen különleges helyzetű a mi kecskeméti gyülekezetünk (megyeszékhelyként első) Hajnalcsillag Tanodája, jellemzően ugyanis kis és elmaradott falvakban működtetnek hasonlókat, bár a szükség ott van minden nagyváros peremén is. Ezután Birinyi Márk a szeretetszolgálat főigazgató helyettese köszöntötte és méltatta a kecskeméti diakóniában szolgálókat, majd T. Kabai Virág tartott egy visszaemlékezést és összefoglalót az elmúlt esz-

tendőről, amely a járványhelyzet miatt bőven adott tennivalót a szolgálatban. Jó és felemelő volt hallani, hogy bár a szükségben lévők száma többszörösére gyarapodott az elmúlt évhez képest, a gyülekezeti adományok és a gondos diakónusok odaszánása tudott enyhíteni a helyzetükön. A diakóniai igazgató beszámolt arról is, hogy nemcsak élelemmel, hanem igével is támogatást nyújtanak azoknak, akik hozzánk fordulnak segítségért. Így még a járványhelyzet alatt is tartottak a hajléktalanoknak a diakóniai központ udvarán áhítatot a csomagosztások előtt. Varga Nándor elnöklelkész és Simonné Bakó Mária főgondnok asszony köszönte meg a szolgálatot, ezután pedig a résztvevők megtekinthették a tanoda képzőművészeti alkotásait a szomszédos Kovács Bálint teremben.

Erre a délelőttre a Tóth Endre terem teljesen megtelt. Aki odaszánta ezt az időt, igazán feltöltődve térhetett haza.

A vasárnapi istentiszteleten Kuti Józsefné Filep Katalin nagytiszteletű asszony köszöntötte a gyülekezetet, amely a 9 órás istentiszteletet rendszeresen látogatókon kívül örömmel üdvözölte a Sion házak, valamint a tanoda munkatársait és önkéteseit is.

Igeolvasást vállalt T. Kabai Virág, csodás imádságot mondott a házi segítségnyújtás egyik anygala, Halasiné Polgár Zsófia. Igei szolgálattal örvendeztette meg a gyülekezetet Magyarné Balogh Erzsébet, egykor a kecskeméti gyülekezetben szolgáló és a gyülekezeti diakóniában a 2000-es években nagyon aktívan részt vállaló lelkész. Lelkesítő és egyben önmagunkkal szembesítő mondanivalójának alapja az Atya irgalmassága és a mi irgalmasságunk összehasonlítása volt. T. Kabai Virág, diakóniai igazgató a gyülekezet előtt is tartott beszámolót az elmúlt két évről. Megköszönte és a továbbiakban is kérte a gyülekezet lelki, szellemi, testi és anyagi támogatását a diakóniai szolgálat erősítésére. Főgondnok asszonyunk, Simonné Bakó Mária, aki a diakónia elhívott szolgálója és támogatója zárta az istentiszteleten szolgálók sorát.

Nagy öröm, hogy minden évben van egy speciális alkalom, amely elhívásunk egy fontos részére emlékeztet: „*Legyetek irgalmasak!*”

Hiszem, hogy az istentisztelet végére sokan kedvet kaptak a jótékonykodásra, a segítségnyújtásra, a szeretetszolgálatban való feladatvállalásra.

A diakóniai munkatársak köszöntése

A Kecskeméti Református Egyházközség elnöksége nevében szeretettel köszöntöm minden jelenlévő kedves testvérünket! Külön köszöntjük mind az intézményes, mind a gyülekezeti diakónia szolgáltatásban részt vállaló munkatársainkat, valamint a tevékeny önkéntes szolgálótársakat.

Diakóniai hétvége van, ilyenkor egy kicsit jobban odafigyelünk erre a szolgálatra, az ebben a szolgálatban munkálkodó látható kezekre, de a mindezek felett álló, irányító láthatatlan kézre, amelyre nap mint nap támaszkodhatunk.

Diakóniai szolgálatunk alapja: Jézus Krisztus evangéliumát szavakban és tettekben hirdetni, tanúsítani a világban.

Csodálatos a mi magyar nyelvünk, amellyel nagyszerűen ki tudjuk fejezni, mit jelent a diakónia.

Diakónia úgy mint

- szeretetszolgálat, bizonyásgtétele, amely tettekkel hirdeti Isten igéjét,
- cselekvő szeretet,
- lehajló szeretet,
- a „kezek evangéliuma” – Sztehlo Gábor képletes meghatározása szerint.

Egyházközségünk abban a kivételes helyzetben van, hogy öt diplomás és egy képzés alatt álló diakónus munkatárs, jól képzett Sionház-vezetők, tanodavezető, valamint a diakóniai szolgálatért felelős lelkipásztor segítik a diakóniai igazgató asszony munkáját.

Istennek hálát adva köszönjük meg mindannyiójuk szolgálatát.

Az igazgató asszonnyal az élen a diakónusaink, a diakóniában szolgálók, a Sion nyugdíjasházakban dolgozók, a házi segítségnyújtásban tevékenykedők, a tanodai szolgálatban helytállók elhivatottak a munkájukban: az élet védelmére, a rászorulókkal, a gyengékkel, a kirekesztett emberekkel való szolidaritásra.

Kedves diakóniában szolgáló testvérek, Isten gazdag áldása kísérje továbbra is életüket, munkájukat, szolgálatukat. Szívből kívánjuk, hogy szolgálatuk közben erősödjön a hitük, épüljön a közösségük, az egymáshoz fűződő kapcsolatuk.

Mindannyiunk szívére szeretném helyezni az örök érvényű megállapítást: A diakónia nincs szeretet nélkül! A szeretet nincs Isten nélkül!

A köszöntés elhangzott a diakóniai vasárnap 9 órai istentiszteletén.

Házasság Hete

Egyházközségünk az előző évekhez hasonlóan sok programmal színesítette a *Házasság Hete* rendezvényét. A Lelkesítő Családterápiás Műhely szolgálatával előadást, de egész templomunkat betöltő ötállomásos *imasétát* is szerveztünk: *házzól házra*. Így állhatott meg mindenki az *imádság háza* ajtajaiban, járhatta végig az *Isten háza* lábnyomait követve saját útját, majd felsétálhatott a *házasság háza* magasságaiba, hogy a házasság áldásait számba vehesse. Erről egy szép beszámoló érkezett:

Az imaséta egy különleges alkalom hívőnek, hitetlenek egyaránt. Lehetőség ad a befelé fordulásra, az elgondolkodásra, az őszinte válaszadásra önmagunknak. Az imaséta során kapott kérdések segítenek ráébredni: nem vagyunk egyedül, még akkor sem, ha éppen magányosnak érezzük magunkat. A gyülekezet befogad, támogat, és ha arról van szó, segít Istent megtalálni. Mert Isten itt van, velünk van, bennünk van, csak keresnünk kell Őt. Az imaséta során kapott kérdések segítenek rávilágítani mindarra, amink van, amit Istentől kaptunk, amiért Istennek hálásak lehetünk. Számomra ezt adta az imaséta; rá kellett döbbernem, hogy mennyivel több mindaz, amit észre kell vennem magamban s magam körül, legyen az közel vagy távol, akár fizikai, akár szellemi síkon. (Tarjányné Turai Adrienn, baba-mama körös anyuka gondolatai)

Aki gyerekekkel szeretne volna végigjárni az imasétát, megállhatott a család háza állomáson, majd a második emeletre jutva elcsendesedhetett az *Emmaus ház* múlt-jelen-jövő képeinél, s imádságában, emlékeiben felidézhetette mindazt, amit az Emmaus ház jelent nekünk: hiszen az Emmaus házban minden előző állomás üzenete különlegesen összekapcsolódhatott. Ebből két emlék és egy imádság hadd álljon itt:

- 1. Emmaus... sorsfordító napok az életemben egy 2015-ös Cursillo alkalmával. Azóta is hálás vagyok, már tudom, kinek és mi mindenért. Pár hónappal ezelőtt két kisfiunkkal jártam ott újra. 5 év telt el a két látogatás között és mennyi történés... Isten szeret. Isten vezet, gondviselése örök. Köszönöm, Uram!*
- 2. Talán 1992? Már nem is lényeges. Nem az idő számít, hanem az alatta megélt dolgok, a növekedés, gyógyulás...Gyermekként Emmausban tapasztaltam meg az elfogadás ajándékát. Ha már kaptam, szeretném továbbadni! A szívemen van a ház, a mi Emmausunk. Drága Uram! Áldott az a hely, legyen a KREK gyülekezetének „keltezője” a jövőben is! Hálával és imádságos szívvel!*
- 3. Drága Uram! Imádsággal borulunk le eléd, hogy az Emmaus ház újra lelki házzá váljon, ahol emberek térnek meg hozzád! Jézus nevében kérünk, hallgasd meg könyörgésünk! Ámen.*

Az imaséta kerete volt annak a sorozatnak, amely a februári úrvacsorai közösségre készített elő. A vasárnap esti istentisztelet alkalmat adott a hét üzenetének összefoglalására: *egyedül nem megy... együtt könnyebb!* Olyan bibliai példák mellett álltunk meg, amelyekben az egyedüllét vagy éppen a házasság okozott nehézséget; vagy épp az összetartozás helyzetében jött az áldás és változási lehetőség Istentől.

Ezen az istentiszteleten éltek aznap legtöbben az úrvacsora közösségével, és házassági, családi áldást kaptak. Ahol nem volt jelen a szülő – a három gyerek együtt kérte az áldást! Isten Lelke átjárta a szívünket, és gyógyító módon táplált igéjével. Az üzenet annyira megragadta a jelenlévőket, hogy most ennek írásos formáját közre is adjuk – további gondolkodásra, imádságra, közösségeink épülésére.

„A samáriai asszony, akinek...”

Jézus ezt mondta: Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed.” (Jn 4,17-18)

Mit élt át az öt házasságában és az öt válásában ez az asszony, hogy belement egy együttélésbe egy olyan világban, ahol az a nő, aki ilyet tesz, alig ér többet, mint az, aki az utcákon árulja a testét? ... Nyilván a bizalom teljes elvesztését. A bizalom teljes elvesztését a másik nemből, önmagától szeretetében és a házasságot szerző Istentől. ... Hol gyógyul a megsebzett bizalom? Hol élem át újra, hogy szeretett vagyok? ... Hol máshol, mint ez az asszony is: a Jézussal való beszélgetésben.

Salamon, akinek a teste-lelke képtelen volt megelégedni...

Salamon király sok idegen asszonyt szeretett a fáraó leányán kívül, ... Ezekhez ragaszkodott Salamon sze-

relemmel. Volt neki hétszáz főrangú és háromszáz másodrangú felesége. (1Kir 11,1-3) Isten a test-lélek embernek adta a társat – a test és a lélek megelégtetésére. És elrettenve tapasztaljuk, hogy a test éhsége kielégíthetetlen tud válni. Ahogy a léleké is.

Ahogy Salamon eloldódott az élő Istentől, úgy nőttek föl saját vágyai. Ébredhetett minden reggel másik asszony mellett, kielégíthetlenségében hozzá illő segítő társat nem talált. Már nem is tudott sem akarni, sem keresni...

Pál, aki az Úrért és a szolgálatért úgy döntött, hogy nem él házasságban...

„Vannak házasságra alkalmatlanok, akik anyjuk méhétől így születtek, és vannak házasságra alkalmatlanok, akiket az emberek tettek házasságra alkalmatlanná, és vannak házasságra alkalmatlanok, akik önmagukat tették házasságra alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el!” (Mt 19,12)

Azt mondta valaki: „Egyedül nem tudok normális maradni...”. Ez azt jelenti, hogy ha egyedülálló vagyok, normálatlan vagyok? ... Mintha a társadalom is, amelyik elfogadja, sőt lájkolja a folyamatosan sodródó szingliséget, az önként vállalt, vagy nagy belső küzdelmek által elfogadott egyedülálló életformát abnormálisnak tartaná. ... Jeremiás próféta abnormális volt? ... Pál apostol normálatlan volt? ... Teréz anyja normálatlan volt? ... Pál azt mondja: „Aki el tudja fogadni, fogadja el...” Elfogadni az állapotomat – csak Istennel lehet. Önként választani az állapotomat, csak Istennel lehet. Egyedülállóként egyedülálló módon áldássá lenni mások számára – csak Istennel lehet. ... Ha igaz is, hogy egyedül nem tudok normális maradni, Istennel nem vagyok egyedül...

Hóseás, akinek ezt parancsolta Isten:

Szeresd csak tovább azt az asszonyt, aki más szeretője és házasságtörő ... Én ezt mondtam az asszonynak: Sokáig kell majd várnod rám. Nem paráználkodhatsz, és nem leszel senkié, és én sem megyek be hozzád. (Hós 3,1-4)

A legnehezebb: megcsalva tovább bízni és szeretni. Pedig erre hív a szeretet parancsa... És erre tettem esküt. ... De ki tudja, milyen nehéz megcsalva tovább bízni és szeretni? ... Ki, ha nem Jézus Krisztus Atyja? ... Ki tud hitet adni nekem, hogy a halott házasság is feltámadhat? ... Ki, ha nem Jézus Krisztus, aki bár „halott volt, de él”?!

Ezékiel, aki máról holnapra elvesztette a számára legkedvesebbet...

Ezt mondta neki az Úr: „*Embernek fia! Íme, elveszem tőled hirtelen halállal azt, aki szemednek kedves. ... Reggel beszéltem a néphez és estére meghalt a feleségem.*” (Ez 24,15-16,18)

Mike Mason ezt írja: „*(A halál révén) tanuljuk meg, hogy a legigazibb hitvesi szeretet mindvégig magában rejtje a diadalmas keresztény temetés légkörét is... Mert az egymást szeretőknek naponta el kell siratniuk egymást, hogy naponkénti megkenetéssel készüljenek a halálra. ... Valahogy meg kell tanulnunk még életében gyászolni azt, akit szeretünk, s nem várni addig, amíg elmegy;*

amikor gyászunk rajtunk kívül nem tesz jót senkinek. ... A szeretetnek úgy kell előre megküzdenie a bűntudattal, hogy a kegyelet apró, mindennapi cselekedeteivel kihúzza a fullánkját. Most van itt a magasztalás ideje, most van itt a virággal való felékesítés ideje.”(Mike Mason: *A házasság misztériuma*, 189–90. p.) ... Ma. ... És holnap, a hétfő reggeli rohanásban, a másoknak sebtében elkészített tízóráiban, az esti beszélgetésben fektetés után...

Anna, aki egy szerető házasságban sem tudott boldog lenni, mert nem született gyermeke...

Ezt mondta neki a férje...: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál? (1Sám 1,8)

A sok töredékes példa után várjuk a tökéleteset. Az Istentől megáldott, boldog, „biblikus” házasság példáját. ... És Anna, akit megkülönböztetve szeret, megértő figyelemmel vesz körül a férje, sír, és nem eszik. ... Mert valami hiányzik. Mert valaki hiányzik. ... Mert valami vagy valaki mindig hiányozni fog. ... Nekünk is. A mi házasságunkból is...

Mikor lesz az, hogy mi is – mint Anna – felkelünk, elmegyünk a magunk útjára, eszünk, és nem lesz többé szomorú az arcunk? ... Amikor bizonyosságot nyerünk afelől – mint Anna –, hogy az Úr meghallgatta az imádságunkat... Mikor fogunk örömeinket énekelni Istennek, mint Anna? Amikor rájövünk – mint Anna –, hogy az életünk, a házasságunk imameghallgatások sorozata. ... Annában akkor született meg a hálaének, amikor az Úrtól kapott kisfiát átadta Isten szolgálatára. Amikor megint nem volt neki több, mint előtte. Csak a férje, csak a házassága. De már nem „csak a férje”, „csak” a házassága, hanem az Úrtól kapott férje, és az Úrtól megáldott házassága. ... Áldottak vagyunk. ... Elég-e ennyi az örömhöz?” (Borsos-Pintér Nóra)

REMÉNYIK SÁNDOR

Szivárvány

I.

A párában, a vízesés felett,
Halványan, mint egy álom,
És testetlenül, mint egy lehelet:
Az örökifjú szivárvány lebeg.

Megrokkannak a sziklák, a hegyek,
A kő mállik, az erdők sírba térnek,
Új medret tör a patak magának,
S a régit testálja a feledésnek.
Megőszül a világ.

De a szivárvány mindig egy marad,
S színei meg nem fakuló csodák.
Örökifjan és egyformán lebeg,
Halványan, mint egy álom,
És testetlenül, mint egy lehelet.

Mint a művészet az élet felett.

II.

Minden lélekben van egy kis szivárvány,
Kis csapóhíd, amelyet lebocsát,
Hogy egy más lélek átjöhessen rajta, –
Ennek a hídnak hídpillére nincsen,
Ezt a hidacsát csak az Isten tartja.
Az Isten, aki a szívekbe lát.

„Van egy asszony mellettem az ágyban. E pillanatban is elérhetném a kezemmel, minden további nélkül megérinthetném, mintha magamat érinteném meg, és ha belegondolok, ez minden hegynél vagy holdnál döbbenetesebb. Azt hiszem, még annál is elképesztőbb, mintha e nő történetesen angyal volna. ... Két dolgon múlik mindössze, hogy ez a helyzet ne váljék oly ellenállhatatlanul megindítóvá, hogy még a gondolatára is beleszakadjon a szívem: az egyik, hogy már több százszor ébredtem fel ugyanígy, ugyanezzel a nővel magam mellett; és a másik, hogy férfiak és nők milliói ébrednek fel ugyanígy egymás mellett naponta, szerte a világon, évezredek óta.

Milyen könnyen bontjuk szálaira, zárjuk ki az életünkől, tereljük vissza a hétköznapi élet közös dolgai közé a csodákat! ... Ha a szerelmet megélt férfi és nő csodáját is meg lehet fosztani a ragyogásától, be lehet borítani porral, el lehet temetni a megszokás alá, akkor hogyan remélhetjük, hogy megéltünk majd a menny egyhangúságában, ahol a szeretet olyan közös lesz, mint a levegő? ... Úgy látszik, itt és most van az ideje, hogy megtanuljunk ámuldozni, hogy megtanuljunk az elképedés tudományát.

És így, már most készülve a mennyországra, a kegyelem reménységével nézhetek e vadonatúj nap ... fényében a nőre, aki mellettem fekszik, s oly simán veszi a levegőt, mintha a saját testem volna. ... „Csontomból való csont, testemből való test.” Vannak más emberek is az életemben, de olyan egy sincs, mint ő.

Gyászos, sugárzó testi valójában oly közel van hozzám, amilyen közel ember csak lehet a világon; amilyen közel csak Krisztus lehet hozzám – lélekben. Soli Deo Gloria!” (Mike Mason: *A házasság misztériuma*), (2022. február 14–19.)

KERT istentisztelet

„...nem szégyellték magukat.” (1Móz 2,25)

Az alkalmat 2018 februárjában indítottuk útjára Weiner Zoltán akkori ifjúsági lelkésszel, akinek az volt a terve és a vágya, hogy a templomban, a város központjában és szívében egy olyan alkalmat alakítsunk ki a 18.00 órai istentiszteleten, amely komfortos, érthető, sőt élvezhető a fiatalok számára is. Ennek érdekében változtatott a liturgián, annak elemein, az öltözetben, a nyelvezeten és a zenén is. Minden egy kicsit egyszerűbb, könnyebben érthető – vagy ahogy mondani szoktuk – akadálymentes lett.

Hamar kiderült, hogy az alkalom nem a fiatalokat szólítja meg először. A református iskolába járó fiatalok már egyébként is túl vannak terhelve lelki alkalmakkal, és még ha tetszik is nekik az alkalom, nem jönnek el még egyszer a templomba, vagy csak kevesen. Megjelentek azonban azok a családok, idősebb egyedülálló és idősek is, akikhez

közelebb áll ez a stílus, mind az igehirdetésben, mind a zenében!

Így másfél év után történt egy névváltás, és az alkalom elnyerte a most is használt nevét és ezzel alapjait is: KERT-istentisztelet, azaz Könnyűzenés Esti Református Találkozó. Egy istentisztelet-sorozat, amely a református tradíciót újragondolva közvetlen és modern hangulatával egyházunk és a fiatalok megújulásáért szolgál.

Könnyűzenés, mert az alkalmon zenekar szolgál, és új, modern, könnyűzenei stílusú énekeket játszanak. Felcsendülnek a legújabb külföldi dicsőítő dalok fordításai, magyar szerzők új énekei, régebbi ismert „ifjúsági énekek” és persze a hagyományos református énekeskönyvi énekek újrhangszerelve. Hisszük, hogy ez a stílus is segíthet minket közelebb kerülni Istenhez, hogy Isten ezeken a dalokon keresztül is szól hozzánk.

Esti, mert szorgalmi időszakban minden vasárnap 18.00 órakor, nagyünnepeken az ünnep másnapján este kerül megrendezésre.

Református, mert a református tradíciókhoz híven a középpontban Isten ígéje áll, amely megszólal prédikációban, biznyságtételekben és az új és régi énekek szövegeiben is. De olyan formában, ami az egyháztól távoli, szekuláris emberek számára is könnyen érthető.

Találkozó, mert ez egy lehetőség a találkozásra Istennel, az ember teremtőjével és Jézus Krisztussal, a Megváltóval. És lehetőség arra is, hogy az embe-

rek találkozzanak olyan társaikkal, akik hasonlóan modern és megújuló légkörben szeretnék megélni a hitüket. Lehetőség és alkalom ez, hogy azok az emberek is közelebb kerüljenek Istenhez, és mélyebben gondolkodjanak spirituálisan, akik eddig az egyháztól távol érezték magukat.

Az alkalomsorozat – ahogyan talán a nevéből is sejthető – kapcsolódik az Édenkert gondolatához, az ottani történetekhez, az akkori emberi megélésekhez. A mai társadalmunkban és kultúránkban nagyon erősen van jelen a szégyen és a megszégyenítés, miközben Isten az embert nem ilyen közösségbe, és nem ilyen kapcsolatokba rendelte. Persze a bűneset megtörte azt a kapcsolatrendszeret, amikor az ember még nem szégyellte magát, de hisszük, hogy Jézus érdeméért a Szentlélek Isten

köztünk lévő munkája által megérezhetünk valamit ebből az eredeti kapcsolatból. Így a célunk az, hogy a KERT istentiszteleti alkalmain keresztül egy olyan gyülekezeti közösséget hozunk létre és éljünk meg, ahol az ide érkezők megtapasztalhatják az Istennel és az egymással való kapcsolódás lehetőségét az édenkerti állapotot idézve úgy, hogy a középpontban tartjuk az evangélium egész életet átforgató erejét és a Szentlélek jelenvaló munkáját.

Vágyunk, hogy az istentisztelethez kapcsolódóan olyan közösségek alakuljanak, formálódjanak és növekedjenek, amelyek egyfelől szabad, befogadó, szeretetteljes és egyszerű teret adnak az Istennel és egymással való találkozásunkhoz, másfelől pedig a KERT egyszerűségével és modernségével akadálymentes közeget biztosítson a kételkedőknek és az érdeklődőknek.

Fontos szolgálataink ebben a házigazda szolgálat, a liturgiai szolgálatok és a modern hangzású, zenekaros dicsőítés. Minden alkalmon teret biztosítunk a beszélgetésre, bemutatkozásra, és alkalmanként közösségi programokat is szervezünk.

Szeretettel várjuk és hívjuk azokat, akiket érdekel az alkalom, vagy akik szívesen hívják családtagjaikat, barátait először a templomba!

Többgenerációs Tábor 2022

Új helyszín! Új programok! Új lehetőségek!

Az elmúlt, közel 15 évből a legtöbb gyülekezeti tagunk, aki már részt vett ilyen táborban, jó érzéssel idézi föl a kedves emlékeket, emlegeti ezeket a heteket. A Többgenerációs Tábor gondolata Pál Ferenc lelkipásztorhoz kötődik. Ő kezdte el megszervezni ezeket. Mindig fontos célja volt a tábornak, hogy egyházközségünk kisebb közösségekben és gyülekezetrészekben élő tagjai találkozhassanak, együtt lehessenek Isten előtt egy csendeshéten, és közösségi élményekkel telve, kipihenten térhessenek haza.

Az utóbbi két tábor helyszíne Felsőtárkányban volt, ahol tavaly a koronavírusos helyzet ellenére

is 147 fő gyűlt össze. Akkor fogalmazódott meg a kérdés: miért is nem szervezzük meg ezt a programot minden évben? A táborozók visszajelzései is megerősítették bennünk ezt az igényt, és elkezdtük a szervezést. Fontos szempont lett előttünk, hogy új helyszínt keressünk a programnak. Olyat, ami esetleg közelebb van, több terem áll rendelkezésre, és lehetőleg a Balaton partján található. Ezen felül pedig lehetőleg minden korosztály minden igényét elégítse ki. Sajnos a keresésünk kudarcba fulladt, így elkezdtük a tábor szervezését a megszokott helyen.

Ekkor történt a csoda! Isten meghallgatta az imádságainkat! *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban”* (Fil 4,19) Ezzel az igével kaptuk az e-mailt a balatonszárközi Soli Deo Glória Konferenciaközpontból, ami a keresésünk során újra és újra eléink került mint tökéletes helyszín. Ám mindig elutasítást kaptunk tőlük, mivel egész nyárra, sőt a következőre is, minden hét foglalt volt náluk. Azonban az idei évben történt egy lemondás, aminek köszönhetően augusztus 14. és 19. között a kecskeméti egyházközség a Balaton mellett táborozhat!

Nagy erővel vetettük bele magunkat a szervezésbe az elnöklelkészekkel, szervezőtársaimmal, valamint az elmúlt év jó tapasztalatai mentén Virág Gabriellával és a gazdasági hivatallal. Az gazdasági előkészületek során több kedves, odaszánt és

áldozatkész gyülekezeti tag tett tanúbizonyságot adományával, aminek köszönhetően reményeink szerint mindenki, anyagi helyzetétől függetlenül, el fog tudni jönni erre a programra. Hála érte mindenkinek, aki hozzátett ehhez!

Fontos számunkra a Többgenerációs Tábor! Hisszük, hogy Isten szemében is kedves és jó, hogy ezt tervezzük, szervezzük, ezért az idei táborunk témáját a gyülekezetünk évi igéje határozza meg: *„mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, ...”* (1Thessz 5,21)

Ez a tábor egy lehetőség, hogy együtt álljunk Isten elé, elcsendesedve, közösen tanulva az Ő igéjéből. Lehetőség, hogy megosszuk testvéreinkkel a kérdéseinket és kételyeinket is, beszéljünk és elmélyüljünk Isten szavában. Lehetőség arra, hogy új kapcsolatokra, barátságokra tegyünk szert egy olyan közösségen belül, aminek egyébként régóta tagjai vagyunk. Lehetőség arra, hogy bekapcsolódjunk szolgálatokba, kisebb közösségekbe,

bibliáórákba. Lehetőség, hogy egy kellemes nyári hetet eltöltsünk a Balaton partján.

Mindezt hivatott jelezni az új logó is, amely a tábor célját próbálja ábrázolni. A csillag, amely református egyházunk szimbóluma is, a templomunk belsejét is díszíti, jelképezi gyülekeztünk egészét. A kisebb, halványpiros szarak pedig a kisebb-nagyobb közösségeket jelentik, amelyek dinamikusan változnak, és mégis összekapcsolódnak egy egységbe! Így vagyunk Isten református népe ebben a Kecskeméti Református Egyházközségben, és így lehetünk közösségben egy ilyen nyári héten akár olyanokkal is, akikkel év közben egymástól távolabb éljük a hitéletünket.

Mire ez a cikk megjelenik előreláthatóan a jelentkezés már elérhető lesz, és minden részletet közlünk. Mindenkit szeretettel várunk a Többgenerációs Táborba!

Köszönet és hálaadás

Minden évben ezen a februári vasárnapon különösen a diakóniai szolgálat felé fordulunk. Ez személyesen és közösségesen is arra ösztönöz bennünket, hogy számot vessünk a szeretetszolgálat helyéről, szerepéről az életünkben.

Végigtekintve az elmúlt esztendőn számos okunk van a hálaadásra. Bár a járvány megnehezítette szolgálatunk végzését, új utakat és lehetőségeket találtunk a rászorulóknak megsegítésére. Az elmúlt év folyamán a gyülekezeti diakónia területén erőteljesen jelent meg az utcán élők segítése. A diakóniai központban a fogadóidőben a járvány előttihez képest a hozzánk fordulóknak száma megháromszorozódott. Itt köszönöm meg Szilasi Ildikó és Laczayné Csibrán Emőke hűségét és odaadó szolgálatát. Istentiszteletek alkalmával a templom lelkészbejárójánál, illetve fogadóidőben a diakóniai központban hálás szeretettel és köszönettel várjuk továbbra is az élelmiszer-adományokat. A diakóniai bevásárlólista segít abban, hogy milyen adományokra van a rászorulóknak leginkább szükségük.

Szeretném megköszönni a Sion Nyugdíjsházák és Gondozási Központ minden munkatársának, a takarítói, a gépkocsi-vezetői, az adminisztrátori, a gondozói és a középvezetői munkakörben szolgáló dolgozóknak, hogy a mögöttünk lévő, embert próbáló időszakban, olyan helyzetekben, amikor saját egészségük is veszélyben volt, áldozatkészségükről és mélyéges elkötelezettségükről bizonyosságot tettek helyt. Köszönjük példamutatásukat!

A gondozási központban az év elején átszerveztük és megnyitottuk a demenciával élő idősök napközijét. Ide az otthonukban ápolt, enyhe és közepes súlyos demenciával élő idősöket várjuk. Fontos feladatunknak tartjuk ebben a nagyon nehezen megérthető, a családokat sok esetben erősen megterhelő élethelyzetben Krisztus szeretetével jelen lenni ezen problémával élő testvéreink életében, támogató szeretettel fordulni feléjük, méltó környezetben fogadni őket.

Szeretném külön kiemelni a város egész területén dolgozó, de ugyancsak a Sionhoz tartozó munkatársaim, Halasiné Polgár Zsófia, Szakállas Éva és Fekete Dénesné szolgálatát. Ők azok, akik akkor is biciklire pattannak, amikor szakad az eső vagy a hó, vagy amikor olyan meleg van, hogy az egyszerű halandó ki sem teszi az utcára a lábát. Teszik ezt azért, hogy vigaszt nyújtsanak, szenvedést enyhítsenek, takarítsanak, fürdessenek, etessenek és még sorolhatnám.

Gyülekezetünk 2014 óta elkötelezett abban, hogy a környezetünkben élő cigány testvéreinkkel közösséget teremtsen. A Hajnalcsillag Tanoda munkatársai Bárdos Péterné elhivatott szakmai vezetésével, számos önkéntes és cigány munkatárs bevonásával végzik ezt a magasságokkal és mélységekkel teli szolgálatot. Példaként állnak előttünk! Köszönjük.

Azonban szeretném a gyülekezet közösségének a szívére helyezni azt a tényt, hogy amint Krisztus

megtartó és megerősítő kegyelme nélkül nem tudjuk ezeket a feladatainkat végezni, úgy a gyülekezet támogatása nélkül sem. Csak egy imádkozó, a diakóniában tevékenyen részt vevő közösség tagjaként lesz erőnk ezt a szép, de pusztán a magunk erejéből végezhetetlen szolgálatot továbbra is folytatni. Természetesen a felelősségünk, feladatunk más és más, de a jót megcselekedni, közös kötelességünk. Minden gyülekezeti tag hivatala, hogy rászoruló felebarátjához odaforduljon, és saját nehézségeit hátrébb sorolva, zárójelbe

téve segítséget nyújtson neki. Ez szorosan hozzátartozik hitünkhöz, mint Krisztus követésének egyik látható, gyakorlatban megmutató jele. Aki hitéből táplálkozva él, nem képes embertársainak szenvedése mellett érzéketlenül elmenni, hiszen ő maga is megtapasztalta Jézus irgalmasságát saját töredezett és sebzett életében. Ebből a személyes tapasztalatból, találkozásból táplálkozva lehet és érdemes a diakóniai szolgálatot nap mint nap végezni. SOLI DEO GLORIA!

Elhangzott a diakóniai vasárnapon a 9 órai istentiszteleten.

SZERZŐ KASS-FRANCZ ANDREA

Új helyen régi emlékek között

ELTELT AZ ELSŐ HÓNAP A MEGÚJULT NAPKÖZIBEN

2022. január 3-án nagy izgalommal vártuk a demenciával élő klubtagjainkat a megújult napközibe. Az első napok a helyszín, a környezet megismerésével, „megtanulásával” telt. A demenciabarát irányelvek alapján kialakított napköziben ez az idő valóban pár napra rövidült. A második héten már mindenki biztonságosan mozgott a barátságos és otthonos környezetben.

A napközi kialakítása során elsődleges szempont volt a biztonságos terek, a könnyen értelmezhető helységek létrehozása, és a demens idősek füg-

getlen mozgásának biztosítása. A falak és padló színének éles elkülönülése, az ajtókeretek eltérő színe, a természetes és mesterséges fény megfelelő arányú felhasználása, az ajtókra felszerelt biztonsági kilincsek, a tájékozódást segítő piktogramok, a kényelmes bútorok, az ezekkel harmonizáló textíliák mind azt a célt szolgálják, hogy a napközibe érkező idős emberek, családias és biztonságos környezetben, az önállóságuk teljes megtartásával tölthessék el napjaikat.

Egy ilyen környezetben repülnek a napok-hetek. Észrevétlenül telt el egy hónap a napköziben.

Munkatársaimmal minden napot igyekszünk tartalommal, élményekkel és szeretettel megtölteni. Arra is figyelünk, hogy a foglalkozások tematikája erősítse a meglévő képességeket, régen berögzült jártasságokat. A napirend következetes betartása növeli a biztonságérzetet, és ritmust ad a mindennapoknak. Természetesen nem töltünk ki minden percet irányított programokkal, a kötetlen beszélgetések, a múltba repítő anekdotázások, a közös kecskeméti gyökerek rendszeres felidézése is a mindennapok részét képezik.

Január első hetében négyen érkeztek a Budai utca megújult részlegébe, ők a Szarvas utcában ideiglenesen kialakított napköziben várták a felújítás végét. A következő hetekben két fővel bővült a létszám, és egy nénitől búcsúztunk el: ő idősök otthonába nyert felvételt.

A demenciával élő emberek gondozása összetett feladat. A szakmai felkészültség mellett nagyfokú empátiára, kreativitásra, megfelelő kommunikációs

készségekre van szükség. A demencia egy rejtélyes és ismeretlen világba vezet bennünket, szakembereket. Ha nyitott szívvel és lélekkel, kíváncsian és elfogadóan fordulunk demenciával élő embertársaink felé, ez a rejtélyes világ sok örömteli és szeretetben bővelkedő pillanattal ajándékoz meg bennünket.

Ahhoz, hogy a Budai utcán, a demens idősök számára kialakított napközi elnyerje jelenlegi formáját, sokan és sokat tettek. Hosszú út vezetett a tervezéstől a jelenlegi állapotig.

Amikor valósággá vált, hogy a demenciával élők nappali ellátásának helyszíne valóban megújulhat, számtalan feladatunk akadt a felújítás során. Egy fontos dologra azonban sokáig nem gondoltunk: jó lenne nevet adni a napközinek. Az igazgatónővel, T. Kabai Virággal napokig keresgéltük, válogattuk a neveket. Miután kifogytunk az ötletekből, papírra vetettünk három szót: SION Demens Gondozás, melynek a rövidítése: SDG!

Mindenért, ami az elmúlt egy évben történt a demenciával élők napközijének megújulásáért: Soli Deo Gloria!

Tanodamozaikok

CSALÁDI FARSANG

2022 februárjában rendeztük meg a Hajnalcsillag Tanodában a családi farsangunkat. A hosszúpályi református cigánymissziós testvérek már 2 évvel ezelőtt is jártak Kecskeméten, így örömmel fogadták el az idei meghívásunkat. Közös dicsőítéssel, énekléssel kezdődött az alkalom, majd Csonka Klára egy áhítat keretében tett biznyságot a megtapasztalt megtartó kegyelemről:

TANODA TÁRLAT

Két tanodásunk ötlete nyomán kezdtük el gyűjtögetni kreatív diákjaink legszebb alkotásait, hogy egy csokorba gyűjtve kiállítást rendezzünk *Tanoda Tárlat* címmel. Nehéz volt válogatni a sok alkotás közül. Elsősorban arra törekedtünk, hogy minél több alkotónk munkáját bemutathassuk az érdeklődőknek. A tárlatnyitóra meghívtuk azoknak

– „Ne féljete!” – Reményteli, biztató igei üzenete kicsiket és nagyokat egyaránt megszólított, megérintett. Közösen imádkoztunk az ukrán háború miatt szenvedőkért, menekülőkért, gyászolókért. Vendégeink cigány nyelven is elénekelték tanodásaink kedvenc dalát: „Nem lesz egyedül a szívem többé...”

Ezután három csoportban három helyszínen folytatódott a program:

1. Farsangi szeretetvendégség keretében kenyérlángossal és üdítővel láttuk vendégül a családokat.
2. Farsangi jelmezbe öltözésért tombolajegyeket kaptak a gyerekek, majd gyurmaszobrokat készíthettek.
3. Farsangi zenés-táncos multság keretében a résztvevők kívánsága szerint szólt a zene.

A családi nap zárásaként tombolahúzás következett, majd közös áldásmondással zártuk a napot. A program végén mindenkit egy aranymondással bocsátottunk haza.

az iskoláknak a képviselőit is, ahová tanodásaink járnak. Az ünnepségre lázasan készültek a diákok. Petrik Evelin Jázmin diavetítést állított össze, amelyben fotókkal, jellemző jó tulajdonságokkal méltatta az alkotókat. Volt, aki saját versét adta elő. Pusztai Attila Pál pedig köszöntő beszédet írt:

„Különleges ez a mai alkalom, hiszen soha nem volt még arra lehetőségünk, hogy nyilvánosan megmutathassuk tehetségünket, belső értékeinket. Bizonyíthatjuk, hogy sokkal több van bennünk, mint ami sokszor látható. Tanodás nagymamánkat idézve: »Mindannyiunkban van egy Istentől kapott táltum, amit őrizni és fejleszteni kell.« Sok támogatást kaptunk ehhez, amiért nagyon hálásak vagyunk.»

Végül közösen elénekelték tanodánk kedvenc slágerét: „Annyi mindent kéne még elmondanom...” A vendégek nagy tapssal köszönték meg a színvonalas műsort, majd elismeréssel csodálták meg a kiállított alkotásokat. Később a szülők, a családtagok és a gyülekezet érdeklődő tagjai is megtekinthették ezt a különleges tárlatot.

Reméljük, tanodásaink alkotásaiból még sokszor tudunk majd ilyen színvonalas kiállítást rendezni.

Családpasztoráció III.

A veszteségek, a gyász feldolgozása.

Gyülekezetünkben sok a temetés. Idősebbek, fiatalabbak is mennek el közülünk hosszú szenvedés után vagy hirtelen halállal. A Covid19 ideje alatt a számok által okozott sokk helyzetben többeknek kellett olyan gyásszal szembenézni, amelyre nem voltak felkészülve. Ma bármely emberi közösségben nehéz gyászolni. Hiányzik ennek elfogadottsága. Sokan megbotránkoznak, ha valaki feketében jár. Eltűntek az időmeghatározások, pl. egy év gyász, melyben a ruházat és a lehetséges társadalmi szabályozás segített annak, aki gyászban volt, hogy tiszteletben fogják tartani. Az elmúlt száz év magyar valóságában sok a feldolgozatlan családi gyász, mert a családoknak gyorsan túl kellett lépni minden veszteségen, sok esetben még a megfelelő megemlékezést sem tette lehetővé a közgondolkodás. Úgy is lehetne mondani, hogy a gyász, a halál tabutémává vált. De sokan még az istentiszteleti hirdetések sorában sem szívesen hallgatják az elköltözöttek névsorát. Pedig talán nem véletlen, hogy nemzeti ünnepeink nagy része valójában gyászünnepe, tisztelet a hősöknek, akik életüket adták a hazáért, a szabadságért – talán épp azért, hogy ezeken az ünnepeken tudjunk együtt sírni, és hinni, hogy van remény, s az emberáldozatok nem voltak hiábavalóak.

Ugyanakkor keresztyén emberként a halál számunkra nem valaminek a végét jelenti csupán,

hanem valaminek a kezdetét is. A gyásznak ezért fontos helye van a családok és a gyülekezet életében is: a feltámadás hitében a közös hitvallástétel és egymás erősítése, támogatása. Krisztus áldozatának, megváltásának kiváltsága: az örök élet reménysége.

Mit kezdhetünk a veszteséggel, a gyásszal?

A gyász mindig egyéni. De az egyéni gyász egy adott szociokulturális közegben élő család múltjának és jelenének metszéspontjában zajlik, ezért a családi rendszer és az egyén gyásza kölcsönösen hat egymásra. Hadd álljon itt segítségként néhány fontos kérdés ezzel kapcsolatban, s az ezekre adott válasz, mely segítheti a gyógyulást a gyászból.

Lehetséges ugyanabban a családban különböző módon megélni a gyászt?

Igen. Olvashatunk a szakirodalomban arról, hogy a családi és az egyéni gyásznak különböző szakaszai vannak.

A CSALÁDI GYÁSZ SZAKASZAI:

Szimbiózis;
A családi egyensúly felborulása;
Megküzdési kísérlet a régi szabályokkal, szerepekkel;
Újraszerveződés;
Új egyensúly létrejötte;
Belenyugvás.

AZ EGYÉNI GYÁS SZAKASZAI:

Sokk, tagadás;
Felszakadó érzelmek;
Keresés, elválás;
Új viszonyok kialakítása;
Belenyugvás.

Nagyon nehéz, talán nem is lehetséges koordinálni a különböző családtagok személyes gyászának és a családi gyásznak a szakaszait. A gyász ráadásul nem egy szimpla folyamat, hiszen mind az egyén, mind a család elakadhat egy-egy fent vázolt fázisban, vagy éppen átugorhat bizonyos fázisokat, oda-vissza ingázhat egyes fázisok között, hullámozva a folyamatban. Ezek a hullámok hatalmas érzelmi cunamit hozhatnak létre, hol új szabályokat, szerepeket szülve – segítve az új egyensúlyt –, hol pedig éppen kioltva egymást.

A gyász feldolgozásának módja függ az életkortól?

Egy családban különböző életkorú, különböző életszakaszok feladatait teljesítő tagok élnek. A legnagyobb különbség a gyerekek és a felnőttek között van. Hogyan érthetjük meg, hogy mi zajlik a gyermekekben? A gyerekek gyásza nagyrészt függ a szülők viselkedésétől, mert ők sokkal jobban ki vannak szolgáltatva a családi gyászrendnek, szokásoknak. Másrészt a gyerekek fantáziája, elképzelése egészen más a halálról, az ebből adódó viselkedésük zavaró, nehezen érthető lehet a felnőttek számára. Csak néhány eligazító szempontot hadd írjak, hogy érzékeltessem ennek jelentőségét.

Az apró, 1-2 éves gyerekek érzékelik a család érzelmi és működésbeli változásait. Megváltozott magatartásuk (pl. több sírás) reakció erre, és az

esetleg őket ért konkrét veszteségre (gondozójuk halálakor). Ők a legérzékenyebbek minden feszültségre, a felnőttek jelzéseire. Ha többet sírnak, sírjunk velük együtt, ha nyugtalanabbak, öleljük át őket, s így velük együtt mi is könnyebben nyugszunk meg...

2-5 éves korú gyerekek legtöbbször azt képze-
li, hogy a halott is meg tud mozdulni, beszélni, elmenni és visszajönni, azaz a halál reverzibilis, visszafordítható, ezért várják vissza az elhunytat. Ez a várakozás még erősebb, ha nem mondták meg nekik, hogy pl. a nagyi meghalt, és már nem a kórházban van. Korukból adódó – fantáziájuk működése miatti – kérdéseik feltéphetik a felnőttek alig gyógyuló sebeit, ezért megértéssel kell hallani, meghallani, amit mondanak. S őszintén, az ő nyelvükön kell beszélni arról, ami történt. Ebben legtöbbször a természeti példák segítenek: ahogy a gesztenye elveszíti burkát, vagy a bábból pillangó lesz. Fontos, hogy feltegyük magunknak ezeket a kérdéseket: Tudnak-e a felnőttek figyelni a gyerekek gyászára? Tudnak-e különbséget tenni a saját veszteségeik, érzéseik és gyermekük veszteségei, érzései között? Egy családterapeuta idézte egy apa szavait példaként: „*Nem gondoltam, hogy a fiam emlékszik az apámra, alig volt négyéves, mikor meghalt. De ahogy Ön ajánlotta, kivitettem a temetőbe az apám sírjához, ahol folyamatosan beszéltem a nagyapjáról, a mi közös barkácsolásainkról.*” Egy olyan apáról van szó, akinek a családjában nem volt szokás a temetőbe menni, de 4 évvel az apja temetése után megtette ezt, s a gyermek „tünetei” elmúltak.

Az 5-9 éves korú gyerekek sokszor úgy képzelik, hogy a halál egy személy, aki elviszi az embereket valahova, tehát a halál számukra is reverzibilis,

visszafordítható, mert azon a „személyen” múlik. Az ő érzelmeik, indulataik, félelmeik erre a „halálfigurára” irányulnak, amelynek a képe függ a gyerek fantáziájától, a család hitétől, a családban hallott történetektől és – mostanában már leginkább – a látott filmszereplőktől. Egy ilyen vallomás el kell, hogy gondolkodtassa a családtagokat: *„Mi járunk ugyan templomba, de a férjem megtiltotta, hogy a gyerekeket becsapjam bármiféle mennyországgal.”* Egy anya mondta ezt, akinek a hétéves fia az apai nagymama váratlan halála óta nem mer elaludni halálfélelme miatt. Ugyanis az apa így kommentálta a halál tényét a fia számára: „Mindenkinek meg kell egyszer halni, majd a férgek megesznek és kész.” Fontos lehet, hogy az „Isten helyet készített neki”, vagy „Jézus maga mellé vette.” Ezek a mondatok a „halálfigurát” kiválthatják, s nemcsak a félelem kapcsolódhat a halálhoz, hanem az Istenben való reménység is.

9 éves kor felett a gyerekek elképzelése a halálról egyre közelebb kerül a valósághoz. Tudják, hogy a halál irreverzibilis. Az ő gyászfolyamataik egyre jobban hasonlítanak a felnőttekéhez, de még mindig ki vannak téve a család szokásrendjének. Ők gyakran tevékenyen akarnak részt venni a lehetséges cselekvésekben: virágot vinni, levelet írni stb. Az, hogy a gyerekeket ki kell vinni a temetésre, vagy nem – a szokások mögött különböző családi dinamika húzódhat meg. Egy családterapeuta mondta el: *„Egy 9 éves kislányt, akit amiatt hoztak terápiába, hogy az új tanévben szinte hajtott a fekete pontokra, nem vittek el az imádott nagymama temetésére, nehogy az megzavarja a lelkét. A háttérben kiderült, hogy a szülők már korábban is féltették a „furcsa” nagymama befolyásától a kislányt, az anya nem szerette az anyósát, nem*

tartotta fontosnak az egész temetést. A kislány a gyászt a fekete pontok gyűjtésével fejezte ki. A terápiája pedig az volt, hogy két ülésen keresztül rajzolta a nagy síremlékét, mialatt anyjával az anyós-meny konfliktusról beszéltünk.

Ez a tevékeny korosztály a gyászoló szülőknél próbál segíteni, hogy „visszaállítsa” az érzelmi biztonságot a családban. Néhányan közülük bele is „ragadhatnak” ebbe a vigasztaló, támogató szerepbe, és esetleg csak későbbi testi-lelki tüneteik jelzik, hogy nem tudtak igazán gyászolni a megadott időben, mert másokkal foglalkoztak. Az első 10 életévben az a legfontosabb, hogy minél kevesebbet legyenek egyedül a veszteséggel, érezzék, hogy ott vannak egymásnak a családtagok, s őrizhetik az elköltözött emléket azzal, hogy felemlegetik értékeit, vagy követik értékes szokásait.

Egy kamaszkori identitáskrisz idején a fiatal nem járhatja meg egyéni útját, annak megküzdése elmaradhat vagy eltolódhat egy személyes veszteség, egy családi gyász miatt. Ők lesznek a „jó gyerekek”, akik hirtelen felnőtté válnak, s másokért feláldozzák magukat. Ezért később nagy árat fizetnek, mert az elmaradt gyász nem múlik el nyomtalanul. Vigyázzunk arra a családban, hogy mindenkinek lehessen egyéni útja. De vannak, akiknél ez fordítva történik: a saját út keresése kerül előtérbe, s a tizenéves éppen a gyászt nem lesz képes megélni. Szinte kiperdül a családból, „unja a gyászt”, mert nem tud vele mit kezdeni: ő élni akar. Akár direkt is szembe megy a család szokásaival, és tüntetőleg más színekben jár. Ha a család értetlen, és nem tudja ezt elfogadni, akkor ebben az érzelmi válságban a fiatal könnyen lehet áldozatává olyan csoportoknak, akik kihasználják a benne keletkezett kapcsolati vákuumot. Mindkét

esetben érdemes figyelnie a családnak arra, hogy ne kényszerítsék a tizenévest olyan útra, amelyre nincs készen. Erősítsék a személyes bizalmat és a kapcsolat fennmaradását a családtagok között.

A nemi különbségek is szerepet játszhatnak a családtagok gyászában?

A magyar tradicionális gyászskultúrában más és más a férfiak és a nők szerepe. Vannak sirató-asszonyok és sírásó férfiak. Vagyis a gyász emocionális része – siratás, vigasztalás – a nőkre tartozik, a technikai rész – sírásás, ügyintézés, fizikai munkában segítség – a férfiak feladata. A mai körülmények között ezek azonban már nem családi történések, hanem hatalmas apparátus működik közre minden temetés esetében. Ennek személytelensége nagyban hozzájárul ahhoz, hogy egyre nehezebb megtalálni kinek-kinek a „helyét” a gyász folyamatában. A nyílt kommunikáció segíthet a családtagoknak, a családnak, hogy megéljék a gyász különböző szakaszait. Ha ki tudják fejezni az érzéseiket, tudják kezelni és elfogadni a többiekét, ha tudnak beszélni az elhunytáról, ha el tudják fogadni a különböző kapcsolatokból eredő emlékeket, akkor segítik egymást, hogy eljussanak az elfogadásig; meg tudják tenni az utat a gyász szimbiózisától a differenciálódáson át az újraközeledésig, az életüknek egy új szakaszáig.

Az, ha a család ragaszkodik egy „halotti torhoz”, lehetőséget ad egy közös rendezésre és megemlékezésre. A különböző korosztályok különböző módon emlékezhhetnek, s a családtagok gondolataiban sokkal teljesebben kiformalódhat, milyen ember is volt, akitől most búcsúztak. Ez elejét veszi a „családi titkok” kialakulásának, s az anyagiak miatti családszakadásokat is megelőzheti. Ha ez nem tör-

ténik meg, a családtagok gyászának érzelmi része eltolódhat, s később akár a depresszió, az alkoholizmus vagy konkrét testi betegség formájában is jelentkezhet. *„Így utólag átgondolva tényleg apám halála után kezdtem felrúgni az addigi erkölcsi értékrendemet, szétziláltam az életemet, és most itt vagyok cél és lassan család nélkül”* – mondta egy negyvenes éveiben járó férfi apja halála, és saját válása után 5 évvel.

Mitől függ a gyász mélysége, formája, hosszúsága és az esetleges elakadás?

Egészen másként alakulhat a gyászfolyamat, ha valaki fel tudott készülni a halálra és a búcsúzásra. Egy kisajátító családi kapcsolat a hátramaradó házastársat életképtelenné teheti, évekre megnyújthatja a sokk fázisát valamelyik gyereket terhelve a hátramaradó családtag gondozásával, az életben tartásával járó feladatokkal. Így a gyászunkat meghatározza, hogy az elhunytak melyik szerepe volt hangsúlyos a számunkra. Egy különös történet egy családterapeuta naplójából: *Egy fiatal férfi, aki egy balesetben halt meg, egyszerre volt anyjának szeretett fia, apjának a reménysége, támogatandó öccse a bátyjának, és molesztáló nagybácsija az unokahúgának.* *„A temetésen mindenki nagyon szomorú volt, kivéve én, bár nem mutattam. Sokáig büntudatom volt amiatt, hogy örültem, hogy ez a baleset megszabadított tőle”* – mondta el életében először a terapeutának az unokahúg felnőttként, sok évvel a temetés után, válásközeli állapotban. A haldoklónak és az itt maradó családtagoknak a készülése a halálra segíthet a későbbi gyászfeldolgozásban. Hiszen egészen más, ha egy olyan valaki megy el, aki maga nem volt erre felkészülve, s a családtagokat is váratlanul érte a halál.

Egy megfelelő végrendelet, elrendezett háborúságok és megbocsátott vétkek átformálják a halál jelentőségét. A „készülés” két fontos lépést jelent: el kell mondani a haldoklónak mindazt, amit „magával vihet”, azaz megköszönni, amit meg lehet köszönni. Köszönet a felnevelésért, a kapott jóért – mely egyben a kapott rosszak elengedése is. És nagyon értékes, ha a haldokló is bocsánatot tud kérni, vagy áldást tud adni azokra, akik közel álltak hozzá. Megdöbbentő bűnvallások és félelmek ideje ez – de a kegyelem felragyogásának lehetőségére is. Sok esetben a halál előtti néhány órára vagy egy napra is magához térő súlyos beteg ezt szeretné. Ha valakivel már nem lehet beszélgetni, olvassunk fel neki egy zsoltárt. Mondjuk együtt az Úri imádságot, énekeljük gyermekkorra kedves énekeit. Engedjük, hogy ő is „összefoglalja” életét, s el tudja engedni, mielőtt ahhoz a bizonyos „ajtóhoz”

érkezik. Szomorú, ha ezt ma legtöbbször teljesen idegen emberek hallgatják, és kísérnek végig egy haldoklót ezen az úton a családtagok helyett.

Hogyan segíthetünk egymásnak, hogy az egyes családtagok megélhessék egyéni gyászukat a családban?

Ne osszunk tanácsokat! Ne bagatellizáljuk a halál tényét! Tartsuk tiszteletben a gyászolókat a környezetünkben és munkahelyünkön! Engedjük, hogy elmondják a körülményeket, mert ezzel a benne kavargó gondolatokat segítünk elrendezni. A gyász folyamata nem gyorsítható és nem kerülhető ki. Mostanában ezt „munkának” nevezik. Az a fontos, hogy ezek az eszközök segítsenek a családnak és tagjainak keresztülmenni a gyász szakaszain, hogy érettebben tudjanak hozzáfogni saját maguk és a család újraszervezéséhez, új szabályok alkotásához; új, a személyes fejlődésüket segítő szerepek felvételéhez és megéléséhez.

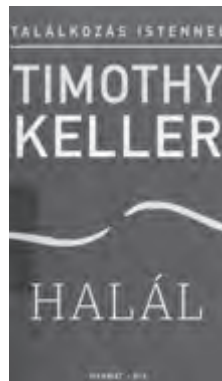
OLVASÁSRA AJÁNLJUK

J. W. James – R. Friedman: *Gyógyulás a gyászból*. Zafír Press, 2011

Gyökössy Endre: *Lélek-ápolás*. Szent Gellért Kiadó, 2010

Timothy Keller: *Halál*. Harmat – KIA, 2021

Füller Tímea: *Holtág*. Luther Kiadó, 2020

Galambos Katalin tanárnőtől búcsúzunk...

Fájó szívvel búcsúzunk Galambos Katalin tanárnőtől, a Kecskeméti Református Gimnázium történelem–földrajz szakos tanárától, aki hosszú betegség után 2022. március 6-án elhunyt.

Galambos Katalin (Kis Katalin) 1964. május 17-én született Kecskeméten. A Közgazdasági Szakközépiskolában érettségizett pénzügyi szakirányon. Hivatásának a pedagógiai pályát választotta. A középiskolában elsajátított gazdasági ismeretek hatása a későbbi pályafutása során is megmutatkozott a gazdaságföldrajz tanításában. A szegedi József Attila Tudományegyetemen szerzett kitűnő eredményű földrajz–történelem szakos tanári diplomát, latin speciális képességgel kiegészítve.

Pályakezdőként a sarkadi Ady Endre Gimnázium és Postaforgalmi Szakközépiskolában kezdett tanítani, és bekapcsolódott a Dr. Gáspár László nevéhez fűződő iskolakísérlet adaptációs folyamatába is. Ennek keretein belül a tehetséges diákok kutatómunkáját segítették, a lemaradókat felzárkóztatták. Új, komplex tantárgyakat dolgoztak ki, ő maga a kultúratörténet és a társadalomismeret tárgyakat.

Mindezen elméleti és gyakorlati tapasztalatoknak fontos szerepe volt széleskörű szakmai műveltségének kialakulásában.

A sarkadi évek után, 1991-ben önkéntes segítőként 10 hónapot töltött Nagy-Britanniában, ahol először a Wycliffe bibliafordító központban, majd egy walesi missziós központban dolgozott. Ez az időszak meghatározó szerepet játszott hitének alakulásában.

Szeretett volna újra tanítani, visszavágyott szülővárosába, Kecskemétre. 1992-től a Kecskeméti Református Gimnázium tanára lett, ahol osztályfőnöki feladatot is kapott. Hamarosan társra talált Galambos Péter matematika–fizika szakos kollégánk személyében. 1995-től hét évet Eszter, Hanna és Ágnes lányaik gondozásával, nevelésével töltött, akik később mindnyájan gimnáziumunk kitűnő diákjai lettek.

Az iskolába visszatérve a számára oly kedves tanítás mellett számos továbbképzésen, szakmai fejlődést

segítő programon vett részt. Mindig fontosnak tartotta a naprakész tudást, a tökéletes felkészültséget.

Iskolánk falai között töltött 22 év alatt a rábízott diákok százait tanította, készítette fel történelemből és földrajzból emelt, illetve középszintű érettségire, diákjai sikeresen szerepeltek tanulmányi versenyeken. Az évtizedek alatt négy osztálynak volt osztályfőnöke. Segítette őket, kirándulásokat, közösségépítő alkalmakat, kulturális programokat szervezett, nagy lelkesedéssel és kreativitással írt és rendezett ünnepi műsorokat. Tanítványaival rendszeresen vettek részt egyházi szolgálatokban.

Kötelességtudó, következetes pedagógusnak ismertük, aki nemcsak a magas szakmai igényességet

tartotta fontosnak, hanem diákjait is szerette és emberségre tanította. Rendkívül megbízható, életvidám emberként tekinthettünk rá, aki másokban és a helyzetekben mindig a jót, a szépet kereste. Tudatos egyszerűségében és szerénységében nagyszerű ember, szeretett tagja volt közösségünknek.

Másfél évig tartó nehéz betegségét mindvégig az Úristenbe vetett reménységgel, kitartó küzdelemmel, csendesesen hordozta.

Példamutató személyiségként tartjuk meg szívünkben és emlékezetünkben. Munkatársai és tanítványai búcsúznak Tőle, emléket szeretettel, megbecsüléssel, tisztelettel őrizzük.

SZERZŐ LACZAY ANDRÁS

Csendesnapok a gimnáziumban

A gimnázium hitéleti programjai közül kiemelt jelentősége van a csendesnapoknak, amelyekből félévente egyet tartunk. A korábbi években egyszerre mozgattuk az egész iskolát, az utóbbi években azonban egyszerre kisebb közösségeket, 1-2 évfolyamot mozgattunk egyszerre. A nagy, közös programok helyett változatos, aktivitásra építő programokat igyekszünk szervezni. Ez meglehetősen sok munkát igényel, amit a koronavírus-járvány is nehezített, ugyanis igyekeztünk minél kevesebb külsős előadót, szolgáltót hívni.

A 12. évfolyam diákjai három programon vettek részt a csendesnap során. Az internátus dísztermeiben az adventi várakozás és készülődés téma-

körét járták körül. A drámateremben a karácsonyi történet dramatizált feldolgozására került sor. A templomban imasétát rendeztünk be, amit a diákok egyenként járhattak végig a tékozló fiú történetéhez kapcsolódóan. A nap részét képezte egy könnyed, csoportos játék is, aminek közösségépítő szerepe volt – szükség is volt erre, hiszen a járvány nem tett jót a közösségeknek.

A 11. évfolyam diákjai még novemberben, a 9. a és 9. b osztályok decemberben vettek részt egynapos kiránduláson Budapesten, illetve Debrecenben.

A 7. és 8. évfolyamos diákok az áhítatot követően számos programot jártak végig. Számukra is szerveztük könnyed közösségépítő játékot.

A templomban orgonazenével hangolódhattak az ünnepre. Az evangélikus templomban Fülöp József bábszínész bizonyágtételét hallgathatták meg, illetve egy karácsonyra hangoló „láthatatlan színház”-ban vehettek részt.

A csendesnapi programok lebonyolításában lelkészek, tanárok, kántorok, gyülekezeti tagok és diák segítők voltak segítségünkre, akiknek köszönjük szolgálataikat.

December 14-én került sor a három tizedikes osztály, valamint a kilencedik c, d csendesnapjára. A program öt különböző tevékenységből állt: imaséta a templomban, kézművesség a Tóth Endre teremben, csoportos játékok a dráma-teremben, egy online bizonyágtétel megtekintése és megbeszélése az osztályteremben, dicsőítés és áhítat a díszteremben.

A csendesnapi programok közül a legtöbb diák a kézműves foglalkozást emelte ki, aminek során egy papírbotlehetet készítettek el csoportmunkában. Tetszett nekik az adventi hangulat (karácsonyi zene szólt a foglalkozás alatt) és az is, hogy csoportosan dolgozhattak, így közben tudtak beszélgetni. A második legtöbb szavazatot az imaséta kapta, ami a Tékozló fiú történetét dolgozta fel (Lukács evangéliumából a 15. rész) 9 stáción keresztül. Több diákban megmaradt a szembesülés drámai érzése; az, hogy egy komoly vagy is könnyedén a semmibe tud veszni. A visszafogadás megnyugtató érzését is többen megemlítették. Örültek annak, hogy a templomban kerülhetett sor az imasétára, ahol csend, nyugalom volt, és minden állomásnak elég tér jutott. Ezek a körülmények segítettek nekik abban, hogy igazán el tudjanak csendesedni, és beleéljék magukat a feladatba.

Voltak olyan diákok, akiket a pótszerekből szabadult fiatal férfi bizonyágtétele érintett meg legjobban. Az a gyökeres változás, ami az életében végbement annak hatására, hogy eljutott Ráckeresztúrra, az Erdős Eszter által vezetett Drogterápiás Otthonba, és ott megismerte Isten szeretetét, és megértette a jézusi szabadítás lényegét, bizonyította azt, hogy Istennek ma is van hatalma új, valódi életet adni azoknak, akik erre vágnak, és ebben az Ő segítségét kéri.

A végzős refis diákok által vezetett dicsőítést is többen említették mint maradandó emléket. Az is szóba került, hogy azok a diákok, akik idén érkeztek, és most vettek részt először csendesnapon, örülnek, hogy erre még máskor is lesz lehetőségük.

Adamekné Németh Zsófia

A 12. évfolyam adventi csendesnapja négy különböző programból épült fel, melyeket osztályonként látogathattunk.

Mi, a 12. c osztály az internátus dísztermében kezdtük a napot: egy drámapedagógiai foglalkozás keretein belül a „várakozás” témáját jártuk körül, így végzős évünk reménységeit, bennünket izgató kérdéseit és útkeresését tárhattuk ki egymás előtt. Az órán kicsit másként – iskolapadon kívül – is megélhettük sorstársi szerepünket, és érezhettük egymás támogató jelenlétét.

Ezt követően kettévált az osztály: a társaság egyik fele úgynevezett nevetésórára ment, ahol többnyire mulatságos szerepjátékok által próbáltak minket kacagásra bírni, mivel a nevetés az egészségre is igen pozitívan hat. Ezzel párhuzamosan zajlott a templomi imaséta, melyen a tékozló fiú történetén keresztül átgondolhattuk a prioritásainkat, céljainkat, értékeinket és legelső sorban

az Istennel való kapcsolatunkat. A két csoport helyet cserélt, részt vett a másik foglalkozáson, és miután egyszerre végeztünk, egy közös játékkórúra mentünk. Itt kedves emlékeket és értékes infókat kaptunk egymásról, és igazán nevetve tudtunk a programokat lezáró áhítatra indulni, ahol aztán útravalót kaptunk a karácsonyi szünetre és végzős évünk további részére egyaránt.

A végzős évfolyam számára összeállított csendesnap legnagyobb ajándéka szerintem az volt, hogy a mindennapi sürgölődésünkben bennünket körülvevő osztálytársainkkal megállhattunk, és megoszthattuk egymással a lelkünk egy mélyebb részét is.

Szarvas Fanni (12. c)

A csendesnapot a gyülekezeti teremben kezdtük, ahol kellemes játékokat játszottunk. Ez szerintem egy nagyon jó kezdete volt a napnak, mert felébrésztett bennünket, és mindenki élvezte.

Ezután az internátus dísztermébe mentünk át, ahol kellemes hangulatú csapatépítő játékokat játszottunk. Például egy utazás történetét írtuk meg, amit utána meg is építettünk, és végig is mentünk rajta.

Az imaséta tematikája érdekes volt, és nagyon jól volt felépítve. Elég gyorsan végigjártuk, és szerintem a borítékon kívül mást is vittünk magunkkal.

A drámatermi program sok nevetéssel zárta napunkat, amivel pótoltuk a stressz miatt megfogyatkozott N-vitamint.

Végül rövid áhítatra került sor a templomban, ahol többek között azt is megtanultuk, hogy keressük meg az új énekeskönyv énekeit az interneten.

Szarka Eszter (12. d)

Ezen a napon tanítás helyett foglalkozásokon vettünk részt. A nap első felében osztályunk két csoportban mozgott.

Az egyik csoport a drámateremben kezdett, ahol a nevetés és a jókedv pozitív élettani hatásairól hallhattunk, majd a csoportfoglalkozás keretein belül gyakoroltuk is a kacagás időtlen mesterségét.

A második állomáson osztályunk egyesült egy foglalkozás erejéig, ahol rajzoltunk, találgattunk, jobban megismertük egymást, és csapatmunkával sikeresen el tudtuk rabolni a szurikáta hercegnőt a várából. Utólagos beszámolóik alapján ez volt a legkedveltebb foglalkozás mind közül. Felügyelőnk és a program lebonyolítója Hős-Nagy Andrea tanárnő volt, helyileg a Tóth Endre teremben voltunk.

Ezután ismét kettéváltunk: az egyik csoportra a templomban imaséta várt, az osztály másik fele ekkor indult „kacaj-tanulmányútjára” a drámaterembe. A református templomban a Tékozló fiú példázatán vezettek minket végig. Képzeltbeli énünk gazdagon indult, majd mindenét elvesztette, vagyont, reményt, erényeket. Ezután megtalálta Istent és hazatért.

Utolsó állomásunk az internátus dísztermében volt, itt a nagy csapat ismét egyesült. A történetírással jól elszórakoztunk, vicces végkimenetelek lettek; élvezetes volt a szemünket bekötvé megtalálni társunkat.

Összességében a nap jól telt, kellemes, csapatépítő jellege volt.

Gombai Szonja Leila (12. e)

A Szegedi Orvosbiológiai Kutatások Jövőjéért Alapítvány programja

A letehetségesebb diákok felkutatására és Magyarországon való megtartására 2013 őszén Dr. Hegyi Péter ötlete alapján, Dr. Varró András vezetésével az alapítvány létrehozta a Szegedi Tudós Akadémiát (SZTA) Szegeden. Azért éppen Szegeden, mert Szent-Györgyi Albert Nobel-díja ehhez a városhoz köthető.

„Az alapítvány hosszú távú célkitűzése, hogy megteremtse Szegeden azokat a feltételeket, hogy egy újabb Nobel-díjas kutatója lehessen a városnak és Magyarországnak. Hogy ez megvalósulhasson, Klebelsberg Kunó stratégiáját kívánja követni. Az alapítvány legfőbb célja a fiatal tehetségek Szegedre vonzása, illetve a közülük kitűnő kiváló kutatók Magyarországon tartása. A hosszú távú cél elérésének érdekében az Alapítvány 2013 őszén elindította a Szegedi Tudós Akadémia Programját, mely nemzetközi viszonylatban is egyedülálló kezdeményezés” – olvashatjuk a Szegedi Tudós Akadémia programfüzetében.

A program mára annyira kedvelté vált, hogy Szeged mellé csatlakozott a három nagy egyetemi város is: Budapest (Semmelweis Egyetem), Debrecen és Pécs. Ezért került sor a név megváltoztatására.

A Kecskeméti Református Gimnáziumban a tényleges munka 2016-ban kezdődhetett meg Lengyel Adrien Szent-Györgyi vezetőtanár, az Akadémia vezetőségi tagja kezdeményezésére, amelyet Szenes Mártonné Durucz Anna igazgatónő maximálisan támogatott és támogat napjainkban is.

Gimnáziumunk bázisiskolaként funkcionál, ami azt jelenti, hogy az iskola egyúttal területi központ is. Jelenleg több mint tíz neves gimnázium tehetséges diákjai járnak ide tanulni Kecskemétről, Kiskunfélegyházáról, Kalocsáról és Szentesről.

Biztató, előremutató az együttműködés több középiskolával, mert ez további kapcsolatok felvételére is alkalmas, illetve szélesebb közönség ismerheti meg iskolánkat, az oktatás minden területén itt folyó nagyon jó munkát.

2017. november 23-án került sor az ünnepélyes táblaavatásra.

Mit is jelent ez a tehetségkutatás és tehetséggondozás? Iskolánk elsősorban azokat a diákokat várja szervezett alkalmaira, akik elkötelezettek a természettudományok iránt, és továbbtanulásukat is ennek megfelelően tervezik (pl. orvostu-

Táblaavatás

Mikropipetta használata
(Gyakorlat a „Refiben”)

Laborgyakorlaton („Refi”)

Tanulás a laboratóriumban szakember segítségével („Refi”)

Az előadások általában telt házzal mennek a „Refiben”

ományok, gyógyszerészet, vegyészet, biológus, informatikus vagy ilyen tanári szakok, illetve agrártudományok stb.)

A programba regisztrált diákok meghívót kapnak a különböző előadásokra – melyeket sok esetben neves szakemberek, egyetemi oktatók tartanak –, online kiegészítő tananyagot kapnak, feladatokat oldanak meg, szakfordításokat készítenek angolból, melyek értékelésre kerülnek. Megtanulnak tudományos esszét írni. Sok lehetőség nyílik a gyakorlásra, mely nagy előnyt jelent az emelt szintű érettségi vizsgán.

Az SZTA felszerelte a gimnázium laboratóriumát a legmodernebb kísérleti eszközökkel. Így olyan

kísérleteket is elvégezhetnek a diákok, melyekre máshol nem valószínű, hogy lehetőségük nyílna. Ilyenek például a DNS-ujjlenyomat-vizsgálat PCR-technika alkalmazásával, gélelektroforézis, fágok örökítőanyagának vizsgálata, spektrofotometriás vizsgálatok, mérések. A diákok megtanulnak a modern laboratórium eszközeivel bánni, ilyen pl. a PCR-gép vagy a mikropipetta.

A legszerencsésebb tanulók eljutnak a szegedi Nobel-díjas találkozókra is, ahol meghívott Nobel-díjas kutatóval/kutatókkal találkozhatnak. Párhuzamos programként a szegedi egyetem és a TERMOSZ laboratóriumaiban kísérletezhetnek, előadásokon vesznek részt, egyetemista, ún. Szent-Györgyi

Refis csapatunk a Nobel-díjas konferencián 2021 decemberében (Szeged TIK)

Egyik csapatunk a Nobel-díjas konferencián

TERMOZ labor, Szeged

PCR alkalmazása laboratóriumi gyakorlaton a református gimnáziumban

Dr. Hegyi Péter programigazgató előadása a Református Gimnáziumban 2022. január 16-án

Hallgatókkal beszélgethetnek. De van kulturális program és gasztronómiai élmény is.

A sok tanulás, a tehetséggondozás természetesen kiemelkedő eredménnyel is zárulhat. Aki nagyon jól végzi a munkáját, az a 12. évfolyam elvégzése és a sikeres felvételi vizsga után az említett négy egyetem Szent-Györgyi Diák ösztöndíjasa lesz, és akár azonnal kutathat is egy általa választott mentor csapatában.

Örömkre szolgál, hogy 2019-ben egy tehetséges diákunknak – már egyetemistaként – sikerült bekerülnie az ösztöndíj programba.

Őszintén remélem, hogy ez a munka jól szolgálja a jövő nemzedék természettudományokkal foglalkozó értelmiségijeinek kinevelését.

Örömmel teszek meg ennek érdekében minden tőlem telhetőt.

2022-től Nemzeti Tudásképző Akadémia

Nincs élet energia nélkül...

*„Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant.”
(1Kor 9,25)*

Mi juthat eszébe egy átlagos gimnazistának a fizikáról? Elsősorban az, hogy az új tanterv szerint szerencsére már csak két évet vesz el az életünkből. És mi jut eszébe az energiáról? A milliányi okos eszköz, melynek használata annyira természetes a XXI. században, hogy bele se gondolunk, honnan jön ez a végtelen (vagy inkább nem is annyira végtelen) mennyiségű áram. Az elmúlt fél évben azonban a mi háromfős lelkes (olykor kevésbé lelkes) csapatunk megpróbált a magyarországi energiaellátás alapjáig leásni, ami nem is olyan egyszerű feladat.

Októberben nagy lendülettel vágunk bele a Budapesti Műszaki Egyetem által szervezett XIV. Energetikai Tanulmányi Versenybe. A csapatunk tagjai mind a Kecskeméti Református Internátus

lakói, ami sok szempontból megkönnyítette a munkánkat. A versenyen nem először veszünk részt, de a csapat erre az évre állt össze abban a formában, amelyben most látható: Suhajda Botond (10. d), Chudi Levente Zsolt (11. c) és Oláh Anna (11. c). Az új összetétel az eddigi legjobb eredményünket hozta, egy országos második helyezést. Persze az eddig vezető út közel sem volt verejtéktől és szenvedéstől mentes. De azt megállapíthatjuk, hogy a fizikázással eltöltött hosszú órák és a feladatokkal teli őszi és téli szünet meghozta a gyümölcsét.

A verseny alapvetően három fordulóból állt. Az első október végén kezdődött. Hetente kaptunk újabb és újabb feladatsorokat, melyek számolásokból és tesztekkel álltak. Ezek többsége egyáltalán nem gimnáziumi szintű volt. Legtöbbször százalékos európai uniós dokumentumokat olvastunk naphosszat, hogy meglegyünk a kívánt válaszokat. Az őszi szünetben a kreatív feladatunk egy erőmű megépítése volt, ami már a találkozás szempontjából sem volt a legegyszerűbb. Végül Soltra vezetett az utunk, ahol egy teljes nap verejtékes munkája után megszületett a szélerőművünk. Továbbgondoltuk a feladatot, és házakat is építettünk a terepasztalunkra, amikben a lámpákat egyesével kapcsolhatóvá tettük. (Véleményem szerint ez a részfeladat nagyon szépre

és igényesre sikerült.) Ezek a feladatok először neheznek tűntek, de visszatekintve csak ezután jött a verseny durvább szakasza.

A második fordulóra három hetünk volt. Itt készítettünk egy hétoldalas esettanulmányt a magyarországi energiaellátásról és annak szabályozásáról, ezen kívül ki kellett számolnunk egy adott nap szabályozását. Tudom, hogy ez elég bonyolult hangzik. Őszintén szólva, a döntő utolsó napján kezdtem megérteni, hogy mit is csináltunk eddig. Visszatérve a feladatokra: azt kellett megfigyelnünk, hogy az energiafelhasználás hogyan változik egy adott napon, és nekünk ehhez mennyi energiára van szükségünk; hogyan lehet ezt az energiát a leggazdaságosabban előállítani, és ehhez milyen és mennyi erőművet kell igénybe vennünk. Ezeket a feladatokat főleg a téli szünetben oldottuk meg, mivel január első hetében volt a leadási határidő, és egy héttel később online prezentálnunk is kellett a munkánkat.

Amikor kiderült, hogy bejutottunk a döntőbe, egészen nyugodtak voltunk. Nem gondoltunk akkora feladatmennyiségre, amit a döntő előtti héten teljesíteni kellett. Így elég nagy volt a meglepetés, amikor megkaptuk a feladatot. Az első részben már viszonylag gyakorlottak voltunk, a második fordulóban pedig más adatokkal ugyan, de szintén számolást kellett végezni.

Azonban egy jövőbe mutató tervet is kellett készítenünk: az elkövetkező 10 évre szóló energiaellátás-szabályozásról. Ez a rész nagyon sok nehézséget okozott, hiszen ki gondolkozik szabadidejében azon, hogy tíz év múlva hogyan fog alakulni az energiaellátás? Szerintem a gimnazisták közül nagyjából senkit nem foglalkoztat ez a kérdés. Pedig kifejezetten érdekes téma ez akár a

klimaváltozást, akár a megújuló energiaforrásokat vagy az Európai Unió újításait vesszük figyelembe.

Természetesen ezzel a döntős feladatok sorának nem volt vége. A döntő előtti egy hétben éjjelnappal számoltunk és diagramokat készítettünk; szám szerint közel 70 ábrát. Azt elmondhatom, hogy valószínűleg egyikünk sem volt kipihent ebben az időszakban.

A döntő Budapesten zajlott. Feladatai igen változatosak voltak, a komplex számolásoktól kezdve a laborlátogatásokon át a játékosabb feladatokig. Ilyen volt például az energetikai kérdésekkel teli honfoglaló. Ha valaki nem tudná, körülbelül 250 banánt kéne megenni naponta, hogy évekkel később sugárbetegség tüneteit észleljék rajtunk. De említhetném a kedvenc üvegcsapkodós fizikai mindent vagy semmit. A döntő nagyon jó – néha fáradt – hangulatban telt, kisebb kitérőkkel egyesek részéről. Ugyanis Botinak pénteken a Dürer kémia-verseny döntőjén kellett részt vennie Miskolcon, így ő a pénteki napot már nem velünk töltötte. Elmondhatjuk, hogy a tárgyi ajándékokon kívül természetesen jó sok tudással is gazdagodtunk, ami persze az esetek többségében nem gimnazista szinten válik hasznunkra.

Mint ahogy a mennybe jutni egyedül lehetetlen, nekünk sem sikerült volna mindezt elérni az elmúlt időszakban kapott sok támogatás nélkül. Szeretnénk megköszönni a felkészítést Zajacz Lajos tanár úrnak és Németh László mérnök úrnak, akik rengeteg 11-12. órát áldoztak a felkészítésünkre. Köszönjük a gimnázium és a kollégium vezetőségének, tanárainak a döntő előtti időszakban tanúsított megértést és a lehető legkedvezőbb helyzet megteremtését számunkra.

a Sugárzók

Internátusi diákpresbiteriség

Gyülekezeti életünk vérkeringésében talán ritkábban értesülünk arról, hogy az internátus falai között hogyan éljük meg hitünket és Istennel való kapcsolatunkat tanárok, nevelők és diákok népes közösségében. Most néhány gondolat erejéig szeretnénk megragadni az alkalmat, hogy bemutatkozzunk, és bizonyosságot tegyünk arról, hogyan építjük lelkünket a diákpresbitérium szolgálatával.

Weiner Zoltán, korábban az internátusban szolgáló kollégiumi lelkész kezdeményezésére jött létre a Kecskeméti Református Internátus diákpresbitériuma 2019-ben. A cél az volt, hogy azok a hitben élő diákok, akik szolgálatkészségükkel segítik a hitélet alakulását, együtt, szervezeten segítsék a nagy diákközösség hitbéli fejlődését. Ez a néhány főt számláló kis közösség azóta csak erősödött és összekovácsolódott. Személy szerint hálás vagyok, hogy másfél éve lelkipásztorként én is belecsoppenem ebbe a közösségbe, és együtt munkálkodhatunk.

A diákpresbiterek lelkészi vezetéssel tevékenyen bekapcsolódnak a lelki élet szolgálatába, akár témaötleitekkel vagy csoportvezetői szolgálatokkal a bibliakörök alkalmával. Emellett rendszeresen szervezünk zenés áhítatokat, imaközösségeket is. A tanév során együtt gondolkodunk, imádkozunk és szolgálunk. Sokat beszélgetünk arról, hogy ki hogyan látja a diákság életét és Istennel való kapcsolatát. Fontosnak tartjuk, hogy egymás hite által épülve szolgáljunk mások felé. Hisszük, Isten ajándéka ez számunkra.

A következő sorokban néhány diákpresbiter bemutatkozását olvashatjuk:

„Mónus Melinda vagyok, harmadik éve vagyok kolis, és már gólyaként meglepett, hogy milyen aktív a hitélet az internátusban. A kötelező alkalom sokszor adtak megerősítést, élményt, vagy egyszerűen egy igét vagy dicsőítő éneket, ami akár az egész hetemet végigkísérte. Ezért is örültem, amikor Vera megkért, hogy csatlakozzak hozzájuk, mert a »jóban«, építőben részt venni öröm. A kolipresbiterek közt úgy érzem, megtaláltam a helyem, be- és elfogadó közösség ez.”

„Kuncz Ábel vagyok, a Kecskeméti Református Gimnázium végzős diákja, negyedik évemet töltöm az internátus falai között. Fontos szerepet tölt be életemben Isten és az Ő igéje, melyet a kolipresbitériumnak köszönhetően társaink körében is hirdethetünk. Teológiára készülvén a bibliakör vezetése remek alkalmat nyújt, hogy gyakoroljuk az efféle szolgálatot.”

„Szilágyi Noémi vagyok, a Kecskeméti Református Gimnázium 12. évfolyamos diákja. Az életem legmeghatározóbb elemei Isten, a zene, az alkotás és az engem körülvevő emberek, a szereteteim. Az utóbbi időben kezdett el érdekelni a lélektan is. Ez a 4. évem itt az internátusban. Rapszodikus időszak

volt ez számomra, de nagyon sokat formálódott általa a jellemem, és rengeteg kincsre leltem.”

„Sümegh Bíbor vagyok, a Kecskeméti Református Gimnázium 11. osztályos tanulója. Az életem meghatározó pontja volt, hogy bekerültem a kolipresbitériumba, és ilyen »hivatalos« keretek között kezdtem Istent szolgálni. Az elmúlt két évben rengeteget tanultam, ma már részt veszek a bibliakörök vezetésében is. A teológia mellett nagyon szeretek írni, illetve érdekel a történelem is.”

„Ótott-Kovács Zalán vagyok, a Kecskeméti Református Gimnázium 12. osztályos tanulója és a gimnázium internátusának végzős lakója. Érdeklődési területeim mindig a hittudomány és a történelem voltak, emiatt nagyon szívesen csatlakoztam az első tagok között a három éve magalakult kollégiumi diák-

presbitériumhoz. Különösen nagy öröm számomra, hogy közösen bibliakört is tarthatunk a bejövő fiataloknak. A jövőben teológiát szeretnék tanulni.”

„Pintér Boglárka vagyok, végzős, a kolipresbitérium tagja. Négy éve töltöm mindennapjaimat eme épületegyüttesben. Magamról annyit, hogy a zene teljes mértékben átszövi az életem, ilyen pályára is készülök. Emellett fontosnak tartom a hitemet, melyet itt az internátus falai között is igyekszem megélni.”

„Suhajda Sarolt vagyok, Kecelen élek, 2019-ben kerültem a Kecskeméti Református Gimnáziumba, ezáltal az internátusba. Nagyon fontos dolog az életemben a hit, és örülök neki, hogy kolipresbiterként internátusi sorstársaim hitbeli fejlődésének is részese lehetek a bibliakörök vagy más beszélgetések által.”

Keresztség (és elköteleződés)

„Menjetek el tehát, tegyetek, tanítvánnyá minden népet...” (Mt 28,19)

A Kecskeméti Református Általános Iskolába nem csak olyan családok hozzák gyermekeiket, akik a gyülekezethez tartoznak, vagy valamely más felekezet elkötelezett tagjai. Sokan jönnek „mesz-sziről”, akik kevésbé ismerik a bibliai tanításokat, egyházi rendet; akik keveset hallottak Istenről, Jézus Krisztusról és az Ő kegyelméről, szeretetéről.

Ezek ismeretében mindig nagy hálával köszön-jük meg Istennek, ha vannak olyan szülők, akik úgy gondolják, hogy szeretnék megtenni azt, amit eddig elmulasztottak, és a gyermeküket Isten megtartó és gondviselő szeretetébe ajánlják azzal, hogy részesülhessenek a keresztség sákramentumában.

Nem új dolog ez az iskola történetében, hiszen minden esztendőben felajánljuk a családoknak a lehetőséget. Kérjük is őket arra, hogy gyermekeiket hozzák el, hogy tudatosulhasson bennük: Isten óvja és vigyázza az ő életüket is.

Vannak, akik időközben máshol köteleződnek el, amit tiszteletben tartunk; de vannak olyanok, akik fontosnak tartják, hogy mindazt, amit elmu-lasztottak, azt most jóvá tehesék.

A 2021-2022-es tanévben is több család jelent-kezett a megkeresésre. Voltak olyanok, amelyekből már a nagyobb gyermek iskolánk tanulója, és ő is itt részesült a szent keresztségben. Volt olyan is, aki már a felvételi folyamatában megfogalmazta: ha van lehetőség, szeretne élni azzal.

A gyülekezetben hangsúlyos a keresztlői felkészí-tés, amelyen szülők, keresztszülők is részt vesznek. Ezt a szolgálatot Fodorné Dr. Ablonczy Margit végzi. Ezek a családok is vele találkozhattak és teheték fel kérdéseiket, fogalmazhatták meg gondolataikat, mondhatták el véleményüket.

A felkészítés során szóba került a szülők elkö-teleződése is. Ennek kapcsán gondolkodtunk el, hogyan lehetne őket is közelebb hozni a gyüleke-zethez, hogy ne csak egy egyszeri alkalom legyen a kapcsolat, hanem a szülők és a gyülekezet hosszabb távon is egymás támaszai lehessenek. A keresztlés csodálatos dolog, de elköteleződés nélkül csak üres ünnepi esemény. Pedig a mi Urunk nem erre szánta, amikor megfogalmazta a keresztség szereztetési igéjét: *„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,18-20)

Nekünk az a feladatunk, hogy tanítvánnyá te-gyünk mindenkit, akit ránk bíz a mi Urunk. Nem könnyű feladat, de annál nemesebb. Hirdetni az ígét, és beszélni Isten szeretetéről. Mi lehet ennél fontosabb és szebb szolgálat?

A Kecskeméti Református Általános Iskola 2021/2022-es tanévi beiskolázási programja

Mindig nagy várakozással és izgalommal készül iskolánk tantestülete a leendő első osztályosok fogadására. A 2021/2022-es tanévben a következő programjaink kerültek megrendezésre:

2022. január 8-án, szombaton 9 órától Iskolaváró programot tartott iskolánk a leendő elsősöknek és szüleiknek a „HAL-latlan jó NAP” keretében. A program 3x20 perces foglalkozásokból állt, melyet forgószínpadszerűen látogattak meg a résztvevők.

A tornateremben a gyermekek aktív részvételével előadták *Az öreg halász és a tenger* című mesét. Majd angol gyermekdalokat ismerhettek meg és sajátíthattak el hallás után az óvodások, akik nagyon kedvesek, nyitottak és lelkesek voltak. Bátran és aktívan kapcsolódtak be a körjátékba és a dalolásba, könnyedén felvették a kapcsolatot a mesélő pedagógussal.

Ez alatt a rövid idő alatt betekintést nyerhettek a szülők a nálunk lévő pedagógus-gyermek kapcsolatba, együttműködésbe, egyúttal egy könnyed, vidám élménnyel gazdagodtak.

A tornaszobában a *csodálatos halfogás* történetét nézhették meg az egybegyűltek egy bábjáték

keretében. Német nyelvű énekkel mozgatták át testüket a bábműsor elején, a végén pedig minden résztvevő névre szóló meghívással tanítvánnyá vált. A bábműsort a Ciróka Bábszínháztól kölcsönkapott bábok színesítették. A bábjáték üzenete: „Minden lehetséges annak, aki hisz.”

Két tanteremben kézműves foglalkozások zajlottak, ahol a gyerekek a tanítók segítségével egy saját készítésű aranyhalat alkothattak. Mielőtt az alkotáshoz kezdtek volna, a „hálóból kiugráló halakat” kellett megkeresniük a tanteremben. A „megtalált halakból” *Gazdag Erzszi: Hol lakik a halacska?* című versének első versszakát rakhatták ki a táblára színes halak mintasorozata alapján. A vers megtanulása után, minden kisgyermek elkészítette saját, egyedi halacskáját. Az elkészült halakat *A nagy ho-ho-horgász* főcímdalára meg is úsztatták a képzeletbeli folyóban és tengerben.

Sajnos a nyílt napok idén a Covid-járvány újabb hulláma miatt elmaradtak, de 2022. február 2-án egy elkészült videóval pótolta az iskola a jelenlegi második osztályosok és tanítóik bemutatkozását,

melyet a már előjelentkezett szülők e-mailben kaphattak meg.

Tóth Attila igazgató úr bevezetője után bemutatkozott a 2. a magyar–angol két tanítási nyelvű osztály, osztályfőnök: Ráczné Horányi Mónika; a 2. b magyar–angol két tanítási nyelvű osztály, osztályfőnök: Losonczi Tímea; a 2. c magyar–német két tanítási nyelvű osztály, osztályfőnök: Marozsiné Suhari-Nagy Erzsébet Edit; a 2. d emelt szintű humán képzés, osztályfőnök: Dr. Szabó Andrea.

2022. február 16-án, szerdán a református templomban került megrendezésre a szülői értekezlet a Házasság hete keretében, amely istentisztelettel kezdődött, Komádi Róbert intézményi lelkész igehirdetésével.

A szülőket Kuti József elnöklelkész köszöntötte a fenntartó Kecskeméti Református Egyházközség nevében. Iskolánk sajátosságairól Magyar Péterné igazgatóhelyettes tájékoztatta a szülőket.

Bemutatkozik a Varga házaspár

Valószínűleg többen személyesen is ismerik gyülekezeti tagjaink közül dr. Varga Ádám kardiológust és feleségét, dr. Varga-Kis Kata radiológus szakorvost. Két aranyos kislányukkal és huncut kisfiúkkal együtt a 11 órai templomi istentiszteleteken, elsősorban a széchenyivárosi istentiszteleteken lehet velük gyakorta találkozni. Aktív tagjai a gyülekezetünknek, szolgálnak a dicsőítő zenekarban vagy a baba-mama körben. Köszönjük nekik, hogy elfoglaltságaik mellett is vállalták, hogy kérdéseinkre válaszolnak.

Kérem, beszéljenek a családjukról, származásukról!

Ádám: Édesapám építőmérnök és statikus tervező, édesanyám könyvelő. Győrben kezdték meg közös életüket. Két gyermekük született: én és három év múlva húgom, Csilla. Szüleim azóta is Győrben élnek, a kelleténél sajnos ritkábban találkozunk velük. Húgom pedig Budapesten él. Sokáig velünk lakott anyai nagymamám, aki már több éve elhunyt. Ahogy múlnak az évek, egyre közelebb érzem magamhoz.

Kata: Az én szüleim Nagykőrösön élnek. Édesanyám az Univernél dolgozik, vagyongazdálkodó elemző, édesapám egészségügyi gázmester. Mindkettőjüket Kecskeméthez köthette a munkájuk, így én és négy évvel fiatalabb öcsém is itt kezdtünk iskolába járni. Mindkét nagymamám a közelünkben lakott. Az apai nagymamám hosszabb ideig velünk is élt. Sajnos a nagypapák közül csak az anyai nagypapámat ismerhettem személyesen. Ő megjárta a Don-kanyart. Sokat hallgattam gyerekként a történeteit eleinte

tőle, majd a nagymamám visszaemlékezéseiből. Mindkét nagymamával sok időt tölthettünk gyerekkorunkban, amire nagyon jó érzésekkel gondolok vissza.

Hogyan alakultak tanulmányaik, miért döntöttek az orvosi pálya mellett?

Ádám: A győri bencés gimnáziumban érettségiztem, ahol kiváló, emberként is példamutató tanárok tanítottak. A gimnázium kezdetén felötlött bennem a tanári pálya élethivatás-ként, de aztán később, ahogyan megtetszett a biológia, már az orvoslás is elkezdett érdekelni. Az volt az elképzelésem az orvosi létről, hogy a megszerzett tudásommal kikutathatom, kinyomozhatom a panaszok okát, és onnan már meg is van a megoldás, segíthetek mások bajain. Visszatekintve, akkor túlzottan romantikusnak láttam az egészet, de ez volt, ami erre az útra irányított. Azt is látom már, hogy hízelgett a gondolat, hogy emberek jönnek hozzám, és

nem nekem kell törtetnem, erőszakoskodnom, hogy rátukmáljam másokra a munkámat, a termékemet. Más hangsúlyokkal és már érettebb hozzáállással most is szeretem a munkám.

Kata: A Zrínyiben töltött 4 év után a Bányaiba kerültem, ahol a második nyolcosztályos rendszerben tanuló évfolyamba jártam. Eleinte minden érdekelt. Azután a segítő szakmák kezdtek vonzani. A tantárgyak közül a biológia, abban is az emberi testről szóló részek lettek a kedvenceim. Már gimis koromban kaptam egy ismerőstől Anatómia SH atlaszt, amit szívesen nézegettem.

Hogyan tudják megélni a keresztyénységüket az orvosi hivatásukban és a családi életükben?

Ádám: Azt kell, hogy mondjam, megélhetném jobban is. Inkább elmondom, milyenek látom én az ideális, dolgozó keresztyén orvost. Reggel kéri Isten segítségét, rábízta saját magát, munkavégzését, és rábízta az aznap ellátandó betegek sorsát, dolgait. A munkáját úgy végzi, mintha az Ő jelenlétében lenne: irgalommal, türelemmel, megfeszített figyelemmel, igyekezettel, tapintatosan. A családdal együtt járunk istentiszteletre, esténként imádkozunk.

Kata: Nekem csak a munkaidőm töredékében van közvetlen kapcsolatom a betegekkel. Ilyenkor megpróbálok türelemmel fordulni mindenkihez. A munkám többségében a betegek röntgen/CT/MR-képanyagával találkozom. Ennek ellenére sokszor a kórtörténetből kirajzolódik egy-egy sors, élethelyzet, amely nagyon megérint, napokig bennem marad, és ilyenkor imádkozom az illetőért. A családban lefekvéskor beszélgetünk a napi eseményekről, és közösen imádkozunk. Időnként

a gyerekek korának megfelelő áhítatoskönyvet is olvasunk együtt. Gyakran már maguk is megfogalmazzák imádságban hálaadásaikat, kéréseiket.

Mi az, ami leginkább igénybe veszi orvosként? Mi a szépsége ennek a hivatásnak, amiért megéri csinálni?

Kata: Én nagyon nehezen tudok nemet mondani. Így hajlamos vagyok túlvállalni magam. Próbálok ebben fejlődni: a legkisebb gyermekünk 2 és 3 éves kora közt csak heti egy napot dolgozom. Számomra mindig izgalmas, ha a kórtörténetből és a képanyagból összeáll, hogy mi okozza a betegséget. Megnyugtat, hogy ezzel a betegnek és a kollégáknak segíteni tudok abban, hogy a megfelelő irányba vigyék tovább a kivizsgálást, kezelést.

Ádám: A legnehezebbnek azt találom, hogy sokféle igény jelentkezik a munkában. Gyakran úgy érzem, hogy csak valami más szempont kárára tudok egy területen jól teljesíteni. Ha az orvos alapos, akkor lassú, és nem tud annyi beteggel foglalkozni. Ha meg akar felelni a legfontosabb adminisztrációs kritériumoknak, akkor nincs idő foglalkozni a medikusokkal, rezidensekkel. És ahhoz, hogy a munka minden területe elegendően jó (messze nem tökéletes!) legyen, nem elég a napi 8-9 órás munkaidő és az ügyelet. Ezekon kívül is gyakran bent kell lenni a kórházban. Ez pedig hosszú távon elkésztő. Panaszkodni még sokáig tudnék, de nagyon sok szép dolog is van a kórházi munkában: például, hogy nem vagyunk egyedül. Fantasztikus nővér és asszisztens kollégákkal dolgozhatok együtt. Kiváló kollégáim vannak, és mindegyiküktől sokat tanulok, akár szakismeretben, akár hozzáállásban, problémamegoldásban. Orvosnak

lenni sokszor magányos harc is. De amikor megmutatkozik a csapatmunka szépsége, és mindenki hozzáteszi tudása javát, az nagyon jó érzés. Szeretem azt, ahogyan egyre több tapasztalatot lehet gyűjteni, és hogy némely terület nem adja magát könnyen. Itt nem lehet azt mondani, hogy néhány év alatt már unásig ismer mindent az ember.

Melyik gyülekezetrészbe kapcsolódtak be, milyen alkalmakat látogatnak a gyülekezetben?

Kata: Körülbelül 4 éve a széchenyivárosi gyülekezetrészbe járunk istentiszteletre. Akkor átmenetileg a közelben laktunk, ezért kapcsolódtunk ide. A házaspáros körünk most a vírus-helyzet miatt szünetel, reméljük hamarosan újra indulhatunk. Mindegyik gyermekünkkel jártam, jelenleg is járok a baba-mama körbe, ami nagyon kedves, befogadó közösség.

Ádám: A szívemhez legközelebbinek a férfi-körös közösségünket érzem. Az elsősorban a 30-40 év fölötti korosztály már jó pár éve, havonta egyszer igyekszik találkozni egymással. A férfiaknál az egymással való kapcsolat megtartása mindig is nagyobb kihívás. De ha már egyszer együtt vagyunk, rendkívül jó, mély és őszinte beszélgetések zajlanak, engem mindig nagyon feltöltöttek. A kör tagjai közül sokan a széchenyivárosi gyülekezetrész tagjai is.

Milyennek találják ezt a közösséget, miért szeretnek odajárni?

Kata: Nagyon nyitottnak, befogadónak, családiasnak látom a széchenyivárosi közösséget. Számomra most fontos szempont, hogy legkisebb gyermekünket könnyen le tudom kötni a játszó-

sarokban, és közben én is tudok figyelni. Nagyobb gyermekeink mindig találnak játszótársakat, amíg mi az istentisztelet után beszélgetünk.

Ádám: Ha erre a gyülekezetre nézek, akkor egy úton lévő gyülekezetet látok, amely egyre inkább érik. Erre az érésre igencsak szükségünk van, ha az előttünk álló célt nézzük: Jézus tanítványaiként jelen lenni abban a városrészben, ahol vagyunk. Sokat kell még formálnia rajtunk Istennek egyénekként, családként és közösségként egyaránt, hogy fenn is tartsuk azt a befogadó, otthonos, sok lelki táplálékot adó közösséget, ami jellemzi a gyülekezetet. De tovább is szeretnénk lépni: megcélizzuk a missziót és a szolgálatot.

Fontosnak érzik-e a gyülekezeti szolgálatot? Ha igen, miért?

Ádám: Persze, az lenne jó, ha mindenki szolgálna. A zenekarban való részvétel például nem történhetne meg, ha Kata és az ő szülei mindeközben nem tartanák a frontot a gyerekekkel. Amikor viszonylag sok munkával viszonylag kis dolgot leteszünk az asztalra, akkor sejtem meg, hogy milyen sok testvér munkájára van szükség, hogy működjön a gyülekezeti élet. A széchenyivárosi közösségben sokan, sok odaszánással teszik oda magukat. Ugyanezt a kiegyenlített szolgálatmegoszlást lehet tapasztalni például a nyári többgenerációs táborokban, ami nagyon szívmengető. Sok „hős” van a szememben, akiknek a fontosságát most kisgyerekes szülőként nagyon érzékelem: ők a gyerekszolgálatot végzők.

Kata: Akkor érzem igazán otthon magam egy közösségben, ha energiát fektetek bele, legyen

az bármilyen kicsi, vagy kevéssé látványos is éppen. Az én lehetőségeim korlátozottak, amíg kicsik a gyermekeink, de az egymásra figyelő jelenlét is lehet szolgálat. Meg tudom kérdezni az istentisztelet után a körülöttem lévőktől, hogy vannak, nyitottan fordulhatok az újonnan érkezőkhöz.

Mi az, ami hiányzik a kecskeméti gyülekezeti életből, miben látnák még a fejlődést?

Ádám: Egészsében rálátni a gyülekezeti életre lehetetlenség. Ami esetleg hiányzik, az lehet, hogy máris megvan a gyülekezet valamelyik szegletében, csak még nem tudunk róla. Egy jó közösség, egy nekünk illő szolgálat, egy barátság lehet, hogy ott van, csak még nem kerestük, nem találtunk oda. Mindenesetre szerintem nagyon jót tenne a gyülekezetnek, ha minél több, a gyülekezeti tagok otthonában rendszeresen találkozó, kiscsoportos közösségek, „házicsoportok” alakulhatnának és működnének.

Vettek már részt a házasság hete programjain, illetve mit tesznek a házasságukért?

Ádám: Nem fesztiváloztuk végig a házasság hetét, de egy-egy programra majdnem mindig sikerült eljutnunk. Azt hiszem a leginkább azok a krízisek erősítették meg a házasságunkat, amelyekből Isten segítségével, megbocsátással, együttérző szakmai segítséggel és munkával tudtunk kilábalni. Amíg ilyen nagy bajok nem történnek, addig az ember nem is érzi, milyen nagy dolog forog kockán.

Kata: Ebben az évben egy esti istentiszteleten voltunk együtt, és külön időpontban ugyan, de az imasétán is részt vettünk. Nagy szükség

van ezekre az élményekre, hogy időről időre visszavezessenek Istenhez és egymáshoz. Igyekszünk rendszeresen kettesben tölteni egy estét, és körülbelül évente egy-egy éjszakára, hétvégére is eljutunk a gyerekek nélkül. Ebben nagy segítséget jelentenek a nagyszülők. Arra, hogy akár egy egész hetes házasság gondozó programra eljussunk, még várnunk kell néhány évet, hogy a legkisebb gyermekünk is kicsit nagyobb legyen.

Van-e húsvéti hagyomány a családban (étel, szokások), hogyan töltik az ünnepet?

Ádám: Részt veszünk a húsvéti istentiszteleten, néha bárány a menü, családi programként tojásfestéssel foglalkozunk. Húsvéthétfőn pedig locsolás és a nagyszülőknél ajándékkeresés zajlik. Egyszer részt vettem egy ökumenikus hajnalhasasztáson a vízműdombon, nagyon szép élmény volt. És húsvét vasárnap reggel szoktam nagy örömmel elfogyasztani az első kávé, amit a nagybőjt idejére kihagyok. ☺

Kata: Igyekszünk már a böjt alatt több időt tölteni Istennel, akár tematikus áhítatoskönyvek, online vezérfonal segítségével. Mióta nagypéntek is ünnepnap, a passiók istentiszteletre is gyakrabban eljutunk. Egy alkalommal részt vettünk az Arborétumban a nagypénteki keresztúton. Ahogy a gyerekek nőnek, szeretnénk majd páskavacsorát is tartani otthon. Igyekszünk a locsolkodásra való készülődést vasárnap délutánra időzíteni, hogy addig ne terelje el a figyelmet Jézus feltámadásának ünnepléséről. Persze ez nem mindig egyszerű feladat, mivel két igen kreatív kislány szülei is vagyunk.

Könyvajánló

ROSEMARY SULLIVAN: NYOMOZÁS ANNE FRANK ÜGYÉBEN. AZ ÁRULÁS IGAZ TÖRTÉNETE

Kedves Olvasó!

Lehet, hogy az lesz az első kérdésed, hogy aktuális-e most erről írni, aktuális-e, érdemes-e ezt a könyvet elolvasni. A válaszom: Igen! És még egyszer igen!

A holokauszt beleégett mindenkibe. Bár nem foglalkozunk vele állandóan, mivel – ilyen az ember – az iktató dolgokat szeretjük az agyunk hátsó polcára helyezni, és nem mindennap szembesülni vele. Mégis belénk égett. Azt mondjuk: soha többé!

Megrázó könyv volt Anne Frank naplója. Egy 13-14 éves kislány időnként nagyon bölcs gondolatai. Hihetetlen, milyen szépen írt. Minden szava ajándék. Megrázó, a túlélésért folytatott harc, egy gyerek élete a bújtatott helyükön, mindennapjai, amíg... 1944. augusztus 4-én rájuk törtek, elhurcolták őket, és Anne Frank 1945. májusában, 2 hónappal Hollandia felszabadulása előtt egy táborban meghalt. Nem véletlen, hogy Anne Frank naplóját az UNESCO a világörökség részévé nyilvánította, hiszen a világ 10 legolvasottabb könyve közé tartozik. A Napló csodával határos módon maradt fenn ránk.

A most ajánlott könyv pedig sok évvel később azt kutatja, hogy az árulást ki követte el. Ki vezette nyomra a rendőrséget, a Gestapót, elárulva a család hosszú hónapokig használt rejtékelyét? Ki és miért?

Sokan vitatták a könyv megjelenése után, hogy érdemes volt-e a halott, poros aktát elővenni; érdemes volt-e utólag nyomozni. Felemlítették Babits Mihály csodálatos versét, a *Húsvét előtt* címűt. Kiragadtak belőle pár sort:

„ki a bűnös, ne kérjük, ültessünk virágot, /szeres-
sük és megértsük az egész világot.”

A könyv végül többéves, a történészek és egy nemzetközi kutatócsoport által végzett aprólékos feltáró munka és új vizsgálati módszerek alkalmazásának eredményeképpen jelent meg, sokak tiltakozása, támadása ellenére is.

Dokumentumok rekonstruálása, régi információk összevetése, nyilvántartások vizsgálata és a még élő személyekkel való beszélgetések – hatalmas munka volt – eredményeként sikerült hitelt érdemlően feltárni az elhíresült letartóztatást.

A vita főleg a „hitelt érdemlően” kifejezésen volt. Vitatták a korabeli Zsidó Tanács feljegyzéseinek eredetiségét és a tartalmát is. Sértőnek és nem bizonyítottnak találták a dokumentumok értékelését azzal, hogy az egész könyv „hibás”. A könyv megjelenését ellenzőknek az az álláspontja, hogy nem bizonyítható, hogy a megjelölt „áruló” a saját bőre mentése érdekében követte el Anna Frank családjának feljelentését. Lehetségesnek tartották, hogy egyszerű, mindennapi razzia történt.

A könyvet olvasva én is úgy vélem (jogászként is), hogy nem lehet 100 % bizonyossággal ma már rekonstruálni a múltbeli eseményeket, az árulás igazi, bizonyított történetét.

Elképzelhető, hogy a kutatócsoport eredményeit a jövőben még újból és tovább kell vizsgálni (A kutatócsoport a munkáját a Holland Államnak ajánlotta fel.). Mégis halaszthatatlanul fontos volt a még élő túlélőkkel és rokonaikkal való beszél-

getés. A könyvben ezek a részek egyes szám első személyben elhangzó vallomások. Sokak véleménye szerint (melyben én is osztozom), elismerésre méltó a kutatócsoport munkája. A megkérdezettek nemzedéke az utolsó azok közül, akiket valódi kapcsolat fűz a kérdéses időhöz.

És ehhez a már poros aktákat le kellett porolni. Ez is szükséges volt ahhoz, hogy emlékezzünk.

A múlt vizsgálata és a belőle levont következtetések ma is fontosak, nekünk is, akik az események idején még nem is éltünk. Soha többet! – mondjuk mi is.

Érdeemes volt a kutatócsoportnak évekig dolgozni? Érdeemes volt Rosemary Sulivannak megírni a könyvet? Érdeemes elolvasni?

Igen. Ez a könyv is része lehet annak a törekvésnek, hogy fenn kell tartani a világ emlékezését, azért hogy a „hátsó traktus búvóhely” és a többi elárult ember áldozata ne merüljön feledésbe.

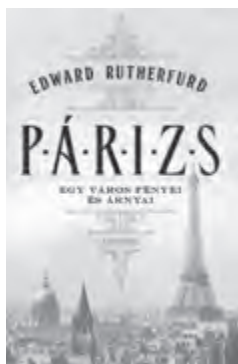
Ezen gondolatokkal ajánlom elolvasásra a könyvet.

Dr. Varga Miklósné

EDWARD RUTHERFURD: PÁRIZS

Párizs! Álmodom városa!

A fény, a divat, a művészet és megannyi lelket összekötő romantika városa. A regény cselekménye 1261 és 1968 között játszódik. Hét évszázadot ölel át. Az író ugrál a különböző időkeretek között. Ez az elején nehezen követhetőnek érződik, ám később a cselekmény előrehaladtával, belemerülve a könyv világába, hamar követhetővé válik. Hat

család generációin keresztül, különböző társadalmi rétegeken át szemlélteti a szerző a korabeli párizsi életet. Az egyszerű, szegény munkásembertől, aki az Eiffel-torony építésében vett részt, a gazdag üzletemberig, aki egy párizsi nagyáruház tulajdonosa volt. Sokféle karaktertípus megjelenik. A szereplők családfája megtalálható a könyv elején, segítve a történet követését. Párizs

híres művészei, pl.: Hemingway, Monet, Fitzgerald is szerepet kapnak a történetben. Részletes leírást kapunk a dimbes-dombos Montparnasse-ról és Montmartre-ről. Megjelenik a Shakespeare and Company is, ami álmaim egyik könyvesboltja.

Első könyvem volt Edward Rutherfordtól a Párizs, de nem az utolsó. A könyv vaskos terjedelme

senkit ne riasszon vissza az elolvasásától. Ajánlom Párizs szerelmeseinek, továbbá a művészetkedvelőknek, és mindenkinek, aki szeret olvasni.

„Párizs. A szerelem városa. Az álmok városa. A fény városa. A szentek és egyetemek városa. A mulatók városa. A bűn fertője. Kétezer esztendő alatt mindent látott.”

Sándorné Csík Szilvia

SILVIA AVALLONE: EGY BARÁTSÁG TÖRTÉNETE

Az utóbbi időben rabul ejtett a kortárs olasz irodalom, ezért Silvia Avallone nemrég megjelent könyvét az *Egy barátság története*t szeretném ajánlani a kedves olvasóknak. Úgy gondolom, a kortárs írások közül nem hagyható ki. Már a sztori is nagyon időszerű, aktuális. A történet két lányról szól, akiket egy világ választ el egymástól. A szegény, szétesett családból származó, külfönc Elisa és a gazdag szépség, Beatrice mégis barátságot köt, amely hatással lesz későbbi életükre is. Két különböző család, két különböző személyiség útját követhetjük végig a könyv lapjain. A történet egy toszkán kisvárosban játszódik, és Elisa meséli el barátságuk történetét. A két lány kapcsolata csupa ellentmondás, mégis elválaszthatatlanok, sok közös élmény, kaland köti

össze őket, testvérként szeretik egymást. Közben repül az idő, a főszereplők felnőttek lesznek, és valami történik...

A napjainkban játszódó történetben olvashatunk útkeresésről, lázadásról, szerelemről, konfliktusokról, mély érzelmekről. Az író megdöbbentő őszinteséggel ír korunk társadalmi problémáiról, a közösségi média szerepéről.

Létezhet-e életre szóló barátság? Melyek az igazi értékek az életben? A család, ahonnan jöttünk, mennyiben

határozza meg jövőnket?

Érdekes és fordulatos, szókimondó, olvasmányos regény az *Egy barátság története*.

Silvia Avallone olasz költő és író, aki könyveivel már több díjat is nyert. Legújabb regénye az *Egy barátság története* is sok pozitív kritikát kapott.

Lipóthné Gyulai Anikó

Tartalom

- 1 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok

ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

- 2 KEREKES MÁRTON: Húsvétkor

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

- 3 DÁVID ISTVÁN: Lassított Isten-percek

- 4 DÁVID ISTVÁN: A legnagyobb hív most, az Örökkévaló, a Szent

- 5 KOVÁCS IMRE: Kérés

- 6 DIETRICH BONHOEFFER: Húsvéti imádság

EZ TÖRTÉNT...

- 7 Januári viharkár a temetőben

- 8 DR. KODÁCSY JÁNOSNÉ, SZABÓ GÁBORNÉ: Borbély Etelka tanárnőre emlékezünk

- 10 NAGY ILONA HENRIETTA: REFISZ téli tali

- 13 PUSKÁS JÚLIA: Mátraházi gondnoki konferencia

- 16 T. KABAI VIRÁG, SZILASI ILDIKÓ, LACZAYNÉ CSIBRÁN EMŐKE: Adománygyűjtés egy rendkívüli helyzetben

- 21 BECKERNÉ BAKOS ILONA, HUBERNÉ DEÁK ILDIKÓ: Ökumenikus női imanap

- 24 DR. URBÁN GÁBOR, DR. SOÓS GYÖRGYI: Orvos házaspár emlékezése Osváth László presbiterre

NÉGYSZEMKÖZT

- 26 BÁN MAGDOLNA, T. KABAI VIRÁG: Palásti-Kovács Márta gimnáziumi igazgatóhelyettest, presbitert kérdeztük

GYÜLEKEZETI ÉLET

- 30 JOYCE MEYER: Erős alap

- 31 KUTI JÓZSEF: A Széchenyivárosi Református Templom és Gyülekezeti Otthon tervei

- 35 BORSOS-PINTÉR NÓRA: Petőfivárosi gyülekezetrész

- 38 VARGA NÁNDOR: Az egyházfenntartásról gyakorlati szemmel

- 42 KERÉNYI ZSUZSANNA: Diakóniai hétvége

- 44 SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA: A diakóniai munkatársak köszöntése

- 45 FODORNÉ DR. ABLONCZY MARGIT: Házasság Hete
50 NAGY ILONA HENRIETTA: KERT istentisztelet
52 NAGY ILONA HENRIETTA: Többgenerációs Tábor 2022

DIAKÓNIA

- 54 T. KABAI VIRÁG: Köszönet és hálaadás
55 KASS-FRAN CZ ANDREA: Új helyen régi emlékek között
57 BÁRDOS PÉTERNÉ: Tanodamozaikok

CSALÁDPASZTORÁCIÓ

- 59 FODORNÉ DR. ABLONCZY MARGIT: Családpasztoráció III.

KOLLÉGIUMI ÉLET

- 64 Galambos Katalin tanárnőtől búcsúzunk...
65 LACZAY ANDRÁS: Csendesnapok a gimnáziumban
68 LANGYEL ADRIEN: A Szegedi Orvosbiológiai Kutatások Jövőjéért Alapítvány programja
71 OLÁH ANNA: Nincs élet energia nélkül...
73 IMRE VERONIKA: Internátusi diákpresbiterség
75 KOMÁDI RÓBERT: Keresztség (és elköteleződés)
77 A Kecskeméti Református Általános Iskola 2021/2022-es tanévi beiskolázási programja

KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

- 79 DR. VARGA ÁDÁM, DR. VARGA KIS KATA: Bemutatkozik a Varga házaspár

KÖNYVAJÁNLÓ

- 84 DR. VARGA MIKLÓSNÉ, SÁNDORNÉ CSÍK SZLVIA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Könyvajánló

